

ΕΡΕΥΝΑΣ

4 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

1036-1930

Κομμωτήριοι ΛΟΥΞ

Περμανάντ

ΜΕ ΤΟ ΝΕΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ
ΑΝΕΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ *Royale*

ΩΣ ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΜΕ ΤΑ
ΦΗΜΙΣΜΕΝΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ
ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ

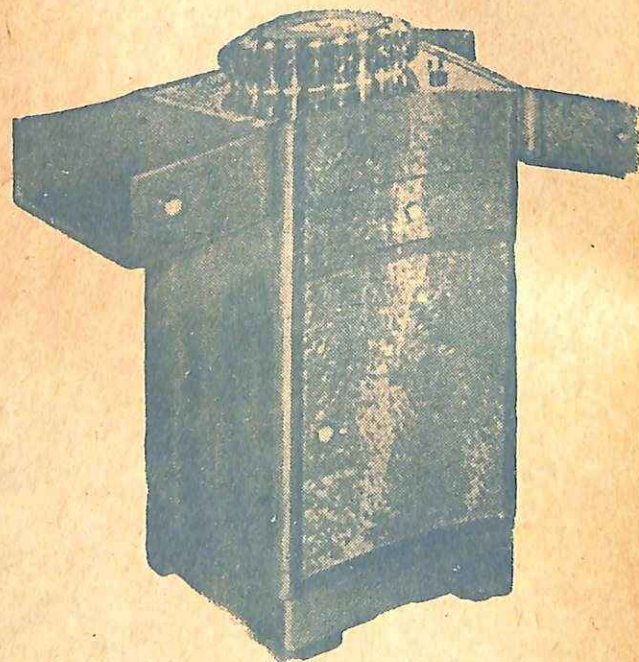
*Maier
Realistique
Fina*

ΔΡΧ.

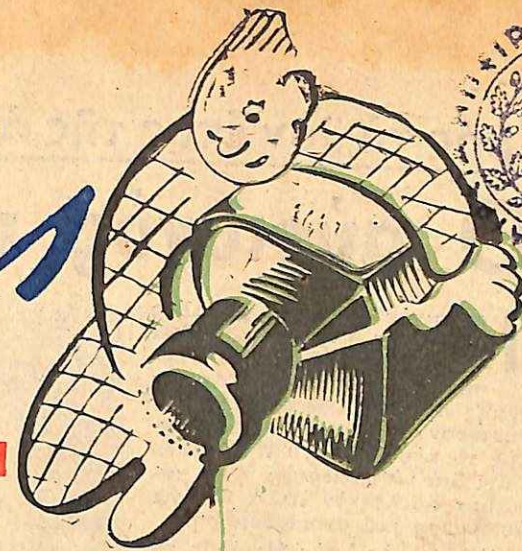
150

ΑΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

Πανεπιστημίου 75-Τηλ. 23-776

Εβδομαί

Ούζομανία

Είπε «τρέ σίκ», πολύ «άν βόγκ», κι' απλούστερα της μόδας
τά σύγχρονα τὰ θηλυκά πούχουν γυμνούς τούς πόδας
και τρέμοντα τὰ θέλγητρα, σεισμογενή τουτέστι,
παρ' ὅλη τὴν ἀβάσταχτη τοῦ 'Ιουλίου ζέστη,
σὲ κέντρα λίαν κοσμικά μὰ καὶ εἰς ἄλλα μέρη
σὺν γίνῃ μεσημέρι,
τὸ ποτηράκι νὰ κολλοῦν στὰ χεῖλη σὰ βεντοῦζα,
καὶ νὰ ρουφοῦν γι' ἀπεριτίφ ἐξηνταπέντε οὔζα!

Κάθε μοντέρνα δεσποινὶς
γίνηκε πιά οὔζομανὴς
καὶ δὲν μπορεῖς ἐσὺ σ' αὐτὸ νὰ τῆς χαλᾷς χατήρι
ὅταν σοῦ λέῃ «Ἐγώ, μωρέ, εἶμαι γερὸ ποτήρι»!

Ἔτσι ἡ Πόπη κι' ἡ Κοκώ
τὸ βρίσκαι πλέον φυσικὸ
σὺν τῇ ρωτᾷ ποῦ ἦτανε, νὰ σ' ἀπαντᾷ: «Ποῦ νᾶμαι;
>Στοῦ Φόντα τὸ οὔζαδικο! Ἐκεῖ τὰ κοπανᾶμε!»

Κατόπιν τούτου, φίλοι μου,
—κι' εὐχομαι νὰ διαψευσθῇ στὴν πρόβλεψιν ἡ στήλη μου—
ἐγὼ τουλάχιστον θαρρῶ,
ἢ μᾶλλον εἶνε καθαρό,
ὅτι στὸ μέλλον ἀσφαλῶς — συνέπεια φυσικῇ —
ἢ «Κόρη τῶν ὀνείρων» μας θὰ εἶν' ἀλκολική!

Θὰ ἔχη μύτη κόκκινη, καὶ τῆς μπεκοῦς τὴν ὄψη,
κι' ἐμεῖς θ' ἀγωνιζόμαστε ἡ Πίτσα «νὰ τὸ κόψῃ»,
αὐτὴ θὰ μᾶς ὑπόσχεται ὅτι θὰ προσπαθήσῃ,
καὶ θάρχεται στὰ ραντεβού, σταφίδα στὸ μεθύσι,

Ἐγὼ τᾶπα
κι' ὅπως εἶπα,
θᾶνε τᾶπα,
θᾶνε σκνίπα!..

Εὐ.—

ΤΕΤΑΡΤΗ

3

Αὐγούστου 1938

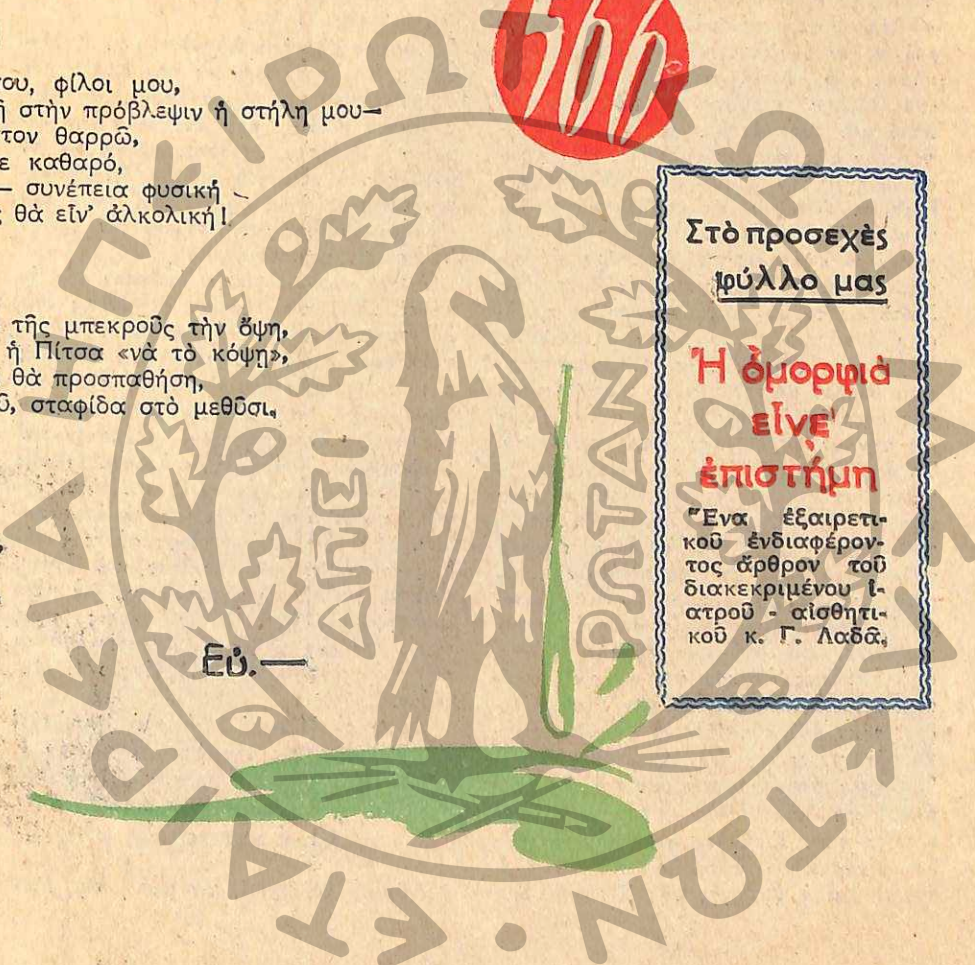
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ *Ι. Τόχα*
ΗΜΕΡΟΜ. *16.8.85*
ΑΡΙΘ. *35282*

Στὸ προσεχές
φύλλο μας

Ἡ ὁμορφιά
εἶνε
ἐπιστήμη

Ἐνα ἐξαιρετι-
κοῦ ἐνδιαφέρον-
τος ἄρθρον τοῦ
διακεκριμένου ἱ-
ατροῦ - αἰσθητι-
κοῦ κ. Γ. Λαδᾶ,

Πρός τὸ 3ον ἔτος τῆς ἀναδημιουργίας

Ὁ αὐριανὸς παλλαϊκὸς ἑορτασμός

Ιστορικὸς σταθμὸς μεγάλης σημασίας ἡ αὐριανὴ ἡμέρα διὰ τὸ Πανελλήνιον. Συμπληρώνονται δύο ἔτη ἀφ' ἧς σιγῆς τὸ εἰρηνικώτερον καὶ ἐθνικώτερον τῶν κινημάτων ἐδόνησε μετὰ τὸ κήρυγμά του τὴν Ἑλλάδα, ὅχι διὰ τὴν ἀνατρέψῃ, ἢ τὴν χύσῃ αἷμα ἀδελφικὸν ἀλλὰ διὰ τὴν ἀναστήλῃ καὶ ἀνοικοδομήσῃ.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἠσπάσθη τὸ κήρυγμα καὶ τὸ ἐνεκοιμήθη, καὶ τὸ κυβερνητικὸν ἔργον εὗρε ἐν τῷ προσώπῳ του τὸν ἐνθερμότερον ἐκτελεστήν.

Ὁ λαὸς αὐτός, πρόκειται νὰ ἐορτάσῃ αὐριὸν μὲ ἀληθινὸν παραλήρημα ἐνθουσιασμοῦ τὴν δευτέραν ἐπέτειον τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ὁ συναγεμῶς θὰ εἶνε παλληγιῶς καὶ τὸ θέαμα ποὺ θὰ παρουσιάσῃ αὐριὸν ἢ πρωτεύουσα πραγματικῶς θὰ εἶνε ἀπὸ τὰ σπανιότερα.

Ἡ Μεγάλη ἐπὶ τοῦ ἑορτασμοῦ λαϊκῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν, καὶ ἡ ὁποία διατελεῖ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ὑφυπουργοῦ Τύπου καὶ Τουρισμοῦ κ. Νικολοῦδη, ἀπῆλθεν τὴν ἑξῆς προκήρυξιν πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν:

ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ

Φίλοι τῆς 4ης Αὐγούστου,

Διυπλοῦνται δύο χρόνια μετ' ὧν ἀπὸ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλὰς εὗρε τὸν δρόμον της, καὶ τὸ ἔθνος τὰ μεγάλα ἰδιαιτὰ του. Δύο χρόνια, ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς ἐκείνης ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ ζωανταὶ δυνάμεις τοῦ ἔθνους ἐτέθησαν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ λαοῦ καὶ ἐσταμάτησαν τὸν θλιβερόν κατὰ τὴν ὁποίαν τῆς καταστροφῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ὠδήγησεν τὴν Ἑλλάδα ἡ ἀκολασία καὶ ἡ ἀναρχία. Ὀλίγον ἀκόμη ἐάν ἐβράδυνεν ἡ σωτηρία ἐπέμβασις, ἡ Ἑλλὰς θὰ συνήγωνίζετο σήμερον τὴν Ἰσπανίαν εἰς αἷμα, εἰς καταστροφῆς καὶ εἰς δυστυχίαν. Μέσα εἰς τὰ δύο αὐτὰ χρόνια ἕνα πελώριον ἀναδημιουργικὸν ἔργον ἐπετελέσθη. Ἔργον ἐπιμοχθόν, διότι ἡ προαγουστικὴ Ἑλλὰς τίποτε δὲν εἶχε κάμῃ μέχρι τῆς σιγῆς ἐκείνης διὰ τὴν προσαρμοσθῆ εἰς τὴν μεταπολεμικὴν πραγματικότητά. Τὸ ἔργον αὐτό, διὰ τὸ ὁποῖον ἀνεπιφύλακτως ἐκδηλοῦται ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν πραγματικῶν Ἑλλήνων καὶ ὁ θαυμασμός τῶν ξένων καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τοῦ ὁποίου κάθε πολίτης αἰσθάνεται, εὐρίσκειται σήμερον ἐνώπιον ἡμῶν. Οἰκονομικῶς, διοικητικῶς, κοινωνικῶς, παραγωγικῶς, ἀπὸ ἀπόψεως ἐθνικῆς ἀμύνης, ἀπὸ ἀπόψεως ἐθνικοῦ φρονήματος, ὁ τόπος σημειώνει κάθε ἡμέραν νέαν πρόοδον, νέαν ἀνθισιν. Καὶ τὸ σπουδαιότερον ἡθικῶς, χάρις εἰς τὴν 4ην Αὐγούστου οἱ Ἑλληνες ἀποκατεστάθησαν καὶ μετὰ ὑπερηφάνειαν διακηρύσσουν πλέον τὴν ἐθνικότητα των. Εἰσῆλθεν ὀριστικῶς ἡ Ἑλλὰς εἰς στάδιον ἀναγεννήσεως, ὅπως ἐπὶ νῦν καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἑθνικῆς Κυ-

Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Νέου Κράτους κ. Γ. Μεταξᾶς

βερνήσεως τῆς 4ης Αὐγούστου κ. Γ. Μεταξᾶς. Καὶ προχωρεῖ εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ μεγαλεῖον ποὺ τῆς ἀνήκουν. Μετὰ τὸν πρῶτον τὸν ἰδεώδη ποὺ ἐνέπνεον τὴν ἀρχαίαν Σπάρτην, προσηρησμένα εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Ἡ Ἑλληνικὴ μας πατρίδα σφυρηλατεῖ τώρα τὸν νέον ἰδικόν της πολιτισμόν, τὸν τρίτον Ἑλληνικὸν πολιτισμόν.

Αὐτὴν τὴν ἱστορικὴν ἐπέτειον τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἔθνος ἐξέλεξε μετὰ τῆς ἀναρχίας καὶ τῆς ἀναγεννήσεως καὶ ἐξώρμησε μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Γ. Μεταξᾶν διὰ τὴν ἀρχίσῃ τὴν ἀναδημιουργίαν, τὰ μεγάλα ἀποτελέσματα τῆς ὁποίας ὅλοι σήμερον βλέπομεν καὶ αἰσθανόμεθα, αὐτὴν τὴν ἀφετηρίαν τῆς νέας ἐθνικῆς καὶ κρατικῆς περιόδου, ἐρχόμεθα μετ' ὀλίγας ἡμέρας νὰ ἐορτάσωμεν. Ἄς εἶναι ὁ ἑορτασμός αὐτὸς ἀντάξιός τοῦ ἐπιτελεσθέντος ἱστορικοῦ ἔργου. Καὶ ἄς διαδηλωθῇ μεγαλειώδης διὰ μίαν ἀκόμη φοράν ἡ ἀπόλυτος πίστις πρὸς αὐτό, καὶ τὸν ἀκούραστον πρωτοεργάτην τοῦ ἀρχηγόν τῆς 4ης Αὐγούστου Γ. Μεταξᾶν.

Ζήτω τὸ ἔθνος! Ζήτω ὁ Βασιλεὺς! Ζήτω ὁ ἀρχηγὸς τῆς 4ης Αὐγούστου Γ. Μεταξᾶς.

Ὁ ἑορτασμός

Αὐριὸν τὸ πρωτὶ, τὰ μέλη τῆς Με-

γάλης Λαϊκῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ἀθηνῶν θὰ συγκεντρωθοῦν εἰς τὸ ὑφυπουργεῖον Τύπου καὶ Τουρισμοῦ καὶ ἐκεῖθεν θὰ μεταβῶν ἐν σώματι εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν διὰ νὰ συγκαθοῦν τὸν ἀρχηγόν τῆς κυβερνήσεως διὰ τὸ ἐπιτελεσθῆν τεράστιον ἀναδημιουργικὸν ἔργον κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν δύο ἐτῶν τῆς ὑπ' αὐτοῦ διακυβερνήσεως τῆς χώρας. Ἐπίσης ὁμοίως τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 4.45' μ. μ. τῆς αὐριῶν θὰ μεταβῶν εἰς τὸ Στάδιον πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ κ. Προέδρου τῆς κυβερνήσεως.

Τῆς Ἐπιτροπῆς θὰ μετὰσχουν ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὁ Πρύτανης τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Ἐμπορ. Ἐπιστημῶν, κ. Ἐμμανουὴλ, ἡ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν διὰ τοῦ κ. Ἀργυροῦ, ὁ Σύνδεσμος τῶν ἱδρυτῶν ἱδιωτικῶν ἑλληνικῶν ἐκπαιδευτηρίων διὰ τῶν κ. κ. Κ. Σταυριανοῦ καὶ Α. Φωτοπούλου λυκειαρχῶν.

Ἐπίσης ἐδήλωσαν συμμετοχὴν ἡ μεγάλη τραγωδία τῆς ἑλληνικῆς Σκηνῆς κ. Μαρίκα Κοτοπούλη καὶ πλείστοι ἄλλαι προσωπικότητες τῆς τέχνης καὶ τῶν γραμμάτων.

Τὸ σωματεῖον τῶν ἐν Ἀθῆναις, Πειραιεὶ καὶ Περιχώροις ἀτυχησάντων ἐπαγγελματιῶν καὶ βιοτεχνῶν καταστηματαρχῶν δι' ἐν-γράφου τοῦ ἐγνωστοποίησεν εἰς τὸ ὑφυπουργεῖον Τύπου καὶ Τουρισμοῦ ὅτι τὸ Δ. Συμβούλιον αὐτοῦ ἀπεφώτισε παμψηφεί ὅπως μετὰσχῃ δι' ὅλων τῶν μελῶν του εἰς τὴν ἐθνικὴν ἐορτήν τῆς ἐπετείου τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ὁ Πατριωτικὸς καὶ Ἀλληλοδοθητικὸς σύλλογος καὶ ἡ Πανελληνικὴ Ἐνωσις Ὑπὸ τῶν Παλ. Πολεμιστῶν καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ Σωματεῖα ἐγνωστοποίησαν ὅτι θέλουν συμμετάσχει τοῦ ἑορτασμοῦ.

Ὁ πανηγυρισμὸς εἰς τὰς ἐπαρχίας θ' ἀρχίσῃ διὰ δοξολογίαν εἰς τὰς Αὐγούστου ὁπότε μέλη τῶν λαϊκῶν ἐπιτροπῶν θ' ἀναπτύξουν εἰς τοὺς πόλεις διὰ διαλέξεων τὸ ἔργον τῆς κυβερνήσεως ἀπὸ γενικῆς καὶ τοπικῆς δοξολογίας.

Τὸ ἀπόγευμα θὰ παρελάσουν μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ λαϊκὴ διασκέδασις μετὰ ὁμαδικὰ γυμνάσματα.

Εἰς τὰς πλατείας τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων θὰ τοποθετηθοῦν μεγάλα φωνὰ τὰ ὁποία θὰ μεταδώσουν τὰς ἑορτάς τῶν Ἀθηνῶν καὶ κυρίως τοῦ Σταδίου.

Ἡ διακόσμησις τῶν οἰκῶν καὶ καταστημάτων τῶν ἐπαρχιῶν θὰ γίνῃ μετὰ δάφνας, σμύρνα καὶ εἰκόνας τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ καὶ μετὰ τὸν θυρεὸν τῆς 4ης Αὐγούστου.

Τὸ ἐπίσημον πρόγραμμα τοῦ ἑορτασμοῦ θὰ γνωστοποιηθῇ ὑπὸ τῶν ἐπαρχιακῶν ἐπιτροπῶν διὰ προκηρύξεων, αἱ ὁποῖαι θὰ κυκλοφορήσουν αὐριον.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ
ΓΡΑΦΟΥΝ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ

ΝΟΥΒΕΛΛΑ
Ἡ ΤΖΕΝΗ
ΚΑΝΕΙ ΜΕΓΑΛΗ ΖΩΗ

Ἡ σημερινὴ συνέχεια τῆς
νουβέλλας μας εἶναι γραμ-
μένη ἀπὸ τὸν κ. Δ. ΨΑΘΑ

(Ἡ Εὐγενία ἕνα ὁμορφὸν ἀλλὰ φτωχὸ κορίτσι, μένει πεντάφανον, χάνοντας σχεδὸν στὰ ξαφνικά καὶ τὸ τελευταῖον στήριγμά της τὸν πατέρα της. Μὴν ξεροντας ποῦ νὰ στραφῇ θυμᾶται κατὰ πλουσίους θεοὺς της, τοὺς Φαρμάκους ποὺ τὴν ἀγαποῦσαν καὶ ποὺ εἶχαν ζητήσει καὶ ἄλλοτε νὰ τὴν πάρουν κοντά τους. Ἡ Εὐγενία πηγαίνει καὶ τοὺς βρίσκει. Οἱ θεοὶ τὴν ὑποδέχονται μετὰ ἀνοικτὰς ἀγκάλες καὶ τὴν κρατοῦν γιὰ πάντα σπῆτι τους. Ἡ Εὐγενία, εἶναι τώρα ἡ Τζένη Φαρμάκη. Τὰ ἔχει πᾶ ὅλα, ἀλλὰ ἕνα μόνον τῆς λείπει: ἡ ἀγάπη. Ἐν τούτοις εἶχε καὶ αὐτὴ κάποτε, φτωχούλα τὴν αἰσθητικὴν της περιπέτειαν μετὰ ἕνα καλὸ παλληκάρι τὸν Στάθη Μαριδίδη ποὺ εἶχε ξενασθῇ καὶ αὐτὸς μαζί με τ' ἄλλο παρθελόν. Κάποιο γράμμα του ὅμως ποὺ αἰσθάνει μὴ μὲν ἀναπάντεχα τῆς τὸν θυμίζει καὶ ἡ Τζένη τρέχει καὶ τὸν βρίσκει. Οἱ δύο νέοι περνοῦν τρεῖς ὥρες μαζί ἐκπαλίνοντας τὰ παλὰ τους. Τὸ ῥοῦδον ὁ Στάθης δὲν ἐκλείει μάτι. Ἡ οἰκονομία τῆς Τζένης, συνδέεται στενὰ μετὰ τὸν βιομήχανον Μπελέρη, τὸν ὁποῖον προώρουν οἱ θεοὶ τῆς Τζένης γιὰ ἀντίο της. Ἡ Τζένη ὅμως, δὲν εἶχε καμμία συμπάθεια γιὰ τὸν ἄνθρωπον αὐτό. Ἐκείνη τὴν ἡμέραν ὁ Μπελέρης, ἡ Τζένη, δύο φίλες της καὶ ἕνας νεαρὸς πῆγαν στὴν Γλυφάδα γιὰ νὰ κάνουν τὸ πᾶντο τους. Ὁ Μπελέρης δὲν χόρταινε νὰ κιντὰ τὴν Τζένη μετὰ βλέμμα-τα νεύματα βουλιμίας καὶ σὲ κάποιον στιγμῇ, ποὺ ἡ Τζένη ἐπαλωμένη λίγην ἀπόμεινε, στὴν ἀμμουδιὰ ἀπολαύθηκε τὸν ἥλιο, τὴν πλυσίωσε καὶ ἐξέπλωσε διπλὰ της καὶ ἀόχλησε τοὺς ἀεροβόλους αὐτοὺς. Ἡ Τζένη, ὅμως, δὲν εἶνε καμμιὰ ἄσχη καὶ τὸν ἀντί-σπ καὶ νιοῖζοντας ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὶς ἐβόλ-τελεῖα καὶ πύλα στὴν ἐκνευριστικὴ αὐτὴ συνομιλία).

40Ν

Ὁ βιομήχανος Μπελέρης δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ὑποχωροῦν εὐκολὰ. Βλάξ στὴν ἐπι-

φάνειά, εἶχε κατὰ θάθος μερικά προσόντα ποὺ δύσκολα συναντᾶ κανεὶς καὶ στοὺς ἐξυπνότερους ἀκόμα ἀνθρώπους. Μ' αὐτὰ τὰ προσόντα, ἄλλωστε, ἀπὸ φτωχὸ παιδί κατὰφερε μέσα σὲ εἴκοσι χρόνια νὰ ἀνέβῃ καὶ νὰ φθάσῃ ἐκεῖ ποὺ ἔφτασε. Ἦταν ἀπέραντος ὁ ἐγωισμὸς του καὶ ἀπερίγραπτη ἡ αὐτοπεποίθησή του. Εἶχε ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του καὶ τραβοῦσε μπροστὰ ὅπως ὁ κᾶπρος στὴν ἐξαλλή τρεχάλα του. Δὲν ἤξερε φραγμούς καὶ ἐμπόδια. Ἡ ἠθικὴ ἦταν ἀστείος ἀνασταλτικὸς φραγμὸς γιὰ τὰ συμφέροντά του. Γὰ καμικὸ καὶ τὸ γελοῖον τὸν ἀφῆναν ἀσυγκίνητο.

Τὸ μυαλό του ἐδοῦλε μετὰ τὸν πρωτογονισμό τῆς σκέψης τοῦ ἀνθρώπου ποὺ δὲν ζῇ μέσα σὲ κοινωνία μετὰ ἀρχῆς καὶ ὑποχρεώσεις. Στὴν πορείαν τῆς ζωῆς του εἶχε ὅλα περὶ τὸν συμφέρον καὶ παραμέριζε ὅ,τι ἄλλο ἀπαντοῦσε.

Ἦταν κουτός; Οἱ λέξεις καὶ οἱ ἐννοίαις τοὺς εἶνε πράγματα σχετικὰ. Οἱ ἄνθρωποι μπορεῖ νὰ γελῶν μετὰ τὴν κουταμάρας τῶν φτωχῶν ὁμοίων τους. Ὁ πλοῦτος ἐμπνέει θαυμασμό. Σὲ μιὰ ἐποχῇ, μάλιστα, τόσο ὕλιστι-

κὴ, ὅπου προχειρότερον κριτήριον γιὰ τὴν ἀξία τῶν ἀνθρώπων δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὸ πορτοφόλι, ὁ Μπελέρης ἔκανε περίφημα τὴν δουλειά του καὶ εἶχε θέβαια, τὴν γενικὴ ἐκτίμησιν. —Γιὰ ὅλα αὐτὰ δὲν μποροῦσε νὰ ἀφήσῃ ἔτσι ὁ Μπελέρης τὴν ὑπόθεσιν τῆς Τζένης. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ σκληροτράχηλος, ὁ πονηρός, ὁ τολμηρός, ὁ πέφτε, ἔνοιωθε ἔρωτα μεγάλο γιὰ τὴν Τζένη, αὐτὸς ποὺ ἔβλεπε ὡς τότε τὰ θηλυκὰ σὰν εἶδη τῆς ἀγορᾶς ποὺ μποροῦσε νὰ ἔχῃ στὴ διὰ τῆς αὐτῆς μετὰ μιὰ ἐλάχιστη θυσία.

Μετὰ τὴν πείρα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ξέρει πολὺ καλά τὴν γυναῖκα καὶ τὸν κόσμον, καταλάβαινε πῶς ὅλα τὰ ψάρια δὲν πλάνονται μετὰ τὸ ἴδιο δόλωμα. Τὰ λεπτά του δὲν μποροῦσαν νὰ συγκινήσουν τὴν Τζένη. Πολὺ περισσότερο, γιὰτὶ ἡ Τζένη ἦταν ἐρωτευμένη. Καὶ τὸ ἤξερε αὐτὸ ὁ Μπελέρης. Ὅπως τὸ ἤξεραν καὶ οἱ κοσμικοὶ κύκλοι τῶν σαλονιῶν ὅπου ἐ-

—Σὲ πῆρεται γιὰ τύπο εὐφύετατο, τώρα ἀρχίζω ν' ἀμφιβάλλω.

σύνναζε η Τζένη. Κυρίες με άσπρα μαλλιά έβάζαν τὰ φασμαίν τους μόλις έδλεπαν την Τζένη να περνά από μπροστά τους και τὸ κοσμικὸ κου-
σομπολιὸ ἀρχίζει ἀκατάσχετο :

—Τί κρίμα !
—Τόσο ὡμορφη κοπελίτσα, μ ἀ
σε ρ ι, και τόσο κουτή !
—Μά εἶνε ἀλήθεια ;
—Π α ρ ὀ λ !
—Τὴν εἶδε κανεῖς ;
—Καλὲ πῶς ! Μ ὀ ν ν τ ι έ !

Προχθές περνούσε ὁ Ντιντῆς μετὰ τὴν
κούρσα του ἀπ' τὸ Χαλάντρι και τοὺς
εἶδε νὰ κάθωνται μαζί σὲ μιὰ μύρα
τῆς ἐσχάτης ὑποστάθμης !

—Ω, ν ὀ !
—Μ α ι θ ο υ τ ι, σ ε ρ ὀ μ ι.
Σὰν δακτυλογράφος τῆς δημαρχί-
ας !...

Καὶ οἱ κυρίες γελοῦσαν ἀπ' τὴν
καρδιά τους μετὰ τὸ ἀστεῖο. Καμμιά
φορὰ ἐφώναζαν και τὸν Ντιντῆ γιὰ
περισσότερες πληροφορίες. Κι' ἔτρε-
χε ἐκεῖνος προθυμότητα, ἔστριβε τὸ
ἀνύπαρκτο μουστάκι του, ἔστερέωνε
τὸ μονόκλ στο μάτι του και ἐξη-
γούσε :

—Τ ε ρ ι μ π λ !
—Δηλαδή ;
—Αὐτὸ τὸ ἄμορε τῆς Τζένης εἶνε
τραγική ὑπόθεσις. Ρωμάντο τῆς
σχολῆς τοῦ 1800 ποὺ συγκινούσε τὰ
μοδιστράκια τοῦ 1900. Δὲν λέω γιὰ
τὰ σημερινά, γιατί οὔτε τὰ μοδι-
στράκια τῆς ἐποχῆς μας συγκινού-
νται σήμερα μετ' ὅ,τι συγκινεῖται ἡ
Τζένη.

—Μά γιατί ;
—Γιατί ; Ὁ ν, ρ ε β ι ἐ ν τ ο υ-
ζ ο ὕ ρ, σ ε ρ ὀ μ ν τ ὀ μ, ὁ σ ε
π ρ ε μ ι ἐ ρ - ζ - ὁ μ ο ὕ ρ ! Κι' ὁ
χι μονάχα αὐτό. Ἀλλά και στίς πα-
λιές τους συνήθειες...

Οἱ κυρίες συμφωνοῦσαν.
—Εἶνε φοβερὸ πρᾶγμα νὰ ξεκινή-
σῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ μπουγαδοκόφινο !

Κι' ἀπέστρεφαν μετ' ἀπέχθεια τὰ
μοῦτρα... γιὰ τὸ μπουγαδοκόφινο.

Ὅλοι και ὅλες συζητοῦσαν τὴν ἱ-
στορία τῆς Τζένης στίς κοσμικές
κ ω ζ ε ρ ι. Ἡξερε, λοιπόν, ὁλόκλη-
ρο τὸ ρωμάντο ὁ Μπελέρης κι' ἐ-
μαθε ποὺ θρικόταν ὁ ἐχθρός. Ἀπ' εὐ-
θείας, τὸ πρᾶγμα παρουσίαζε πολ-
λές δυσκολίες, ὅπως ὅλοι οἱ ἀγῶνες
κατὰ μέτωπο. Στὸν ἔρωτα χρειάζε-
ται σοφὴ στρατηγική ἐλιγμών, κι'
αὐτὰ τὰ πράγματα ἦσαν τὸ φόρτε
τοῦ Μπελέρη. Ἐκάθισε, λοιπόν, πολ-
λές φορές κι' ἐσκέφτηκε τὸ σχέδιο
ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιήσῃ μετ'
περισσότερες ἐλπίδες ἐπιτυχίας.

Στὸ τέλος, ἐζήτησε τὰ φῶτα τοῦ
φίλου τοῦ Δρομάζη, ποὺ ἦταν ἕνα
λαμπρὸ παληοτόμαρο, ἕνας ἀνθρω-
πος ἐξυπνότατος, ποὺ ἔκανε χρῆση
τῆς ἐξυπνάδας του μονάχα γιὰ τὸ
κακὸ. Ἀνθρώπος σὰν τὸν Μπελέρη
δὲν μπορούσε νὰ ἔχῃ φίλους, δια-
φορετικούς. Τοὺς ἀγαθοὺς τοὺς συ-
χαίνονταν. Τοὺς τίμιους τοὺς περι-
φρονούσε. Ἐθαύμαζε μονάχα τὰ ἐ-
ξυπνα καθάρματα, ποὺ κυκλοφοροῦν
μετ' ἀνέση παντοῦ, και στοὺς κύκλους
τῶν πιδ πλουσιῶν, και θρικόουν πάν-
τα τρόπους νὰ ζοῦν σὰν μεγιστάνες
χωρὶς νὰ ἐργαστοῦν ποτέ. Σ' αὐτὴ
τὴν τάξη τῶν λαμπρῶν ἀνθρώπων
ἀνῆκε κι' ὁ κ. Δρομάζης, τὰ φῶτα
τοῦ ὁποίου ἐσκέφθηκε νὰ ζητήσῃ ὁ
Μπελέρης.

Μόλις, τὸν ἀκουσε, ὁ Δρομάζης ἐ-
γέλασε :

Ἡ Τζένη κάνει μεγάλη ζωὴ

—Αὐτὸ σὲ στενοχωρεῖ ;
—Γιατί ;
—Γιατί ἡ ἱστορία εἶνε ἀπλούστατη,
φίλε μου. Ὁ ἐχθρός σου εἶνε ἀσή-
μαντος. Ἐσὺ εἶσαι σπουδαῖος. Ἐγὼ
εἶμαι εὐφυέστατος. Ἡ Τζένη εἶνε ἀ-
γαθὴ Β ο υ α λ ὶ, μ ὀ ν β ι έ !
Ὁ Μπελέρης ἔξυσε σκεφτικός τὴ
φαλάκρα του.

—Δὲν σὲ καταλαβαίνω ἀκριβῶς.
—Δὲν με καταλαβαίνεις ;

Ὁ Δρομάζης ξαναγέλασε :
—Ἀκουσε, φίλε μου Μπελέρη. Οἱ
γνώμες γιὰ σένα εἶνε διχασμένες.
Ἀλλὰ σὲ πιστεύω γιὰ τὸπο εὐφυέ-
στατο. Ἡ πλειοψηφία εἶνε αὐτοί, πρὸς
ἀρσιν παρεξηγήσεων. Ἄλλοι σὲ πι-
στεύουν γιὰ κοῦτό. Ἡ μειοψηφία εἶ-
νε αὐτοί. Ἐγὼ, ἀγαπητέ, Μπελέρη,
ἀνέκαθεν εἶχα ταχθῇ μετ' τὴν γνώμη
τῆς πλειοψηφίας. Δυστυχῶς ὅμως ἡ-
δὴ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ταχθῶ
μετ' τὴν μειοψηφία.

—Μερσί.

—Παρντόν. Δὲν θέλω νὰ σὲ θίξω.
Ἀλλὰ τὸ πρόβλημα ποὺ τίθεται εἶ-
νε ἀπλούστατο. Πρέπει νὰ ἐξοντωθῇ
αὐτὸς ὁ νεαρὸς πτωχοπρόδρομος ποὺ
κρατᾷ τόσο γερά τὸ φρουριό τῆς
καρδιάς τῆς ἐκλεκτῆς σου.

—Πῶς ;

—Ὅχι, θέβαια μετ' ὄνο.

—Ἀσφαλῶς. Φόβους κάνουν οἱ ἡ-
λίθιοι. Οἱ ἐξυπνοὶ ἔχουν ἄλλα συ-
στήματα πολὺ καλύτερα και ἀπο-
τελεσματικώτερα.

—Δηλαδή ;

—Ἀκουσε, ἀγαπητέ Μπελέρη.

Καὶ ὁ Δρομάζης μετ' ἀνέστη μει-
δαίμα ἀρχισε νὰ ἐξηγῇ στὸν βιο-
μήχανο τὰ σχέδιά του — σχέδια ποὺ
συνέλαθε ἐκείνη τὴν στιγμή. Δὲν
χρειαζόταν μυαλὸ Ταλεῦράνδου γιὰ
νὰ καταστρώσῃ κανεὶς ἐπιτελικὸ
σχέδιο σὲ μιὰ παράνοια ἱστορία. Ὁ
ἔρωτα τὰ συγχωρεῖ ὅλα ἐξω ἀπὸ τὴν
προδοσία. Οἱ ἀντρες εἶνε πιστοὶ σὲ
μιὰ γυναῖκα ὡς ποὺ νὰ θρεθῇ ἄλ-
λη καλύτερη τῆς. Οἱ ἐρωτευμένοι
μπορεῖ νὰ εἶνε ἀφοσιωμένοι στὴν
γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦν, ποτὲ ὅμως
δὲν ἀποδιώχνουν και τὰ ἔ ξ τ ρ α.
Ἀν συνεπῶς μιὰ καλύτερη γυναῖκα
ἐμπαινε στὸν δρόμο τοῦ νεαροῦ και
προσπαθοῦσε νὰ τὸν κατακτήσῃ, ὁ
ἀγῶνας τους δὲν θὰ ἦταν πολὺ δύ-
σκολος. Οἱ περισσότεροι ἀντρες εἶ-
νε πιστοὶ τῇ μιᾷ γυναῖκα γιατί δὲν
ἔχουν ἄλλη προχειρότερη νὰ τοὺς
προσέξῃ. Ἀπάνω κάτω σ' αὐτὲς τὶς
φιλοσοφικές θάσεις στηριζόταν τὸ
σχέδιο τοῦ Δρομάζη. Τὶς ἐξέθεσε
στὸν Μπελέρη σὰν ἕνα εἶδος προ-
λόγου, ἐνῶ ὁ ἐρωτευμένος βιομήχα-
νος τὸν κυττοῦσε στὰ μάτια.

—Συμφωνεῖς μ' αὐτά ;

—Ἀπολύτως.

—Λοιπὸν ἀφοῦ συμφωνεῖς, ἀγαπη-
τέ Μπελέρη, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μοῦ
δώσῃς τὰ μικρὰ ἔξοδα τοῦ σχεδίου
μου ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὶς γενικὲς

αὐτὲς ἀρχὲς και ποὺ θὰ τεθῇ σ' ἐ-
ξοφλήσῃ ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι.

—Πόσα θέλεις ;

—Δέκα χιλιάδες γιὰ τὴν πρώτη ἐ-
ξομμάδα.

—Ἡ ἀκούσω τὸ σχέδιο.

—Εἶνε ἀπλούστατο. Θὰ θάλω τὴν
Ζωζὼ νὰ κατακτήσῃ αὐτὸ τὸν πτω-
χοπρόδρομο. Γιὰ μιὰ γυναῖκα σὰν
τὴν Ζωζὼ, ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ εἶνε
ἀσήμαντη. Ἀν ὁ πτωχοπρόδρομος αὐ-
τὸς τῆς δεσποινίδος Τζένης δὲν εἶνε
τόσο θλάξ ὥστε νὰ κατακτηθῇ ἀμέ-
σως, τότε θὰ χρειασθῇ νὰ διπλασι-
ασθῇ ἡ νὰ πενταπλασιασθῇ τὸ πο-
σόν.

—Εἶνε ζήτημα χρημάτων ;

—Ὅχι. Ζήτημα χρόνου.

—Εἶσαι βέβαιος ;

—Ἀντὼ τὶς πεποιθήσεις μου ἀπὸ

τὴ μακρὰ πείρα ποὺ ἔ-
βρώπων.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

νιὰς και ἀναστέναζαν :

—Ἀχ, τὸ καῖμένο !

—Ἐμ' ἔτσι εἶνε ! Ἀμα κακοπέση
κανέναν, ἔραστα, μούντζωτα, κυρὰ
Θελωνίῳ μου. Μοῦ ἔλεγε ἐπροχθές
πῶς τὴν ἔδερνε καμμιά φορὰ ὁ προ-
κομμένος τῆς !

—Ἀ, τὸ παληόσκυλο !

—Ἀ, τὸ γαῖδοῦρι !

—Τέτοιο κορίτσι νὰ τοῦ βάζῃ χέρι
τὸ σκυλί !

Ὅλες αὐτὲς τὶς πληροφορίες τὶς
ἐπιθεβαίνανε τὸ μελαγχολικὸ ὄφρος
τῆς νεαρῆς γειτόνισσας, ποὺ μονά-
χα ὅταν κυττοῦσε τὸν Στάθη, ἔπαιρ-
νε μιὰ ἐκφραση τρυφερῇ, ἔτσι ποὺ
ὁ ἀγαπημένος τῆς Τζένης ἐνοιώθε
τὸ αἶμα ν' ἀνεβαίνει στὰ μάγουλά
του και νὰ γίνεται κόκκινος σὰν ἀ-
στακὸς ἀπ' τὴν συγκίνησή του.

Στὴν ἀρχὴ χαμήλωνε τὰ μάτια
μόλις συναντοῦσε τὸ θλέμμα τῆς.
Ὑστερα ἀρχισε νὰ τὴν κυττᾷ κι' ὁ
ἴδιος μετ' ἐπιστοχὴν θάρρους. Ἐτσι
ἔφτασαν δέκα μέρες ν' ἀναπτυχθῇ
μεταξύ τους μιὰ ἐπαφὴ θλεμμάτων,
τέτοια, ποὺ θὰ μπορούσε θαυμάσια
νὰ προλογίσῃ ἕναν αἰσθηματικὸ δε-
σμό. Ἡ γνωριμία δὲν ἄργησε νὰ
γίῃ. Ἐνα ἀπόγευμα ὁ Στάθης τῇ
ἔρριξε στὴν στάση τοῦ τραί. Ἀνέ-
θηκε. Καὶ σὲ λιγὰ ἀνέθηκε κι' ἡ
ὁμορφὴ γειτόνισσά του. Καθὼς δὲν
ὑπῆρχε ἄλλη θέσις ἡ νῆα γυναῖκα
ἔκατσε μετ' πολλὴ ἀφέλεια πλάι του.
Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε. Ἐκείνη τοῦ
ἔρριξε ἕνα θλέμμα τρυφερὸ, ποὺ συ-
νοδεύονταν ἀπὸ ἕνα ἀδύνατο χαμό-
γελο. Ὑστερα κύτταξε τὸ ρολοῖ
τῆς. Κι' ὕστερα γύρισε στὸν Στάθη :

—Μήπως ἔχετε ὥρα ;

—Πῶς !

Ἐκτύπησε μετ' προθυμία τὸ ρολοῖ
τοῦ καὶ τῆς ἀπάντησε :

—Ἐξή.

—Ἀκριβῶς ;

—Καὶ τρία λεπτά.

Ἐκείνη ἔσκυψε νὰ διορθώσῃ τὸ
δικὸ της μ' ἕνα χαμόγελο :

—Μερσί.

—Παρακαλῶ.

—Καὶ τὸ δικὸ μου, ἐπρόσθεσε,
λέει ἑπτὰ παρὰ εἴκοσι.

Ὁ Στάθης τὰ εἶχε χαμένα ἀπὸ
τὴν συγκίνησή του :

—Θὰ ἔχῃ σταματήσῃ, ἐπιθύρισε.

—Μάλλον τὸ ἀντίθετο συμβαίνει,
τοῦ ξαναῖπε ἐκείνη μετ' ἐντονώτερο
χαμόγελο. Τρέχει πολὺ χυτὸ τὸ ρο-
λοῖ και δὲν ξέρω τί νὰ τοῦ κάνω.

—Νὰ τὸ πᾶτε σ' ἕνα ρωλογά, εἶπε
θριαμβευτικὰ ὁ Στάθης, κι' ἔχαμο-
γέλασε χωρὶς λόγο.

—Μιὰ και δυὸ τὸ ἔχω πάει ; Δὲν
εἶνε πέντε μῆνες ποὺ τ' ἀγόρασα
και τῶχα γυρίσει σ' ὅλους τοὺς ρω-
λογάδες.

Αὐτὸ τὸ ρολοῖ ποὺ ἐβοήθησε τὴν
γνωριμία τους ἐπρόκειτο νὰ ἐπεκτεί-
νῃ τὶς σχέσεις τους. Μετ' ἐπὶ πρῶ-
θυμιά ὁ Στάθης, ἐθεβαίνωσε πῶς
εἶχε φίλο ἕναν θαυμάσιο ὁρολογά
ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τὸν θεραπεύσῃ
ριζικὰ και μετ' ἐπὶ πρῶθυμιά ἐ-
κείνη τοῦ τὸ προσέφερε. Ὑστερα τοῦ-
πε ἔαφνικά :

—Ἐσχάσαμε νὰ συστηθούμε.

—Ὡ, ναί, ἔκανε ὁ νέος. Στάθης
Μαρκίδης.

—Χαίρω πολὺ. Φωφῶ Χλωροῦ.

—Χαίρω πολὺ.

Στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου κατέβη-
καν κι' οἱ δυὸ. Ἡ κ. Φωφῶ εἶπε «ῶρε-
βουάρ» και ἀφῆσε τὸν Στάθη, ἀρ-
κετὰ στενοχωρημένο μ' αὐτὴ τὴν ἀ-
πότομη διακοπὴ τῆς γνωριμίας. Ἀλ-

λὰ τὴν ἐπομένη ξανασυναντήθηκαν.
Μίλησαν ὅσο τοὺς ἔπειρνε ὁ καιρὸς
μέσα στὸ τραί, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ
κ. Φωφῶ διάστηκε νὰ κατέβῃ μιὰ
στάση πιδ μπροστά, λέγοντας γρη-
γορώτερα τὸ «ῶρεβουάρ». Σὲ μερι-
κές μέρες πάλι ἐγίνε συνάντησις. Κι'
αὐτὴ τὴ φορὰ, ἡ κ. Φωφῶ ἦταν λι-
γώτερο διαχυτική, ἔτσι ποὺ ὁ Στά-
θης στενοχωρήθηκε ἀρκετὰ κι' ἀνα-
ρωτιόταν μήπως τυχὸν και δὲν τῆς
ἐφέρθηκε ἀρκετὰ καλά. Σὲ μιὰ ὁδο-
μάδα ὁ Στάθης εἶχε τὸ ρολοῖ στὴν
τσέπη του ἀλλὰ ὅταν τὴν ἴδια ὥρα
εἶδε τὴν νεαρὴ ζωντοχήρα στὸ τραί,
ἐκείνη ἔκανε πῶς δὲν τὸν ἀντελή-
φθη. Ἐμπῆκε σὲ μεγάλες σκέψεις ὁ
Στάθης ἀλλὰ κατέληξε στὸ συμ-
πέρασμα πῶς τὸ φυσικώτερο ἀπ' ὅ-
λα ἦταν νὰ μὴν τὸν εἶχε δῇ. Τὴν ἐ-
πλησίασε λοιπόν, ἔβγαλε τὸ ρολο-
γάκι και τῆς τῶδωκε.

—Ἀ, ἔκανε, ἐκείνη, μετ' ἐπὶ πρῶ-
ρεῖτε.

—Παρακαλῶ.

—Δὲν σὰς πρόσεξα.

—Δουλεύει περίφημα.

—Μερσί. Πόσο κάνει ;

—Τίποτε, ἔκανε ὁ Στάθης, ἱπο-
τικά.

Ἀλλὰ ἡ κ. Φωφῶ διαμαρτυρήθηκε
σ' ἕναν τόνο ἀρκετὰ ψυχρὸ ὥστε ὁ
Στάθης, ν' ἀναγκασθῇ νὰ ὁμολογή-
σῃ ὅτι ὁ ὁρολογάς ἦταν στενός του
φίλος και δὲν ἤθελε μετ' κανένα τρά-
πο νὰ πάρῃ χρήματα.

—Τότε διαφέρει.

—Ἐτσι εἶνε.

—Μερσί.

Ἐπῆρε τὸ ρολογάκι, τὸ πέρασε
στὸ χέρι τῆς και δὲν ξαναμίλησε. Ὁ
Στάθης μῆκε πάλι σὲ θαθεῖα σκέ-
ψη κι' ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα πῶς ἡ
νεαρὴ ζωντοχήρα θὰ ἦταν ἀπρηχο-
λημένη μετ' ὁ διαζυγίῳ τῆς, γι' αὐ-
τὸ και δὲν εἶχε ὀρεξη γιὰ πολλὰς
κουβέντες. Εὐτυχῶς ποὺ σὲ τρεῖς μέ-
ρες ξανάγινε συνάντησις και τὴν
ξαναθῆκε γελαστή, χαρούμενη, ὁ-
μιλητικὴ και τρυφερῇ. Ἀλλὰ οἱ συ-
ναντήσεις ποὺ ἀκολούθησαν ἦσαν πε-
ρίεργες. Τὴν μιὰ μέρα ἡ ὁμορφὴ
γειτόνισσα δὲν τὸν ἔβλεπε καθόλου,
τὴν ἄλλη περιοριζόταν νὰ τοῦ πῇ μιὰ
ψυχρὴ «καλημέρα», ὕστερα ἀπὸ λίγο
καιρὸ τὸν κυττοῦσε τόσο τρυφερά
σὰν νὰ τρελλαινόταν ἀπὸ ἔρωτα και
εὐθὺς ἀμέσως ἀπαντοῦσε στὸν χαί-
ρετισμὸ τοῦ μ' ἕνα ἀδιάφορο κούνη-
μα τοῦ κεφαλοῦ τῆς.

Ἦταν μεγάλη τεχνίτρα τοῦ ἔρω-
τα ἡ Φωφῶ — κι' ἤξερε σὲ ποῖα προ-
σωπικότητα ἐμπιστευόταν τὰ ἐπιτε-
λικά του σχέδια ὁ ἐντιμώτατος πα-
ληάνθρωπος κ. Δρομάζης.

—

—

—

σμούς της που ξειγοντάριζε ο πάταγος της μπόρας.
Ήταν έτσι; ή έτσι της φαινόταν; Είχε αλλάξει τον τελευταίο καιρό ο Στάθης, ή η ίδια το φανταζόταν; Συχνά τώρα τελευταία στα ραντεβού τους είχε ένα ύφος άφηρημένο, νευρικό. Καί χτές ακόμα της είπε μερικά λόγια, το θαύτερο νόημα των οποίων δεν μπορούσε να δρῇ ή Τζένη. Της μίλησε για την διαφορά της κοινωνικής τους θέσεως, για την διαφορά του κόσμου μέσα στον όποιον ζούσαν, για την διαφορά των αντιλήψεών τους, τέλος, για μιὰ σειρά διαφορών που ποτέ ως τότε δεν είχαν έμποδισει σοβαρά τον έρωτά τους. Εθύμωσε ή Τζένη και του παρατήρησε:

—Τί θέλεις να πῆς με όλα αυτά;
—Τίποτε, Τζένη.
—Πώς τίποτε;
—Απλώς παρατηρήσεις κάνω.
—Τέτοιες παρατηρήσεις δεν έχουν θέση στον δεσμό μας. Έγώ ξέρεις πώς σ' αγαπώ. Καμμία διαφορά δεν μπορεί ν' αλλάξει ποτέ τις αντιλήψεις μου, ούτε τα αισθήματά μου.

Κι' ο Στάθης σώπασε. Ώρισαν με κάποια ψυχρότητα το νέο ραντεβού τους σὲ τρείς μέρες. Γιατί δεν έπόμενε να την δῇ άμέσως την έπομένη ο Στάθης; Τί του συνέβαινε;

Είχε τὰ νεύρα της ή Τζένη. Καί την μέρα εκείνης της βροχής. Καί την έπομένη.

Ο καιρός είχε καθαρίσει κι' ένα ηλυκό φθινοπωρινό άεράκι δρόσιζε π' απόγευμα εκείνο του Σεπτεμβρίου. Μελαγχολική και στενοχωρημένη καθώς ήταν, δέχτηκε με άρκετη δυσφορία την έπίσκεψη του θιομηχάνου Μπελέρη. Την είδε ακόκεφη, της έπρότεινε ένα περίπατο με τὸ άμάξι.

—Αδύνατον κ. Μπελέρη.

—Γιατί;

—Έχω πονοκέφαλο.

Έπενέθη ή θειά της και της συνέστησε νά βγῇ λιγάκι. Ο καθαρὸς αέρας θά την ωφέλοισε.

Βρισκόταν σὲ μιὰ ψυχολογική πταιγῆ την ώρα εκείνη ή Τζένη που δεν είχε την δύναμη νά αντιδράσῃ. Ύστερα από λίγους δισταγμούς άκόμα υποχώρησε. Είχε πάντα την έντίληψη ότι ή θλακεία ξεκουράζει και καμμία φορά διασκεδάζει άκόμα. Έδέχθηκε έν τέλει. Έμπήκαν με τον Μπελέρη στην κούρσα του. Ετράβηξαν στο Φάληρο. Κι' εκεί σ' ένα έρημικό μπάρ έπαθε κάποια θλαή ή μηχανή. Σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητο. Κατέβηκε άνήσυχος ο Μπελέρης για νά δῇ. Κι' ως πού νά δῇ εκείνος, είδε κάτι άλλο φοβερότερο ή Τζένη. Άπέναντι, σὲ ένα τραπεζάκι, κοντά- κοντά σὲ δυὸ καρέκλες καθόταν ένα έρωτικό ζευγαράκι που της έφερε ρίγος: Ο Στάθης με μιὰ νέα κοπέλλα, που ήταν τρυφερά σκυμμένη στον ώμο του και είχε περασμένο τὸ χέρι της στην μέση του.

Η συνέχεια εἰς τὸ έπόμενο)

“Ενας δηλ- κὸς δικτάτωρ στην άγγλική αὐλή

Μια άπ' τις κυρίες των τιμών που συνόδευαν την βασίλισσα Έλισάβετ στο Παρίσι είναι και ή δούκισσα του Νορθάμπερλαντ, γνωστότερη, ίσως, ως Κυρία επί των Φορεμάτων της βασιλίσσης της Άγγλιας.

Τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικά της είναι ή απλότης και ή... περιουσία της. Σκεφθῆτε ότι ο δούξ-σούγος της έχει ως περιουσία άνω των 200 εκατομμυρίων φράγκων!

Εκτός τούτου ή λαίδη Νορθάμπερλαντ είναι ή μόνη γυναίκα στον κόσμο, μετά την βασίλισσα, που μπορεί νά δώσει διαταγές στις τέσσερις Κυρίες του Βασιλικού Κοιτώνος, οι όποιες είναι αυτή τη στιγμή: ή υποκόμισσα Χάλιφαξ, σούζγος του ύφυπουργού των Έξωτερικών, ή κόμισσα Σπένσερ, ή υποκόμισσα Χαϊμπλέντεν και ή λαίδη Νάνμπανγκολμ. Οι τέσσερις αυτές κυρίες έχουν με την σειρά τους τὸ δικαίωμα νά διαβιβάζουν τις βασιλικές διαταγές στις τέσσερις αρχιθαλαμηπόλους του ιδιαιτέρου Οίκου της βασιλίσσης.

Επὶ κεφαλῆς όλων αυτών των κυριών βρίσκεται ή δούκισσα του Νορθάμπερλαντ ή οποία έχει ως άποστολήν νά ρυθμίζει την έπίσημο ζωή της Α. Μ. της Βασιλίσσης Έλισάβετ.

Η δούκισσα είναι νέα, έχει χαρκακῆρα αυταρχικό και αγαπά πολύ τὰ σπόρ. Ο τίτλος της Κυρίας επί των Φορεμάτων, που φέρει δεν είναι άπλως τιμητικός. Δεν περνά μέρα που νά μην άσχοληθῇ με τις τουαλέτες της Βασιλίσσης και των πριγκηπισσών.

Η άποστολή της έγκειται εἰς τὸ νά βρῖσκη τὰ ώραιότερα μοντέλα και νά έτοιμάζῃ τὰ διάφορα φορέματα των έπίσημων τελετών, ταξιδίων δεξιώσεων, σπόρ και κάθε έν γένει τουαλέτα την οποία θά είχε τυχόν άνάγκη ή βασίλισσα.

Έξ άλλου, ή δούκισσα δεν περιορίζεται άπλως στην έκλογή των μοντέλων, άλλ' έπιβλέπει και την έκτέλεσή τους. Είναι άσπληρη όταν χρειάζεται, αλλά έφέρει και νά ανταμειβῇ τις καλές ράπτριες όταν τὸ αξίζουν. Όπως παραδείγματος χάριν, την Τζένου Σέλμπυ, στην οποία έδωσε δύο υπέροχα διαμαντένια σκουλαρίκια, έπειδή τελείωσε μέσα σὲ δυὸ μερόνυχτα,

Γούστα και προτιμήσεις

Γεωργίου του δου

Ο Γεώργιος ο δος είναι ο πρώτος Άγγλος βασιλεύς που άνήλθε στον θρόνο με ξένο όνομα. Όταν ήταν άκόμη Δούξ της Ύορκης τὸ όνομά του ήταν Άλβέρτος. Οι λόγοι για τούτο όποιους άλλαξε όνομα είναι οι έξῆς:

1ον Η βασιλομήτωρ Μαρία δεν συμπαθεῖ τὸ όνομα Άλβέρτος. 2ον Η βασίλισσα Έλισάβετ επίσης. 3ον Ο βασιλεύς τὸ ίδιο.

Η Αὐτοῦ Μεγαλειότης της Άγγλιας αν δεν ήταν βασιλεύς θά ήθελε νά είναι: 1ον Κάμεραμαν, 2ον Κτηνοτρόφος, 3ον Τεννίστα, 4ον Έπιχειρηματίας.

Τὰ φαγητά που προτιμά είναι: 1ον τὸ κοτόπουλο, 2ον τὰ μπιφτέκια, 3ον τὰ γλυκίσματα, 4ον τὰ παγωτά.

Αγαπά πολύ την μουσική, ιδίως δέ: 1ον τὴ τζάζ, 2ον τις όπερες, 3ον τις όπερέττες, 4ον τὰ στρατιωτικά μάρς.

Τὰ αγαπημένα του σπόρ είναι: 1ον τὸ γκόλφ, 2ον τὸ τένις, 3ον ο προσκοπισμός, 4ον ή ιππασία.

Οι καλύτεροι φίλοι του είναι: 1ος ο Μπάλντουιν, 2ος ο Βάνισταρτ, 3ος ο Τσάμπερλαιν, 4ος ο Έντεν.

Οι έχθροί του: 1ον οι δεξιόστροφες, 2ον οι έκδηλώσεις, 3ον οι πόνοι του στομάχου.

Οι διασκεδάσεις του: 1ον οι έκδρομές, 2ον οι περίπατοι στα βασιλικά πάρκα, 3ον ο κινηματογράφος.

Τὰ βιβλία που προτιμά ο βασιλεύς της Άγγλιας είναι τὰ έξῆς: 1ον τὰ άγγλικά ποιήματα, 2ον τὰ ιστορικά διηγήματα, 3ον τὰ θεατρικά έργα, 4ον τὰ ρεπορτάζ.

Η Α. Μ. γνωρίζει και τις πέντε ή πείρους άλλα προτιμά: 1ον τὰς Ίνδιες, 2ον την Ωκεανία, 3ον την Σκωτία.

Η Α. Μ. έχει 112 έν δλω στολές έπισήμου ή όχι. Απ' αυτές, δυο προτιμά τη στολή: 1ον του τένις, 2ον των προκόπων, 3ον του γκόλφ, 4ον τὸ σιρόκιν.

Η Α. Μ. διασκεδάει: 1ον έκτυπώνοντας φίλμ, 2ον παίζοντας πιάνο 3ον γράφοντας ποιήματα, 4ον συλλέγοντας... ρολόγια!

Η Α. Μ. αγαπά τὰ ζωα, ιδιαιτέρως δέ 1ον τὰ πουλιά, 2ον τὰ έλάφια, 3ον τὰ σκυλλιά, 4ον τὰ... κόκκινα ψάρια!

Η Α. Μ. υποφέρει από καιρού εἰς καιρόν: 1ον από τὸ στομάχι, 2ον από πονοκεφάλους, 3ον από γρίπη, 4ον από πονόλαιμο.

Η Α. Μ. αγαπά όλους τούς ύπηκόους της, ιδιαιτέρως συμπαθεῖ: 1ον τούς άπονοκεφάλους, 3ον τούς εργάτες, 3ον τούς πρωταθλητάς, 4ον τούς καλλιτέχνες.

Η Α. Μ. θά ήτο άπολύτως ευτυχής αν: 1ον είχε ένα γυιό, 2ον έναν έξῆσφάλιζε την εἰρήνη στη Μεσόγειο, 3ον έναν άνεκάλυπτε ένα μηχανήμα για ν' άπαλλάξῃ την χώρα του άπ' την διούγλη και 4ον έναν υπορούσε νά δινῇ καθημερινῶς μιὰ πουτίγκα σὲ κάθε άγγλική οικογένεια!

ΧΕΡΜΠΕΡΤ ΜΠΡΟΥΣ

τὸ κέντημα μιὰς ρόμπας που έπρεπε νά φορέσῃ ή βασίλισσα Έλισάβετ στις έορτές της στέψεως.

Ζεῖ αὐτοῦ τοῦ δικαστηρίου ΜΑΤΣ ΠΥΓΜΑΧΙΑΣ

ΤΟΥ Κ. Δ. ΨΑΘΑ

Φίλαθος δεν ήταν. “Α μπα! “Ηταν άπλως περιέργος. Είδε κόσμον νά τσαλαπατιέται έξω από ένα βέατρο, έπλησίασε κι' έρώ-
τησε:

— Τί παίζουν εδώ;
— Γροθιές! του είπαν.
— Γιατί; άπόρησε.

—Γιὰ τὸ πρωτάθλημα, του ξαναείπαν. Έλέγετο Πέρδικας. Εὐθύμιος Πέρδικας, για την άκρίβειαν. Ούτε από γροθιές είχε ιδέα, ούτε από πρωτάθλημα.

Είχε ακούσει μόνον περί πυγμαχίας. “Αλλά τὸ εὐγενές αὐτὸ σπόρ είναι άλλο νά τὸ άκούς και άλλο νά τὸ βλέπης. “Ε-
βγαλε λοιπὸν εισιτήριον, κι' έμπηκε εἰς τὸ θέατρο τσαλαπατιών-τσαλαπιτούμενος.

Έγκαταστάθῃ σὲ μιὰν θέσιν της πλατείας. Πλάι του καθόταν άνθρωπος βαρύθυμος. Μόλις είδε τὸν νεοελθόντα έ-
γύρισε, τὸν ένύτταξε καλά και είπε:

— Θά τὸν σαρώσῃ!
— Πῶς είπατε κύριε; ή πόρησε ο άνί-
δεος.

— Θά τὸν γκρεμίσῃ με νόκ-άουτ!
— Δὲν σὰς έννοώ.
— Άκού πού σου λέω!

Είπε ο βαρύθυμος άνθρωπος και ξανα-
γύρισε άλλου άφήνων σὲ μεγάλην άπορί-
αν τὸν κ. Πέρδικαν. Έν τῷ μεταξύ έπά-
νω στην σκηνή άρχισε ψιλή βροχή γροθοκοπημάτων. “Ηταν ο πρόλογος της
μεγάλης συνάντησεως. “Αν ένα διδύμο
πρόξας προλογίζεται με πρόξιν, αν ένα
καλὸ γέιμα προλογίζεται με όρεκτικά, έ-
να μεγάλο μάτς γρονθοκοπημάτων δεν
μπορεῖ παρά με γροθιές μόνον νά προλο-
γίζεται. Χορταίνουν μὲν οι ἐπὶ τοῦ ρίγκ,
άνοιγει δὲ ή όρεξις τὸν κάτω τοῦ ρίγκ.

Αὐτὰ δεν τὰ έγνώριζε τὸ άπληροφόρητο
δύμα της παρούσης ιστορίας. “Αλλά έτσι
συμβαίνει πάντοτε. Οι γροθιές πηγαί-
νουν κρεσέντο στην άρχή για νά καταλή-
ξουν σὲ άντάντε. Πρώτα “παίζουν—
πόση έκφραστική άδρότης. “Υψιστε! —
οι μικροί κι' ύστερα έμφανίζονται οι
μεγάλοι βιετουνόζοι της γροθιάς.

Ένεφανίσθησαν ἐπὶ τέλους. Όπου έ-
δονήθη όλόκληρο τὸ θέατρο άπ' τὰ χει-
ροκροτήματα. Μαϊνόμενος έσηκώθηκε έ-
πάνω κι' ο βαρύθυμος γείτων του κ.
Πέρδικα κι' άρτισε νά δρύνει σαν σε-
ληνιαζόμενος δερβίσης. Κατάπληκτος
τὸν παρακολουθοῦσε ο άγαθὸς άνθρω-
πος. Κι' όταν ξενακαθῆσε ο άλλος, έ-
γύρισε κι' ένύτταξε με θριαμβευτικό
μειδίωμα, τὸν ήδη πολὺ άνήσυχο κι' ά-
μήνητο.

— Θά τὸν σαρώσῃ!
— Ποιός;
— Ο Χρήστος!

— Μπα!
“Αλλά έξασονικά συνωφρενώθῃ και τὸν
έκτύπησε με ύποψιν:

— “Εγε νοῦστο νά εἶμαι με τὸν Βλά-
σο! “Αν θά σὰς τὸ πάρῃ τὸ πρωτάθλη-
μα στον πρώτο γύρο!

— Ποιός;
— Ο Χρήστος!

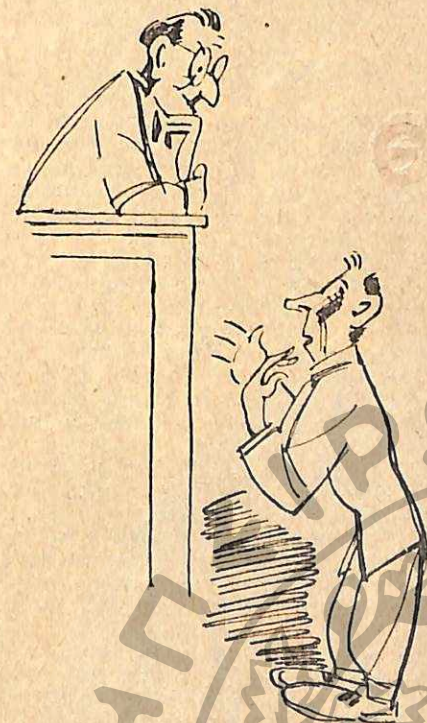
— Ποιός;
— Ο Χρήστος!

Και έπλησίασε τὸν γρόνθον στη μύτη
του κ. Πέρδικα με άγριον μειδίωμα.

“Αρχισε νά μεταννοῇ μικρῶς ο άτυχὴς
άνθρωπος γιατί έμπηκε εκεί μέσα. Μα-
ταίως έπροσπάθησε νά πείσῃ τὸν φανα-
τικό του γείτονα ότι ήταν έντελῶς οὐ-
δέτερος σ' αὐτῇ τῇ γρονθοπατηνάδα. Δὲν
τὸν έπρόσεχε. Άγρια βλέμματα μονάχα
τοῦ έρριχνε, τοῦ έκλεισε νευρικά τὸ μά-
τι και τοῦ έδειχνε ἐπὶ σκηνῆς τὸν πυ-
γμάχον της προτιμήσεώς του κάνοντας έ-
πικίνδυνα σχήματα πυγμαχίας, κοντά-
κοντὰ σὲ τὸ πρόσωπό του.

— “Ετσι θά τοῦ σαρώσῃ!
— Σὰς παρακαλώ!...
— Καί μιὰ έτσι!

— Θά μοῦ βγάλετε τὸ μάτι!...
Εὐτυχῶς τὸ μάς άρχίζει. Καί ο έ-
πικίνδυνος γείτων άπορροφάται. Σφυρί-

—“Ηταν ξαδερφάκι μου κ. Πρόεδρε...

ζουν οι πρώτες γροθιές τοῦ πρώτου γύ-
ρου. “Ανάβει ή άτιμόσφαιρα. Ο Βλάσος
τις τρώει, οι φίλοι του φωνάζουν. Ο
Χρήστος τις τρώει, οι θαυμασταί του
φωνασπούν. Έπάνω πέφτουν οι γροθι-
ές, κάτω γίνεται τὸ κακό:

— Βάρτου!
— Δόστου!
— Γειά σου Χρήστοσο!

— Μπράβο Βλάσσοσο!
— Στά πλευρά!
— Στην μύτηνη!

Κατάπληκτος είναι από τὸ θέαμα ο ά-
ίδεος κ. Πέρδικας. “Ανήσυχος κοιτά
τὸν πλανό του που παραφρονεῖ. Φωνά-
ζει. Βραχνιάζει. Μαίνεται. Καί τὸ χειρό-
τερο, γινεῖν άπότομα πρὸς τὸ μέρος του
και σείει με λύσσαν τὴ γροθιά μπροστά
σὲ τὸ μούτρο του:

— Δὲν σοῦ τάλεγααα!
— Σὰς παρακαλώ.
— Νόκ-άουτ θά τὸν πάρῃ. “Ετσι!

Τοῦ κόβεται ή χολή. Γιατί πάλι ή πε-
ριγραφική γροθιά τοῦ φανατικοῦ φιλά-
θλου διαγράφει επικινδύνους πτήσεις ο-
λόγυρα από τὸ μούτρο του. “Απορεῖ,
πῶς διάβολο, και κατὰ ποίαν λογικήν
τὸν πήρε για αντίπαλον. “Αδύνατον νά
έξηγήσῃ αὐτῇ την έπίμονη προκατάληψιν
τοῦ έξάλλου γείτονος του και κάνει νά
σηκωθῇ, ν' αλλάξῃ θέσιν. “Αλλά εκεί-
νος τὸν βουτά από τὸν ώμο:

— Κάτσε χάμω!
— Μά κύριε.
— Κάτσε δά!

— Μὲ τὸ ζόρι, άδερφέ;
— Μὲ τὸ ζόρι. Για νά δῇς τί αξίζει
ο Χρήστος!

— Μά δὲν εἶπα τίποτε ἐγώ!
— “Αστ' αὐτά!

Κάθεται. Τί νά κάνῃ; Έν τῷ μεταξύ
έκάνω στη σκηνή τὰ πράγματα όσο παν
και άγριεύουν. Ο Βλάσος κλονίζεται.

Εισπράττει πέντε, πληρώνει μιάν, εἰσ-
πράττει δέκα, πληρώνει τρεῖς, τὸ κέρ-
δος του άφθονο—ο Θεὸς νά σὰς φυλάῃ
από τέτοιο κέρδος! Οι γροθιές πέφτουν
ὡς χοντρές σταγόνες βροχῆς σὲ πρω-
τοβόχια. Πότε, μιὰ τότε δυὸ άπανο-
τές, πότε τρεῖς και πότε με τὸ τουλοῦ-
μι. Ο κόσμος βοά και όνομαρίζει τις γρο-
θιές:

— Ντιρέκ!
— Σουίγκ!
— “Απερκα!
— “Ωγ μαννοῦλα μου!

— Αὐτὸ ήταν!
— Πάρ' τον κάτω!
Σκάει μιὰ ο Χρήστος σὲ τὸ σανόνι
τοῦ Βλάσου και τὸν άνατρέπει. Πέφτει
έκείνος, σηκώνεται ο κόσμος. Σηκώνε-
ται ο κόσμος. Σηκώνεται εκείνος, ξανα-
κάθεται ο κόσμος. “Ακολουθεῖ άγωνία.

Σιγή. Στρατηγικοί έλιγμοὶ των δύο υπο-
ξέρ. Έπαισιολογεῖται ο δυστυχὴς κ. Πέρ-
δικας, σηκώνεται με τῆλεις προσφύλα-
ξεις μὲν τὸν αντίληφθῇ ο γείτων του,
ν' αλλάξῃ ἐπὶ τέλους θέσιν. “Αλλά δεν
έχει άπομονορωθῇ τὰς θέματα, γυρίζει
ή φανατικός, τὸν βλέπει, γεμίζουν τὰ
μάτια του θηριόδη έρωτηματια, σηκών-
νεται άπάνω και τὸν άπολοθεῖ.

Δὲν τὸν είδα πού με παρακολου-
θοῦσε κ. δικαστά. Εὐχαριστήμενος διότι
άπληλάνῃ από τὸν ένοχλητικὸν αὐτόν,
έπροχώρησα, έατοῖμα κι' έκατσα άκοη-
άκη σ' ένα άλλο σημεῖον τῇ πλατείας.

Εἶπα έγλύτωσα. “Αλλά πού! Σὲ μιάν
στιγμὴν πού γυρίζω, τὸν ξαναβλέπω
προσμένον πλάι μου, νά με κοιτά με
άγριο μειδίωμα.

— Γιατί;
— Εἶπα γὼ κ. δικαστά;
— Λοιπόν;

(Τὸ τέλος στη σελίδα 60)

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

(Τα προηγούμενα)

Ἡ Βίλμα Ζαμάνου, μαθήτρια στὴν τελευταία τάξη τοῦ Κολλεγίου, ἀγαπᾶ τρελλὰ τὸν καθηγητὴ τῆς Νίκου Μαρά, ἕναν κομικώτατο κύριο καὶ συγγραφέα μὲ πολλὴ ἐπιτυχία. Ταυτοχρόνως ὁμοῦ, σχεδόν, ἐρρωτεύεται τὴν Βίλμα ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς τοῦ καθηγητοῦ Κώστας Μαράς, διάσημος γιατρός τῶν Ἀθηναίων, ποὺ εἶναι παντρεμένος. Ὁ Κώστας Μαράς εἶναι ἑτοιμὸς νὰ χωρίσῃ τὴν γυναῖκα του γιὰ νὰ πάρῃ τὴν Βίλμα, ὁπότε διαπιστώνει ὅτι αὐτὴ ἔχει σχέσεις μὲ τὸν ἀδελφὸ του. Ἡ Βίλμα ὁμοῦ, δὲν ἀρνεῖται νὰ μᾶθῃ τὸ φρικτὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς τῆς. Εἶναι κόρη τοῦ Κώστα Μαρά κατὰ παρανόμιον ἔρωτος μὲ τὴν μητέρα τῆς ποὺ ἐγκυκαλειφθηκε κατόπι. Ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ τὴν ζαλίζει, ἀλλὰ δὲν στέκεται ἱκανὴ νὰ τὴν κἀνὴ νὰ ξεχάσῃ τὸν Νίκου Μαρά, τὸν ἀδελφὸ τοῦ πατέρα τῆς. Τὸν ἀγαπᾶ πάντα τρελλὰ. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Κώστας Μαράς μαθαίνει καὶ αὐτὸς ποῖα ἦταν ἡ Βίλμα καὶ ὕστερ' ἀπὸ μιὰ συγκινητικὴ σκηνὴ μὲ τὴν ἄλλοτε ἐρωμένην του, τὴν μητέρα τῆς Βίλμας, Πόπη Ζαμάνου, τῆς προτείνει νὰ ξαναγυρίσουν τὴν ζωὴ ποὺ εἶχαν ἄλλοτε διακόψει, ἀφοῦ αὐτὸς πάρει τὸ διαζυγίον του ἀπὸ τὴν γυναῖκα του. Ἡ Πόπη δέχεται ἡ Βίλμα ἐντοῦτοις, ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποκορύψῃ καὶ ἄντροι ποὺ τῆς προσφέρει τὴν ἀγάπην του, ὅπως ὁ τραπεζίτης Γκιμάλδης, καὶ ν' ἀγαπᾶ τρελλὰ τὸν καθηγητὴ Νίκου Μαρά. Σὲ μιὰ συνάντησίν τῆς μαζί του, τὸν πείθει νὰ κλεφτοῦνε. Ὁ Νίκος ὁμοῦ δὲν ἔρχεται σὸ ραντεβού. Εἶχε μάθει ἐν τῷ μεταξύ, ἀπὸ τὴν Νόρα Γερσάνη τὴν συγγενεὶά του μὲ τὴν Βίλμα. Αὐτὴ δὲν ἀρνεῖται νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ Μαράς τὴν γέλασε καὶ ὅπως δὲν μποροῦσε πιά νὰ ξαναγυρίσῃ σὸ σπίτι, ὅπου εἶχε ἀφήσει γράμμα, ἀποφασίζει νὰ αυτοκτονήσῃ. Καθὼς πηγαίνει νὰ πάρῃ τὸν ηλεκτρικὸ γιὰ νὰ κατέβῃ σὸ Νέο Φάληρο πέφτει ἀθελά τῆς ἐπάνω σ' ἕνα κομψὸ νέο κύριο, ποὺ ἐπίσης θὰ ἐπαιρνε τὸν ηλεκτρικόν. Ὁ νέος αὐτὸς κατεβτίνει καὶ αὐτὸς σὸ Φάληρο. Ἐκεῖ ἡ Βίλμα μπαίνει σ' ἕνα ξενοδοχεῖο ζητᾷ ἕνα δωμάτιο καὶ γράσει τῆς μητέρας τῆς. Κατόπι θγαίνει ἔξω χωρὶς καπέλλο, μὲ ὕψος ἀδιάρκο. Σαφινὰ ἀκούει πλὴν τῆς θύρας. Στρέφει. Ἦταν ὁ νέος τοῦ τραίνου. Ἡ Βίλμα διευθύνεται στὴν ἐξέδρα καὶ μένει ἐκεῖ νηπιάζοντας τὴ θάλασσα. Μιὰ μεγάλη πάλιν γίνεται μέσα τῆς. Ὁ νέος εἶναι πάντα ἐκεῖ καὶ τὴν παρακολουθεῖ. Σαφινὰ τὴν πλσιάζει καὶ ἀρχίζει νὰ τῆς κουβεντιάζει. Ὑστερὰ τῆς προτείνει νὰ κάνουν ἕναν περίπλοκο μαζί. Ἡ Βίλμα εἶναι κατάπληκτη γιὰ τὸ θάρρος του ἀλλὰ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ ἀντισταθῇ. Ἐνᾷ αὐτὸν ἵππο τοῦ παίρνει σὲ λίγο. Ἡ Βίλμα θέλει πάλιν

νὰ ξεφύγῃ. Ὁ μυστηριώδης ὁμοῦ συνοδὸς τῆς λέγει τοῦ σωφὲρ νὰ προχωρήσῃ. Πάνε στὴ Γλυφάδα καὶ ἐκεῖ ἡ Βίλμα ἐπηρεασμένη ἀπ' τὴ νευρικότητά τῆς, ζητάει νὰ πιῇ. Στὸ μεταξύ ὁ Νίκος Μαράς ποὺ τὴν τελευταία στιγμὴ ἀποφάσισε νὰ μὴν πᾶν σὲ ραντεβού του μὲ τὴν Βίλμα, ἀνησυχεῖ σὰν ἀπὸ διαίσθησιν καὶ τηλεφωνεῖ σπῆτι τῆς. Ἐκεῖ μωβαίνει πὼς ἡ Βίλμα ἐξαφανίστηκε. Τρέχει στὴν ἀσφάλεια ὅπου ἔχει ἕνα γνωστὸ ἀξιωματικόν.

270N

Θὰ κάνω ὅ,τι εἶναι δυνατό, ὅσο γρήγορα ἐκείνος. Μὰ μὴ φαντάζεσαι πὼς καὶ οἱ ἀστρὸνομικοὶ εἶναι θεοί. Μπορεῖ νὰ περάσῃ καὶ μέρες ὁλόκληρες χωρὶς νάχουμε καταφέρει τίποτε. — Τὸ φοβάσαι καὶ αὐτό; — Ἐ, φυσικά. Ἄν πῆγε σὲ κανένα μέρος ἐρημικόν, ἀπῆθανο; — Μόλις ἔχεις τὴν παρακιρὴ εἶδῃ, θὰ μᾶς τηλεφωνήσῃς, ἔτσι; — Ἀιὲτως. Μείνε ἡσυχο. Κι' ὁ Μαράς ἄφησε τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου. Εὐχαρίστησε τὸν ἀξιωματικὸ καὶ ἔφυγε. Μόλις βρέθηκε σὸ δρόμο, στάθηκε ἀναποφάσιτος σὸ πεζοδρόμιον. Ποῦ ἀλλοῦ νὰ πῆγαινε; Ποιθεῖν, σκέφτηκε. Ἐῖταν χαμένη ὥρα ὅπου νάτριχε ἡ καλλιτέρας ποὺ εἶχε νὰ κἀν ἦταν νὰ ξαναγυρίσῃ στὴς Ζαμάνου καὶ νὰ περιμένῃ μαζί μὲ τοὺς ἄλλους τηλεφώνημα. Μπήκε σ' ἐν' αὐτοκίνητο. Κι' ἀξάφνα κίνη τὴ στιγμὴ τοῦ ἦρθ' ἡ σκέψη πὼς ἡ Βίλμα μπορεῖ νάχε περάσει ἀπ' τὸ σπίτι του καὶ ἴσως μάλιστα νάχε ἀφήσει καὶ καμμιὰ παραγγελία, γι' αὐτὸν ἢ γιὰ τὸν πατέρα τῆς. Ἦταν πολὺ πιθανὸ αὐτό, τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε φτάσει σὸ σημεῖο νὰ τηλεφωνῇ στὴν ἀστυνομία, γιὰ νὰ μάθῃ μήπως τοῦ συνέβη δυστύχημα. Κι' ἡ σκέψη αὐτὴ τοῦ ζωτάνεψε τὴς ἐλπίδες. Γιατὶ τώρα ποὺ εἶχε καλὸ μᾶρσι κάπως ἡ ταραχὴ του καὶ ἔξεταζε τὰ πράγματα πρὸ ψυχραῖα, εὕρισκε πὼς ἦταν ἀδύνατον νάχε αὐτοκτονήσῃ. Γιατὶ πὼς εἶχε πεισθῇ πὼς πραγματικὰ δὲν τοῦ συνέβη δυστύχημα; Ἐπειδὴ δὲν τῶξεραν στὴν ἀστυνομία; Μήπως δὲν μποροῦσε νάταν καὶ νεκρὸς καὶ νὰ μὴν εἶχαν ἀκόμα εἶδῃ;

Ἀρὰ ἡ Βίλμα θὰ περιμένε. Θὰ περιμένε νὰ μάθῃ ὀριστικὰ πὼς δὲν τοῦ εἶχε συμβῇ τίποτε καὶ πὼς ἂν δὲν πῆγε σὸ ραντεβού, δὲν

πῆγε γιατί δὲν ἤθελε νὰ πᾶν. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ πάλιν δὲν μποροῦσε ποτε νὰνε βέβαιη. Ἄν εἶχε τηλεφωνήσει σὸ σπίτι, θὰ τῆς εἶπαν πὼς ἐκεῖνος δὲν εἶχε φανῇ καὶ θόλου ἀπὸ κεῖ. Ἦταν λοιπὸν ὁποροσώμενη νὰ περιμένῃ. Μόλις ἔφτασε τὸ ταξί σὸ σπίτι, πῆδησε καὶ ἔτρεξε γρήγορα σὸ γραφεῖο του. Ἐκεῖ ἀπάνου τᾶς φηναν πάντα ἕνα σημειῶμα γιὰ ὅσους τὸν εἶχαν

ζητήσει τὴν ὥρα πούλειπε. Βρῆκε ἀπάνω σὸ μπλόκ μιὰ πυκνογραμμένη σελίδα τῆς Νόρας:

«Σὲ περιμένα; τοῦραφες, ὡς τις δώδεκα καὶ τέταρτο. Βαρέθηκα πιά. Διάβασα γιὰ τρίτη φορὰ τὸ «chosesites» τοῦ Βαλερύ καὶ δὲν κατάλαβα τίποτα ὅπως καὶ τὴς προηγούμενες ἑπτὰ. Ἄν σ' ἐνδιαφέρει ἡ πληροφορία, σοῦ τηλεφώνησε ἡ δεσποινὴς Ζαμάνου δύο φορές. Τὴν πρώτη τῆς τὸν τηλεφώνησε ἡ καμαριέρα. Ἐγὼ δὲν ἤμουν ἐδῶ, καὶ φαίνεται πὼς τῆς εἶπε ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃς. Ἀλλὰ τὴ δεύτερη τῆς πῆρα ἐγὼ καὶ ἔπειδὴ φοβήθηκα μὴν καταπιεύσῃ σὸ σπίτι τῆς εἶπα πὼς ἦρθες καὶ ἔφυγες.

» Ἐλπίζω νὰ μὴν εἶσαι καὶ πολλὸ δυστυχὴς γι' αὐτὰ ποὺ σοῦπα τ' ἀπογευμα, καὶ ἂν ὁμοῦ εἶσαι, τόσο τὸ καλλιτέρας. Θὰ διασκεδάσω πολὺ ἂν μοῦ προσφέρει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὲ παρηγορήσω. — Νόρα. —

Τὸ Μαρά τοῦ ἦρθε ζάλη. Τὴ τραγικὴ ἀτυχία ἦταν αὐτὴ; Καὶ ποῖος κακὸς δαίμονας εἶχε κουβαλήσει κίνη τὴν ὥρα αὐτὸ τὸ παληοθῆλυκο γιὰ νὰ πῇ τῆς Βίλμας πὼς «ἦρθε καὶ ἔφυγε»; Ἐκεῖνη φυσικὰ θάχε πεισθῇ πιά, πὼς δὲν τοῦ συνέβη τίποτε, ἀφοῦ λίγη ὥρα μετὰ ἀπ' τὸ ραντεβού εἶχε περάσει ἀπ' τὸ σπίτι του. Καὶ δὲν εἶχε πιά κανένα λόγον νὰ περιμένῃ. Τί νὰ περιμένε;

Ἐπείσε βαρὺς στὴν πολυθρόνα του.

Ἄ, πὼς τὴ μισοῦσε τὴ Νόρα! Αὐτὴ ἦταν ὅλη ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς. Καὶ σὰ νὰ μὴν ἔφτανε τ' ἀπογευματικόν, μπερδεύονταν καὶ μετὰ στὴν ὑπόθεσιν γιὰ νὰ σκοτώσῃ μὲ μιὰ ψευτιά τῆς τὴ Βίλμα.

Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ! Αὐτὸ ἦταν τὸ καταπληκτικόν. Λὲς καὶ ἦταν καὶ μοιραῖο.

Ἀπελπισμένος, ἐλεεινός, μὲ τὸ μαρτύριο τῆς ἀγωνίας ἰσχυρότερο, ἔρριξε βιαστικὰ λίγο νερό σὸ πρόσωπὸ του καὶ ξανάφυγε γιὰ τὸ σπίτι τῆς Πόπης.

ΚΕΦ. ΙΔ'.

Τὸ γλυκογάραμμα βρῆκε τὴ Βίλμα μεθυμένη στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγνωστοῦ βαβαλιέρου τῆς νὰ μουρμουρίζῃ ἀσυνάρτητα λόγια.

Τὸ ἀλκόλ εἶχε βάλει σουρντίνα στὴ λογικὴ τῆς καὶ ἔτσι ἡ Βίλμα τὴν ἄκουγ' ἐλάχιιστα.

— Σημέρωσε. Σήκω νὰ φύγουμε... Αὐτὴ τὴ φράση τὴν ἄκουγε σ' αὐ-

τὴς ἀρκετὴ ὥρα.

Κι' ἤθελε νὰ σηκωθῇ. Μὰ τὸ σῶμα τῆς δὲν πειθαρχοῦσε. Νόμιζε πὼς ἦταν τόσο βαρὺ, ποὺ ποτε πιά δὲν θὰ κατάφερνε νὰ τὸ κινήσῃ.

Κύτταξε μπροστὰ τῆς τὴ θάλασσα ποὺ ἕνα πρῶνιν ἀεράκι τῆς ἔφερνε ἀπαλὲς ἀνατριχίλλες, καὶ ἔβλεπε μ' ἔκσταση τριγύρω τῆς, καμπυλωτὰ τὰ γαλαζία τοιχώματα τῆς κάμαρας ποὺ κλίνει μέσα τῆς τὸ Σῶμπα! Αὐτὸ λοιπὸν ἦταν τὸ περίφημο Στερέωμα; Τὸ ἀσύλληπτο Χάος; Κι' ἦταν ἔτσι τόσο πολὺ μικρό;

— Σήκω λοιπὸν νὰ φύγουμε... Σημέρωσε...

Τίποτα.

Σὲ λίγο: — Μὰ, ἔλα, σήκω λοιπόν! Σήκω, ἀγαπούλα μου...

«Ἀγαπούλα μου»; Τῆς ἔκαν' ἀσχημὴ ἐντύπωση αὐτὴ ἡ λέξη, μὰ δὲν εἶχε κανένα κουράγιο νὰ συζητήσῃ.

Αἰσθάνθηκε τὰ δυνατὰ μπράτσα του νὰ τὴν σηκώνουν εὐκόλα σὰν πούπουλο.

Τὴν πῆρε στὰ χέρια ἐπιδέξια καὶ τὴν ἀκούμπησε σὸ καναπέδακι τοῦ ταξί.

Μέσ' σ' αὐτοκίνητο ἔνοιωσε σὸ στόμα τῆς καφτὸ, στεγνόν, ἕνα παχὺ σάρκινο βούλωμα νὰ τῆς φράξῃ τὴν ἀναπνοή.

Τὰ δόντια τῆς ἀγγίζαν στὰ δικά του. Κι' ἡ γλώσσα τῆς ἔγινε κτῆμα τῶν χειλιῶν του, ποὺ ρουφούσαν ἀπληστα τὸ ὑγρὸ ἀπ' τὸ στόμα τῆς.

Πῆγε νὰ τὸν σπρώξῃ μὰ δὲν κατάφερε τίποτα.

Τὸ φιλὶ διαρκοῦσε, ὀρμητικόν, λαίμαργο, ἀναρροφητικόν.

Ἡ Βίλμα ἔνοιωσε ἀσφυξία.

Μὰ συγχρόνως σκίρτοσε μέσα τῆς συγκλονιστικὸ τὸ πρωτοξύνημα τοῦ ἔρωτος, ποὺ τῆς ἔφερνε ἀγνωστα ρίγη σ' ὅλο τὸ κορμὶ καὶ τρομπάρει ὁκάδες αἶμα στὸν ἐγκέφαλο.

Χωρὶς κανένα αἰσθηματισμὸν, χωρὶς καμμιὰ ψυχικὴ συγκίνηση χωρὶς ν' ἀκομπανιάρουν καθόλου οἱ παλμοὶ τῆς καρδιάς, ἔνοιωσε στὴν ὑπαρξὴ τῆς νὰ τραυλίζουν οἱ Αἰσθήσεις τὰ πρῶτα λόγια, ἀκούγε τὸ γλυκὸ κελάρυσμα ποὺ συγκροτοῦσαν μέσα τῆς οἱ ὑμνοὶ τῶν κυττάρων. Στὴς φλέβες, τὸ αἷμα τῆς εἶχε φουρτουναίσει, ταρραγμένο ἀπ' τὴν τριάντα τοῦ θείου πρωτογονισμοῦ. Τ' ἀντρικὰ χέρια, ποὺ τῆς χάιδευαν μ' ἀγρίες τρεμούλες τὰ σφιχτὰ λάστιχα τοῦ κορμιοῦ τῆς, εἶχαν κερδίσει συνεργὸ πολῦτιμο, τὸ ἐνστικτο.

Αἰσθάνθηκε τὴ Σάρκα νὰ κυριαρχῇ σὸ εἶναι τῆς. Καὶ τρώεξε μὲ τὴν ἰσχυρὰ τοῦ τοῦ φοβεροῦ θηρίου πού-κρυβε μέσα τῆς.

Ἦθελε νὰ τοῦ ξεφύγῃ, νὰ φωνάξῃ, νὰ τὸν γτυπήσῃ.

Μὰ τῆς ἦταν ἀδύνατον. Τὰ νεῦρα τῆς δὲν ἄντεχαν νὰ παλαίουν.

Σὰν ὑπνωτισμένη ἔνοιωσε νὰ τὴν κατεβάζῃ ὁ ἀγνωστος ἐραστής ἀπ' τὸ ταξί, κρατώντας τὴν πάντα στὴν ἀγκαλιά του, καὶ ἔπειτα κατάλαβε πὼς ἀνέβαιναν τὴ σκάλα τοῦ ξενοδοχείου. Καθὼς τὴν βάσταγ' ἐκεῖνος ἀνάσκελα στὰ χέρια του, ἔβλεπε τὸ ταβάνι νὰ γυρίζῃ μὲ χιλιάδες στροφές σὸ δευτερόλεπτο.

Ἦταν ζαλισμένη. Ἐνοιωσε μιὰ φρικτὴ κόπωση σ' ὅλο τῆς τὸ σῶμα, καὶ ἕνα δυνατό πονοκέφαλο.

Ἐκεῖνος ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς κάμαρας τῆς καὶ τὴν ἐξέπλωσε σὸ κρεβ-

βάτι.

Ἐσβυσε τὸ φῶς.

Μὰ δὲν ἔγινε σκοτάδι. Ἀπ' τ' ἀνοιγτὸ παράθυρο τὸ φεγγάρι ἔστειλε τὸ λευκὸ προβολέα του σὸ κρεβάτι.

Ἡ Βίλμα ἔκλεισε τὰ μάτια, μ' ὅλο ποὺ εἶχε ἀπόλυτη συνείδηση πὼς βρισκόταν στὴ διάθεση ἑνὸς ξένου.

Ἐκεῖνος τῆς ἔβγαλε τὰ παπούτσια καὶ τὴς κάλυψε.

Δὲν τοῦφερε καμμιὰ ἀντίσταση. Καθόταν ἀκίνητη, σὰν ἄψυχη. Τῆς ἔφερν' ἀηδία αὐτὸς ὁ βάνουσος ἔρωτας, καὶ συγαινόνταν φρικτὰ τὸν ἑαυτοῦ τῆς πούκρυβε μέσα τοῦ τοῦ Κτῆνος, καὶ ἀρεσκόταν στὰ γυδαῖα γάδια, τὰ ὑπαγορευμένα ἀπὸ μιὰ ὀργανικὴ ἀνάγκη, ποὺ ἦταν πάντα πρόστυχη, ἔστω καὶ ἂν ἔκλεινε σὸ βάθος τῆς τοῦ θείου προορισμοῦ.

Μὰ γιατί ν' ἀμυνόταν;

Τὴ νὰ ὑπερασπιζέ;

Ἡ προθεσμία ποῦχε πάρει ἀπ' τὸ θάνατο, δὲν εἶχε σταθῇ ἱκανὴ νὰ τὴν κρατήσῃ στὴ ζωὴ.

—Θὰ σὲ ξεγνήσω...

Ναί, τὸν ἀποφασίζει πιά. Θὰ πέθαινε.

Εἶχε νικήσει τώρα μέσα τῆς ὅλες τὴς δειλίες.

Καὶ δὲν ἦταν παρὰ μιὰ νεκρὴ, ποὺ γιὰ τὴν ἀναστροφή λίγων ὥρων ἀπ' τὸ Χάρο.

Γιατὶ νὰ μὴν τὴς χρησιμοποιοῦσε ἔτσι, αὐτὲς τὴς λίγες ὥρες;... Ἰσως αὐτὸ νάταν καὶ μιὰ ἐκδίκηση γιὰ τὴ σκληρότητα τῆς Μοίρας. Μὰ χωρὶς ἄλλο ἦταν μιὰ γερὴ περιφρόνησις στὴ Ζωὴ. Καὶ τέτοια ποὺ ἦταν ἡ Ζωὴ, ἔτσι τῆς ἀξίζει νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ!

Κατάλαβε πάλιν τὰ χεῖλη του νὰ σφραγίσουν τὰ δικά της. Μὰ οἱ σκέψεις ποῦχε κάνει τῆς εἶχαν κοιμῆσει πιά τὴς αἰσθήσεις. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ φιλὶ τοῦ τῆς ἐπαναστάτησε. Αἰσθάνθηκε τὰ σάλια τοῦ στόματος τῆς, καὶ ἔνοιωσε μιὰ ἰσχυρὴ διάθεση νὰ κἀν ἑμετό.

Ἐβηξε δυνατὰ καὶ τὸν ἔσπρωξε. Αὐτὸς τραβήχτηκε.

— Φύγε! τοῦ εἶπε ἀτότομα, Καὶ πετάχτηκ' ἀπάνω.

Ἦταν ἑξάλλη. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς ἀκουγότανε βαρεία, κοφτὴ, λαχανιασμένη. Μέσ' στὴν ἀπόλυτη σιγὴ τοῦ δωματίου, ἡ φωνὴ τῆς, καθὼς ἦταν βραχνιασμένη, ἀλλοιωμένη, ἀντηχοῦσε ἄγρια:

— Φύγε! τοῦ φώναξε.

Ἐκεῖνος στεκόταν ἐκεῖ, μπροστὰ τῆς, αἰχμητός, σὰ μαρμαρωμένος.

— Φύγε, σοῦ εἶπα!

— Μὰ, γιατί; ψιθύρισε ἡρεμα.

Ἡ Βίλμα ἔτρεξε, γύρισε τὸ διακόπτη καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα μὲ νευρικὲς κινήσεις.

Τώρα εἶδε πὼς ἦταν κλειδωμένη. — Ἐμπρός, φύγε γρήγορα! τοῦ φώναξε.

— Ὅπως θέλεις... εἶπ' αὐτὸς σιγὰ. Καὶ βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Ἐκεῖνη μόλις ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω του, ρίγνηκε μπροῦμητα σὸ κρεβάτι καὶ ἔξασπε σ' ἕνα κλάμμα νευρικό, ὕστερικό.

Ἦταν ἕνα κλάμμα εὐεργετικό, γὰρ

ΕΝΑ = ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ =

μάτο ανακούφιση κι' έξιλασμό, σαν παράπονο και σαν απολύτρωση από μια τυραννική τύψη.

Και κράτησε ώρα πολλή. Ούτε κι' εκείνη δεν κατάλαβε πόση.

Η πρώτη κίνησή της μόλις συνήλθε ήταν να φύγει. Κι' η πρώτη σκέψη της να πλύνει το στόμα της. Είχε μαζί της βορτσά κι' οδοντόπαστα. Όταν άνοιξε το χαρτοφύλακα για να τ'α βγάλει, θυμήθηκε πάλι με πικρα την έρωτική νύχτα που φανταζόταν πως θα πέραγε όταν έφυγε απ' το σπίτι, κι' άθελά της τη σύγκρινε με την έρωτική αυτή περιπέτεια.

Τί φρίκη! Κι' ωστόσο ο άγνωστος αυτός νεαρός δεν ήταν καθόλου αντισυμβατικός: ούτε στους τρόπους, ούτε σε τίποτα. Κι' έπειτα της είχε παρουσιάσει την Ήδονη. Χάρης σ' αυτόν έκανε την προσωπική γνωριμία της άποψε!

Μά τι άηδία που της έφερνε τώρα η ανάμνηση της ώρας εκείνης!

Γιατί άραγε;

Θυμόταν πολύ καλά πόσο της είχε κάνει εντύπωση η έπαφή του. Την ήλεκτρίσε, την αναστάτωσε, της φουρτούνιασε την ύπαρξη! Κι' άξαφνα, τί απότομη μετάπτωση! Όλη αυτή η δυνατή απόλαυση που ένοιωσε έγινε αηδία... Φαίνεται πως το έρωτικό μεθύσι θάμιαζε πολύ με το μεθύσι του αλκόλ. Όταν πίνεις νοιώθεις ευχαρίστηση. Μά ύστερα από λίγο η γλυκειά ζάλη γίνεται ναυτία και κάνει έμετο.

Έπλυνε καλά το στόμα της κι' έβαλε το κεφάλι της κάτω απ' τη βρύση. Το ψυχρό νερό της έκανε καλό. Έπειτα πήγε στ' ανοιχτό παράθυρο κι' ανάνηψε βαθειά. Έξω είχε πιά ξημερώσει.

Τα πρώινα τραίνα σφύριζαν... Ο φρέσκος αέρας τη χτυπούσε στο πρόσωπο ευχάριστα και της ζωογονούσε την άρρωστη διάθεση.

Αισθανόταν τώρα καθαρό το μυαλό της και τα νεύρα της σκληρά, εύρωστα, έτοιμα να παλαίσουν.

Είχε την εντύπωση πως όλη αυτή η νύχτα ήταν ένα όνειρο και πως σε λίγο θα ξυπνούσε απ' τις φωνές των κοριτσιών στον κοιτώνα του Κολλεγιού...

Όχι! Ήταν τρέλλα ν' αυτοκτονήσει! Τρέλλα και βλακεία. Θα γύριζε σπίτι της σά να μην είχε συμβη τίποτε.

Τάβρισκε κουτό να φαντάζεται πως δε θα περνούσαν όλα. Και το Νίκο θα τον ξεγνοούσε. Λίγη προσπάθεια χρειαζόταν. Λίγη θέληση και λίγος καιρός.

Ναι, τώρα σκεπτόταν λογικά. Μόνο τώρα. Τ' άλλα ήταν φοβερές παιδιαρώσεις και σκέψεις νοσηρές. Δεν υπήρχε τίποτε πιο γελοίο απ' το να γίνει κανείς θύμα μιας ρομαντικής αίσθησης κι' άσημαντο είδησάριο στην τελευταία σελίδα των εφημερίδων με τον τίτλο «Αί αισθηματικά νεάνιδες»! "Α, όχι! Θα γύριζε σπίτι της. Τέλειωσε! Λίγο δύσκολες θάταν οι πρώτες στιγμές κι' έπειτα όλα θα ξεχνιόντουσαν.

Πήρε μεγάλη χαρά μ' αυτή την άποψη.

Ερρίξε βιαστικά τα πράματά της στο χαρτοφύλακα κι' έβαλε γρήγορα το καπέλλο της.

Μά την ίδια στιγμή χτύπησε η πόρτα.

— Ποιός; ρώτησε η Βίλμα, χωρίς ναχη φυσικά καμιά άμφιβολία γι' αυτό.

— Άκουσα θόρυβο και κατάλαβα πως δεν κοιμάσε...

— Μά ποιός είνε;

— Εγώ.

— Ποιός έσεις;

— Εκείνος δεν άπάντησε.

— Σας βάζω σε δύσκολο θέση, ε;

— Φώναξ' η Βίλμα ευθύμα από μέσα.

— Ν' ανοίξω;

— Πώς θ' ανοίξετε; Άφοδ' ος ρωτούν ποιός είσθε και δεν άπαντάτε!

— Θ' άπαντήσω μ' τις μπ...

— "Α, μπά! Δέ γίνεται. Μπορεί να είσθε κάποιος πού... να μη θέλω να τον δεχθώ.

— Καλά, λοιπόν, θ' αναγγελθώ.

— Θάποεπε να τώχετε κάνει, μου φαίνεται.

— Εκείνος έφυγε. Κι' η Βίλμα α...

Από του μεταπροσεχούς φύλλου της η

"ΕΒΔΟΜΑΣ"

θα προσφέρη στους αναγνώστας της

το νέο αθηναϊκό μυθιστόρημα του κ.

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

= ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Γραμμένο με την ίδια φροντίδα, με τους τύπους του ολοζώντανους, παρμένους από τη σημερινή αθηναϊκή ζωή. Όπως το «ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ», και άσυγκρίτως ανώτερο το νέο μας μυθιστόρημα θα συγκινήσει και θα συναρπάσει αφάνταστα.

Αίσθημα — Περιπέτεια —
Ψυχολογία — Ζωή —
'Αλήθεια.

σθάνθηκε μέσα της μια χαρά. Δεν υπήρχε κανένας λόγος να τ' αποφύγει αυτό το φλέρι. Αυτή τη στιγμή δέν ήθελε να θυμάται ούτε τα φίλια στο ταξί ούτε την άγρυπνη που αισθάνθηκε να πλύνει τα δόντια της. Της ήταν άρκετή η εντύπωση της γι' αυτόν: "Εξυπνος, συμπαθητικός, ευγενικός, σχεδόν χαριτωμένος.

Γιατί να τον άποπαιρνε;

Θάκανε μαζί του λίγη παρέα κι' αυτό σίγουρα θα τη διασκεδάζε.

— Ιδίως τον πρώτο καιρό που θάταν κάπως νευρική και μελαγχολική, θάπρεπε χωρίς άλλο ναχη κάποια άπασχόληση. Κι' ένα έλαφρό κόρτε ήταν δ,τι χρειαζόταν.

Άκουσε βήματα έξω απ' την πόρτα και περίμενε να χτυπήσουν.

Μά δε χτύπησε κανείς.

Τα βήματα ξανακούστηκαν ν' άπομακρύνονται.

Της φάνηκε περίεργο και πήγε ν' ανοίξει.

Ξαφνικά το μάτι της έπεσε σ' ένα μικρό κομματάκι χαρτί που είχαν ρίξει κάτω απ' την πόρτα.

Ήταν ένα μπιλιέτο. Το μπιλιέτο του!

Έσκυψε, το πήρε και διάβασε:

«Κώστας Παυλίδης».

Κώστας Παυλίδης; Κάτι της θυμίζε αυτό τ'ονομα. Μά ναί, βέβαια, ήταν ο ποιητής. Τα τραγούδια του είχαν πολύ σουξέ τελευταία. Κι' η Βίλμα τον είχε διαβάσει πολύ. Ένας του στίχους μάλιστα της είχε εντυπωθή φοβερά:

«...Τ' άηδόνι, ο φτερωτός σολίστας ξανάχρυσε να τραγουδά

και πάλι γίνηκα παιδί

παιδί σαν τότε.

μά πούσαι σ' να ξαναρθής

έτσι δειλός κι' έτσι βαθύς

έρωτα πρώτες;...»

Τ' αγαπούσε πολύ αυτό το τραγούδι. Αυτός λοιπόν ήταν ποιητής; Κι' είχε γράψει στίχους γεμάτους συγκίνηση, πλημμυρισμένους ευαισθησία; Δεν του φαινόταν καθόλου. Ήταν λοιπόν κι' οι ποιητές τόσο πολύ άνθρωποι; Τόσο δοδλοί της σάρκας;

Γέλασε με τη σκέψη της. Τί άφελής που ήταν μερικές φορές ο καυμένος ο έαυτός της...

Χτύπησ' η πόρτα.

— Ποιός;

— Εγώ.

— "Α, ναί. Τώρα είσθε «ε σε είς».

— Μπορώ να μπω;

— Έλάτε.

Μπήκε μέσα ζωηρός, γελαστός, ευθυμικός.

— Καλημέρα, είπα χαρούμενα. Σας βλέπω έτοιμη για έξω. Θα βγείτε;

— Θα φύγω.

— "Α, έτσι; Κι' αν επιτρέπετε;

— Ποι' θα πάω; Μά στο σπίτι μου, φυσικά.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

"Υστερ' από τον χωρισμό

Ένα μοντέρνο αισθηματικό διήγημα
της Άννυ Ρεβέλ

στην 'Ιζαμπέλα.

Όταν έτελειωσε το φαγητό, την ώρα του καφέ, το άπεφάσισε πιά:

—Μπερνάρ, άρχισε. Μου έγραψε, ξέρεις η 'Ιζαμπέλα. Έγκατεστάθη ήδη στη θάλα της, στην πλάξ Φερρά, και μ'ας προσκαλεί να πάμε...

— "Α, ναί, είπε ο Μπερνάρ με προσποιητή αδιαφορία... Είνε πολύ ευγενικό έκ μέρους της. Μ'ας προσκαλεί, λοιπόν, να πάμε; Τον Αύγουστο, βέβαια, ε; Θά ήμουνα περίεργος να μάθω ποιους άλλους, έχει προσκαλέσει...

Η Τερέζα έμεινε σ' ότι ο άνδρας της δεν έφάνερνε όλη του τη σκέψη. Επέμεινε, ως τόσο:

—Δεν έχεις αντίρρηση, λοιπόν, να πάμε φέτος στη θάλασσα;

—Ω, είπεν άόριστα ο Μπερνάρ. Ως τον Αύγουστο έχουμε καιρό. Όπωςδήποτε, πρέπει ν' άπαντήσης στην 'Ιζαμπέλα, να την ευχαριστήσεις...

Η Τερέζα δεν είχε το θάρρος να συνεχίση τη συζήτηση, εκείνο το βράδυ.

—

Επέρασαν μερικές ήμέρες άκόμη.

Δεν ξαναμίλησαν για το ζήτημα αυτό.

Ήταν στιγμές μάλιστα που ο Μπερνάρ ήταν άφηρημένος, σ' αυτή τη σκέψη του να θρικόταν άλλοι. Κι' η Τερέζα ένοιωσε να την κυριεύουν άόριστοι φόβοι, σαν κάτι να άπειλούσε την ευτυχία της.

Επρεπε να δοθ' ένα τέρμα στην ύποθεση αυτή.

—Λοιπόν, αγάπη μου, το είπα ένα άπόγευμα, άπεφάσισες πότε ακριβώς θα φύγουμε; Θά ήθελα να γράψω την ήμέρα στην 'Ιζαμπέλα για να μ'ας περιμένει...

Ο Μπερνάρ την έκότταξε με το άτηρημένο του ύφος, άναψε ένα τσιγάρο, και με την ίδια προσποιητή αδιαφορία όπως την άλλη φορά, άπάντησε:

—Καλά έκανες και μ'ο το θυμίσες υπό το ζήτημα... Είχα υπ' όψιν, ακριβώς, να σου πώ...

—«Εδώ είμαστε!» συλλογίσθηκε η Τερέζα.

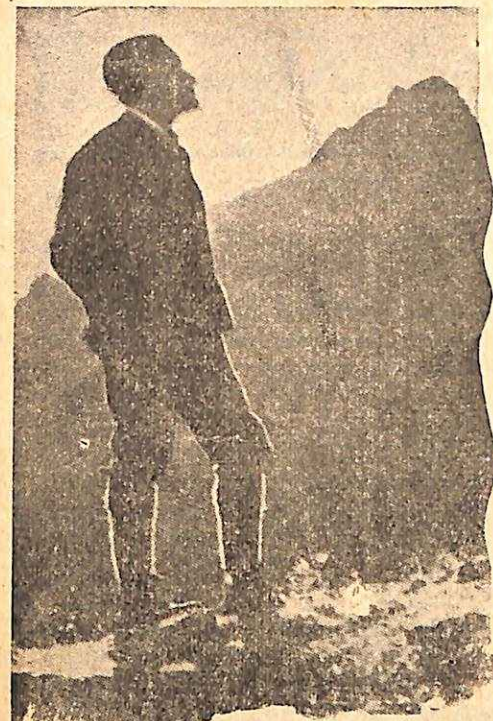
Έκλεισε τα μάτια, έτοιμασμέ-η ν' άκούση ότι δήποτε.

—Ναί. Δηλαδή, δεν πιστεύω να λθω εγώ στην θάλα της 'Ιζαμπέλας...

«Νά έλθω, ε γώ». Σαν μαχαί-ιά αυτό το «εγώ» μπήκε στην καρδιά της Τερέζας.

—Γιατί; έρώτησε σιγά.

—Όφειλω να σου όμολογήσω ότι η

Ο άποτομος ερχομός του καλοκαιριού, έμνη τη χρονιά, είχε αναστατώσει την Τερέζα. Ήταν η πρώτη φορά που ο Μπερνάρ, ο άνδρας της, δεν της είχε κάνει άκόμη νύξη για τα σχέδιά του, ως προς το μέρος όπου θά έπηγαιναν να παραθερίσουν. Κι' αυτό την εξενεούριζε, την έκανε ν' άνησυχ'η, να ηγαυνοέρχεται με άνυπομονησία μέσα στο δωμάτιο.

Προσπαθούσε να λογικευθ'η:

—Είμαι άνόητη... Έλεγε. Δεν έχω τί να κάνω και γι' αυτό θάζω τέτοιες ιδέες στο μυαλό μου... Ο καυμένος ο Μπερνάρ, άπλούστατα, έχει τόσους μπελάδες στο κεφάλι του...

"Ε, βέβαια, περίου, τέτοια εποχή, έίραμε ήδη ότι θά ηγαυίναμε στο Μπιαρρίτζ, στην άδελφή του... Μ'ας είχε καλέσει, όμως, πολύν καιρό πριν αυτή. Όταν θάρθ'η θά του μιλήσω εγώ, και...

Και δεν ησύχαζε. Γιατί ήξερε πως δεν θά του μιλούσε, πως το έλεγε αυτό για να έξαπατήση τον ίδιο της, τον έαυτό της. Δεν θά του μιλούσε, γιατί συδ τρεις φορές ήδη είχαν έπιχειρήσει να φέρη την όμιλία σ' αυτό το θέμα, κι' ο Μπερνάρ άπέφρευε.

Μιά φορά μάλιστα της είχε π'η:

—Ούφ, καυμένη... Τί θρικόεις στη θάλασσα; Το βουνό, μάλιστα!...

Και είχε μαντέψει η Τερέζα: "Ο Μπερνάρ, είχε νοσταλγήσει το βουνό. Γιατί ήταν δεινός όρειβάτης πριν από χρόνια. Και τον πρώτο καιρό μ'εν του γάμου τους είχε παρατηθ'η από το άγαπημένο του καλοκαιρινό σπόρ, γιατί ήξερε πόσο ήσαν άπαράιτητα τα θαλάσσια λουτρά στην Τερέζα για την ύγεια της. Τώρα όμως, είχε ξαναγυρίσει στους παλαιούς του έρωτας...

—

Η Τερέζα περίμενε άκόμη συδ τρεις μέρες. Όταν όμως είδε ότι ο Μπερνάρ δεν ένοούσε να θίξη το ζήτημα που την ένδιέφερε, άπεφάσισε να του μιλήση πρώτη αυτή. "Επρεπε, διάβολε, ν' άπαντήση και

θάλασσα δεν με διασκεδάσει καθόλου. Έχω έπιθυμήσει να ξαναθρεθώ στο βουνό, να ξαναθυμηθώ τα περασμένα... να ξαναθ'ω τα νειάτα μου που θά τάχω έγκαταλείψει πάνω σε καμιά ραχούλα...

Η Τερέζα συγκρατήθηκε. Προσπάθησε να φαν'η εύθυμη. "Ενοιωσε ότι άρχιζε μια νέα ζωή γι' αυτήν όπου θάπρεπε να παλαίψη, να δείξει πο-νηριά...

—Θαυμάσια τότε, Μπερνάρ! Νά σου πώ, κι' εγώ θά χαρώ πολύ να περάσω το έφετεινό μου καλοκαίρι στο βουνό.

—Θά προτιμούσα να φύγω μόνος, είπα ψυχρά ο Μπερνάρ.

Η Τερέζα δεν έμίλησε. "Υπέφερε φοβερά.

—Μόνος; έπιθύρισε. Γιατί Μπερνάρ; Τί συμβαίνει; Πές μου...

—Δεν συμβαίνει άπολύτως τίποτα, άπάντησε ο Μπερνάρ. Θά συνέβαινε κάτι μόνον εάν δεν ήθελες να παραδεχθ'ης πως σου μιλώ με ειλικρίνεια... Δεν έχω παύσει να σ' αγαπώ όπως πρώτα, όπως πάντα... Έσένα όμως σου άρέσει η θάλασσα. Έγώ πάλι προτιμώ την όρειβάσσια. Θά χωρισθούμε λοιπόν, επί τρεις έβδομάδες. Βλέπεις τίποτε το δραματικό σ' όλ' αυτά;

Ο Μπερνάρ σταμάτησε, περιμένοντας ν' άκούση καμμιάν αντίρρηση έκ μέρους της Τερέζας. Βλέποντας όμως ότι αυτή έσώπαινε, έξακολούθησε:

—"Αν έρχόσουν μαζί μου, θ' άνυπομονούσα να σε ξαναθρίσκω, θά

φοβόμουνα μήπως πλήττεις όταν θα μενεις μόνη. "Ετσι, αναγκαστικά, θα περιωρίζα τις όρεξιατικές μου εκδρομές. Με άλλα λόγια θα περνούσαμε κι' οι δυο μας ένα άπαισιο καλοκαίρι, κι' όλο θα γκρινιάζαμε. Δεν συμφωνείς ;

"Η Τερέζα και πάλι δεν άπήντησε. Της φαινόταν πως δεν της μιλούσε ο Μπερνάρ, ο άνδρας της, αλλά κάποιος άλλος, ένας ξένος...

"Εκτός αυτού, είχε και κάτι άλλο... έξηκολούθησε ο Μπερνάρ. Εί-νε τώρα τρία χρόνια που δεν χωρισθήκαμε ούτε μια μέρα. "Εζησαμε τόσο κοντά ο ένας στον άλλον ! Μου φαίνεται πως έχω ξεχάσει ως και ν' αναπνέω ακόμη μόνος μου ! "Ε, το πιστεύεις λοιπόν ; "Επιθύμησα λίγη μοναξιά... την χαρά του να νοιώθω ολομόναχο τον έαυτό μου μέσα στη φύση.

"Ναί, είπε μελαγχολικά η Τερέζα, η εύτυχία μας σε θαραίνει...

"Μά όχι, κάθε άλλο ! Για να δια-

πηρήσω, ακριβώς, την εύτυχία μας θα φύγω ! "Εως τώρα δεν ξέραμε παρά την εύτυχία του να μη χωριστούμε ποτέ. "Ε, είναι καιρός να γνωρίσουμε και την εύτυχία του χωρισμού : την ανυπομονησία της επιστροφής, την ανέκφραστη χαρά της συναντήσεως με το αγαπημένο πρόσωπο ύστερ' από χωρισμό μερικών έβδομάδων... Δεν είναι φοβερό ν' αγνοούμε μια τέτοια χαρά ;

"Δεν φανταζόμουν ότι ήταν απαραίτητο να τη γνωρίσουμε. "Εμένα δεν μου χρειάζεται παρά η παρουσία σου. "Εχω την αφέλεια να νομίζω ότι ο έρωας δεν συμβιβάζει με τον χωρισμό.

"Μά, Τερέζα, δεν πρόκειται μόνο για τον έρωτά μας. Πρόκειται και για τη ζωή μας. Καί... θα θαστάξω πολύ ακόμη η ζωή μας, ξέρεις.. Πρέπει, λοιπόν, να φροντίσουμε να μη την καταστήσουμε άνιαρη...

"Επέρασαν αρκετές ημέρες χωρίς να επανέλθουν πιά στο ζήτημα αυτό. "Η Τερέζα ήλπιζε ακόμη πως ο άνδρας της θ' άλλαζε απόφαση, πως δεν θα μπορούσε να την στερηθί, πως θα της άνήγγειλε ότι θα την έπαιρνε μαζί του.

Κάποιο άπόγευμα όμως άκουσε τον Μπερνάρ να τηλεφωνή σ' έναν φίλο του. "Ο φίλος του τον είχε ρωτήσει πως θα περνούσε το καλοκαίρι του. Κι' ο Μπερνάρ, άπαντούσε στο άκουστικό :

"Η Τερέζα έχει μια πρόσκληση από την "Ιζαμπέλλα. Θα πάη στην έίλλα της, στην άκροθαλασσιά. "Οσο για μένα, θα φύγω για το Σαμονίζ, το κέντρο των παλαιών όρει-βατικών μου θριάμβων.

"Η Τερέζα ένοιωσε δυο δάκρυα να κυλούν από τα μάτια της.

Κατάλαβε ότι δεν θα μπορούσε ν' άποφύγη το μοιραίο.

"Ωστε μπορεί ν' αγαπά κανείς, και να χωρίζεται από το αγαπημένο πρόσωπο θεληματικά ; Φαίνεται, εν τούτοις, πως συμβαίνει αυτό... Γιατί δεν έχω καμιά άφορμή να υποψιάζωμαι τον Μπερνάρ. Ποιος θα μπόρε-ση όμως να μου γιατρέψη την όλα-νοιχτη πληγή της ψυχής μου ;

Αυτές οι σκέψεις τριγυρνούσαν τώ-ρα στο μυαλό της Τερέζας.

Στους γνωστούς της, όμως και στις φίλες της έλεγε με ύφος εύθυμο :

"Κάνουμε ένα πείραμα. Τρία χρό-νια τώρα που είμαστε παντρεμένοι δεν έτυχε να χωριστούμε ούτε μια στιγμή. Θα κατέληγε να θαραθί ο ένας τον άλλον ! "Ενθ' τώρα... όταν ξανασυναντηθούμε θα νοιώσουμε μια τέτοια χαρά...

Την έσυχαίρονταν, την έθαύμα-ζαν :

"Εγώ, της ώμολόγησε κάποια φί-λη της, δεν θα είχα το θάρρος να χω-ρισθώ από τον Ζάκ ούτε για μια έβδομάδα. Αυτό όμως δεν έχει σημα-σία. "Η άπόφασίς σου είναι σοφή, Τε-ρέζα μου. Είσαι γυναίκα !

Και η Τερέζα χαμογέλουσε κολα-κευμένη...

"Όταν έφυγε ώστόσο, όταν θρέθη-κε όλομόναχη μέσα στο θαγόνι που την μετέφερε στη έίλλα της φίλης της, η άπελπισία της ήταν φοβερή. "Εκλαιγε σ' όλο το ταξίδι.

"Εφθασε, ως τόσο, και η έποχή του γυρισμού.

"Ο Μπερνάρ είδε να πηδά από το θα-γόνι μια νέα με μπρούντζινο δέρμα.

"Αλλάξες χτένι-σμα... της είπε.

"Η Τερέζα είχε χτε-νισθί πράγματι, ό-τως χτενιζόταν όταν ήταν κορίτσι.

"Τί δίκηο που είχες άγάπη μου, του είπε η Τερέζα άγκαλιάζοντάς τον. Στην άρχή, ξέρεις, επί τρεις ημέρες, ή-μωνα σαν το σκυλί που έχει χάσει τον άφέντη του. "Η "Ι-ζαμπέλλα όμως μ' έβανε μπροστά ! "Α-πόλαυσα τη θάλασ-σα, και την ήλιοθε-ραπεία όπως ποτέ άλλοτε στη ζωή μου ! Θαρrouσα πως είχα ξαναγίνει μι-κρή κοπελίτσα. Και τώρα σε ξανα-βρίσκω. "Α, ήταν ύ-περοχη η ιδέα σου.

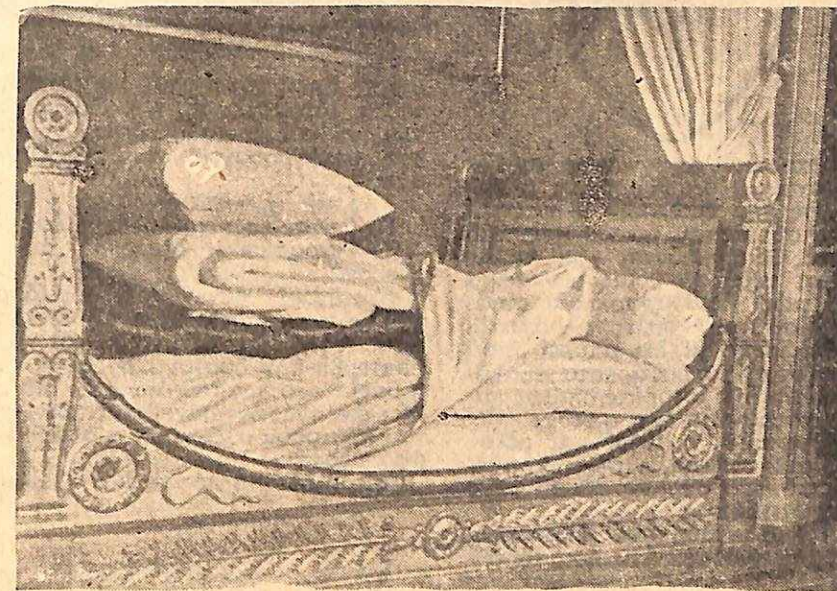
"Δεν στο είχα πη-έγώ ; ... ψιθύρισε ο Μπερνάρ.

"Ηταν ένθουσια-σμένος που τον είχε προλάβει αυτή, κι' έτσι δεν της είχε ό-μολογήσει, όπως έ-σκόπευε, ότι στα τρι-αντατέσσερα χρό-νια του δεν μπορεί να διασκεδάση κα-νείς στο βουνό, ότι συνεδόν είχε πλήξει και ότι δεν έβλεπε την ώρα πότε να γυρίση κοντά της... Εύτυχως που δεν της είχε πη τίποτ' άπ' όλ' αυτό.

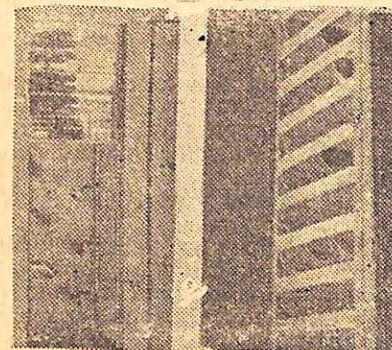
Την έκύτταξε μό-νο, είδε πόσο ήταν χαρούμενη κι' εύτυ-χισμένη, και την έ-σφιξε παράφορα στην άγκαλιά του..

Που έφιλοξένησε η Γαλλία τους "Αγγλους Μονάρχας

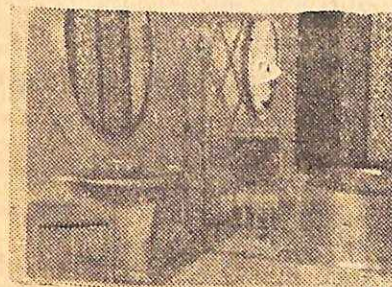
Για να υποδεχθί η Γαλλία τους ύψηλους έπισκέπτας της, τον Βασιλέα και την Βασίλισσα της "Αγγλίας, και για να τους φιλο-ξένηση άντάξια, διεργύθμισε ει-δικώς και έ μ ο ν τ ε ρ ν ο π ο ί η σε ώρισμένα διαμερίσματα του περιφήμου Κ α λ ν τ' - Ο ρ σ α λ. Δημοσιεύουμε μερικές εικόνες από τα ιδιαίτερα δώματα των "Αγγλων Βασιλέων,

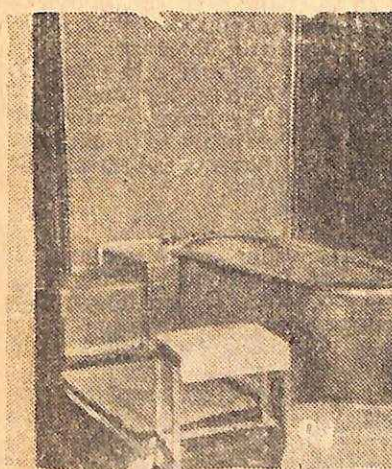
Το κρεβάτι του Μεγάλου Ναπολέοντος διετέθη για τον Βασιλέα Γεώργιον ΣΤ.

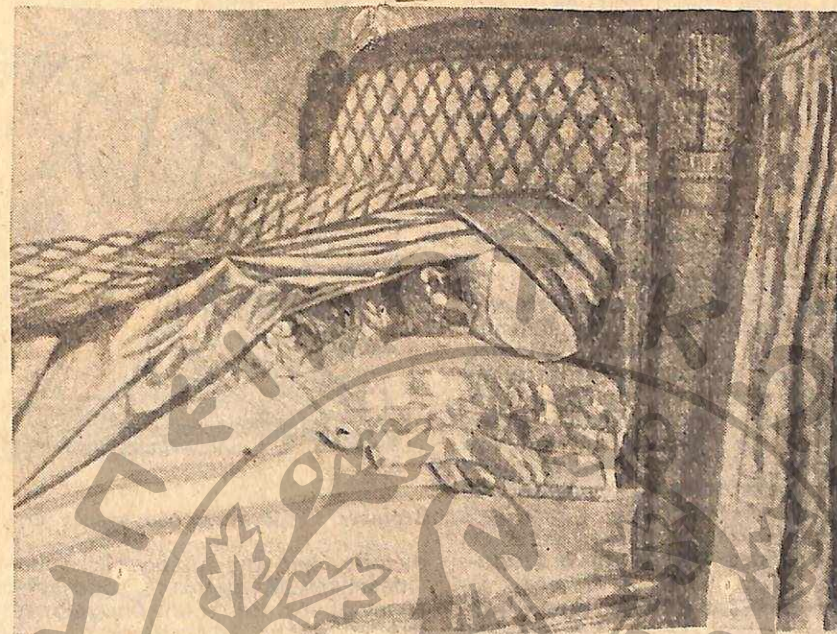
Ντουλάπι άπορροήτων, του βασιλέως (άριστερά) και της βα-σιλίσσης (δεξιά).

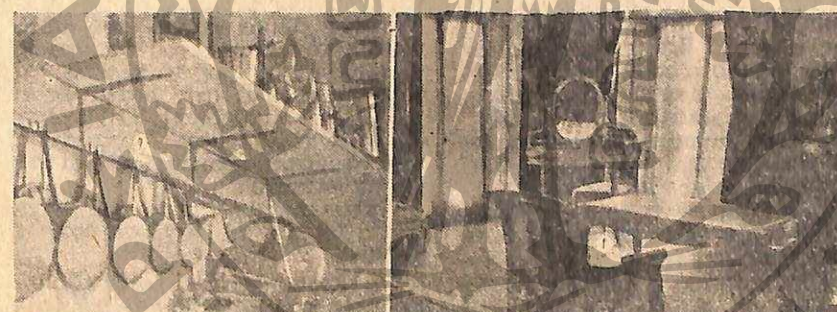
"Η αίθουσα του μπάνιου φωτεινή, με όλόχρυση διακόσμηση, προωρι-σμένη για την Βασίλισσα

"Η αίθουσα του μπάνιου του Βα-σιλέως. "Από σκουρα λάκα και μωσαϊκό.

Το ιστορικό κρεβάτι της Μαρίας "Αντουανέττας διετέθη για την Βα-σιλίσσα "Ελισάβετ.

"Η ιδιαίτερη κουζίνα όπου ετοιμά-ζονται τα βασιλικά έδέσματα. Τό δωμάτιο του ιδιαίτερου άπαι-ρέτου του Βασιλέως.

ΖΗΛΕΙΑ
(Ιστορία χωρίς λόγια)

ANNY REBEL

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Ο τακτικό ἀναγνώστη τοῦ Παρασκευᾶ θὰ θυμούνται ἀσφαλῶς τὴν τραγικὴν περιπέτεια τοῦ συμπαθεστάτου ἥρωός μας, στὸ Λουτράκι. Θὰ θυμούνται — κι' ἂν δὲν θυμούνται τοὺς τὸ θυμίζομεν τώρα ἐμεῖς — πῶς ὁ Παρασκευᾶς συνέλαβε τὴν σύζυγόν του, νὰ τὸν ἀπατά, ἐπ' αὐτοφῶρῳ. Καί, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ θυμούνται, τὰ δυσάρεστα ἐπακόλουθα αὐτῆς τῆς ἱστορίας, καθὼς καὶ τὸ κωμικοτραγικὸ τῆς φινάλε.

Οἱ ἀγνώστοι, γνωστοὶ καὶ φίλοι, ποὺ μάθανε τὸ «συζυγικὸ ἀτύχημα» τοῦ Παρασκευᾶ σχολίασαν τὸ γεγὼνός ποικιλοτρόπως.

Ὅλοι ὅμως βρήκανε ἐκφράσεις συμπαθείας γιὰ τὸν ἀτύχησαντα σύζυγον.

- Τὸν φουκαρᾶ!
- Τὸν δυστυχῆ!
- Τὸν ἀπάτησε!
- Κι' αὐτὸς τὴν ἀγαποῦσε...
- Τὸν κακομοῖρη!

Κι' ὅλοι, ἀνεξαίρετως ὅλοι, περιμένανε — καὶ μετὰ τὸ δίκιο τους — πῶς τὸ ζεύγος Κουτρομούτη κατόπιν αὐτοῦ τοῦ ἐπεισοδίου θὰ χωρίζε ὅπως-δήποτε.

Οἱ μέρες ὅμως καὶ οἱ ἐβδομάδες περνοῦσαν ἡ μία πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ τὸ ἀντρόγυνο πρὸς μεγάλην κατὰπληξιν τὸν γνωρίζοντων τὰ πράγματα, δὲν ἔλεγε νὰ χωρίσῃ.

Τὴ νὰ συνέβαινε ἄραγε;

Μήπως ἡ Εὐδοξία ἔπεσε στὰ γόνατα τοῦ Παρασκευᾶ καὶ ἐζήτησε συντετριμμένη συγγνώμην; Μήπως τοῦ ἐδήλωσε ρητῶς καὶ ἀμετακλήτως ὅτι θὰ αὐτοκτονεῖ εἰς τὴν ἄφνη; Μήπως ὁ Παρασκευᾶς συνειδητὸν ἀπὸ τὰ δάκρυά της καὶ τὴν ἐσυγχώρησε; Μήπως ἡ πατρικὴ ἐπιμέλεια κατεῦνε τὸ μένος τοῦ ἀπατηθέντος φίλου μας;

Τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά.

Εἶπε ζητήσει συγγνώμην ὁ Παρασκευᾶς!

Μάλιστα! Εἶπε ζητήσει συγγνώμην καὶ εἶπε παρακαλέσει γονυκλινῶς τὴν Εὐδοξία νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Ἡ Εὐδοξία, ποὺ στὴν ἀρχὴ ἦτο ἀνένδοτος, ὑπεχώρησε ἀργότερα χάριν τοῦ πατρὸς της, ὁ ὁποῖος ἐπενέβη γιὰ νὰ τοὺς συμβιβάσῃ.

Ἰσως αὐτὸ τὸ βρῆτε ὑπερβολικόν. Ἰσως νὰ μὴν ὁσες εἶνε δυνατόν νὰ φαντασθῇτε ὅτι μπορεῖ νὰ συμβαίνουν τέτοια πράγματα εἰς τὴν ζωὴ.

Τὸ «γεγονός» ὅμως εἶνε ὅτι ἔτσι ἀκρίβως συνέβησαν.

Ἡ Εὐδοξία κατάρθωσε — καὶ γὰρ ἰσχυρὸν κόπο — νὰ πείσῃ τὸν Παρασκευᾶ ὅτι αὐτὸς ἔφατ' αἰετὶ γιὰ ὅλα καὶ ὅτι τοῦ λόγου της ἦταν περισσώτερο ἀθῶα καὶ ἀπὸ λευκὴν περιστέραν.

Ὁ Παρασκευᾶς φυσικὰ ἐπείσθη κι' ἐζήτησε κλαίον συγγνώμην. Ἡ συγγνώμη κατ' ἀρχὰς δὲν τοῦ ἐδόθη, ὅ-

στερα ὅμως ἀπὸ τὴν μεσολάβησιν τοῦ κ. Καραμεζάρη, ἡ Εὐδοξία ὑπεχώρησε καὶ ἐπέσθη νὰ συγχωρήσῃ τὸν μετανοήσαντα πικρῶς Παρασκευᾶ.

Τὸ ἐπεισόδιον εἶχε λήξει πλέον. Ὁ Παρασκευᾶς ὅμως δὲν τὸ ξεγνοῦσε.

Τὸν ἔτυπτε συνεχῶς ἡ συνείδησις τοῦ διότι «κάποτε» εἶχε τὴν ἀφέλεια νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του καὶ νὰ ὑποπτευθῇ τὴν δυστυχὴ σύζυγόν του, ἡ ὁποία — ὅπως τοῦ ἀπέδειξε διὰ σειρὰς ἀκλονητῶν ἐπιχειρημάτων — ἦταν πρότυπον συζυγικῆς πίστεως καὶ ἀφοσίωσης.

Αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος ποὺ ὁ Παρα-

Περίμενε ὑπομονητικὰ δύο σχεδὸν ὥρες.

σκευᾶς, ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς συμφιλιώσεώς των, ἦταν πάντα τόσο λεπτὸς, τόσο ἀβρός καὶ τόσο ὑποχωρητικὸς στὴν Εὐδοξία. Ἀφ' ἑνὸς νὰ τὸν σέρνῃ ἀπὸ τὴν μύτη, χωρὶς νὰ διαμαρτυρεῖται, χωρὶς νὰ λήξῃ λέξη. Ἀλλὰ καὶ τί νὰ πῇ; Μήπως ὑπονοεῖ νὰ πῇ τίποτα; Τῆς εἶπε φερθεῖ — ὅπως ἐπίστευε — τόσο ἀδίκῃ «τότε» ποὺ τώρα ἐνοιῶθε τὸν ἑαυτὸ τοῦ ὑπογεωμένον νὰ σκύβῃ ταπεινῶς τὸ κεφάλι καὶ νὰ ὑπακούῃ τυφλὰ στὶς διαταγὰς της.

Ἀ! «Ὅλα κι' ὅλα!» Ὁ Παρασκευᾶς ἦταν πρᾶγμα. Ἀμα εἶχε ἀδίκον, τὸ παραδεχόμενον καὶ ἐννοοῦσε νὰ τὸ ἐπανορθώσῃ.

Καταπληκτικὴ τρυφερότης εἶχε ἀναπτύχῃ εἰς τὰς σχέσεις τοῦ ζεύγους.

Ὁ Παρασκευᾶς ἐγέμιζε χάδια τὴν Εὐδοξία του καὶ εὕρισκε πάντα καινούργια γαϊδευτικὰ ἐπιθέτα γιὰ νὰ τὴν φωνάζῃ.

— Τζουτζούκα μου!

— Τί εἶνε, ἀγόρι μου;

— Τζουτζούκα μου.. Τζικιτζικιτζικα μου... σὲ ἀγαπῶ περιπαθῶς!

— Κι' ἐγώ.

Με ἄλλα λόγια τὸ σορόπι τοῦ ζεύγους ἦταν μέγα καὶ ὁ ἔρωσ τοῦ σφοδρός.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔκανε ζέστη φθ. βερῇ. Ἡ Εὐδοξία ζεσταίνονταν καταπληκτικὰ καὶ ἀνέπνεε φουσῶντας καὶ ξεφουσῶντας σὰν φάλαινα:

- Οὐφ!
- Τί εἶνε τζιτζικα μου;
- Πούφ!
- Τί ἔχεις, τζουκουτζούκα μου!
- Ζεσταίνομαι, σκάω! Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω πιά αὐτὴ τὴ ζέστη.
- Θέλεις νὰ σοῦ φέρω μιά κολόνα πάγο;

— Τί νὰ τὸν κάνω;

— Νὰ δροσιστῇς!

Ἡ Εὐδοξία εἶχε μεγάλη διάθεση νὰ τὸν βρῇ, δὲν τὸν ἔβρισε ὅμως, διότι, ὅπως εἶπαμε, αἱ σχέσεις τους ἦσαν ἐκτάκτως τρυφεραὶ τὸν τελευταῖον καιρὸ.

— Πῶς νὰ δροσιστῶ μετὰ τὸν πάγο, μωρὲ Παρασκευᾶ; Θὰ δροσιζόμουν μόνον ἂν μποροῦσαμε νὰ πᾶμε μερικὲς μέρες ἐξοχὴ γιὰ νὰ κάνω κι' ἐγὼ μερικὰ μπάνια.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Παρασκευᾶ ἔλαμψε ἀπὸ γαρῶν.

— Καὶ γι' αὐτὸ σκάς; Νὰ πᾶμε ἔκατὸ φορὲς.

— Θέλεις καὶ σύ;

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις ἐσύ;

Τὸ ζεύγος ἀγκαλιάστηκε καὶ φιλήθηκε τρυφερά.

— Χρυσέ μου!

— Τζουτζούκα μου!

Ἀφοῦ ἀντηλλάγησαν φιλιὰ καὶ τρυφερὰς λέξεις ἄρχισαν νὰ σκέπτονται γιὰ νὰ βροῦν τὸν ἰδεώδη τόπον παραθερισμοῦ.

— Τί λές, πᾶμε στὸ Ξυλόκαστρο;

Ἡ Εὐδοξία εἶπε ἀντιρρήσεις.

— Πολὺ μακριά.

— Πᾶμε στὶς Σπέτσες;

— Κι' οἱ Σπέτσες εἶνε μακριά. Νὰ βροῦμε κάποια ἐξοχὴ ἐδῶ κοντά.

Ἐξῆς ὁ Παρασκευᾶς τὴν σοφὴν κεφαλὴν του, εἶπε μερικὲς στιγμὲς σιωπῆς, καὶ ὕστερα ἀνεφώνησε ὡς ἄλλος Ἀργιμύδης:

— Βοήκα!

— Τί;

— Νὰ πᾶμε στὸ Μαρούσι.

— Στὸ Μαρούσι;

— Μάλιστα. Ὁραία ἐξοχὴ καὶ δυὸ βήματα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

— Ναι, ἀλλὰ ἐγὼ θέλω νὰ κάνω μπάνια.

— Καὶ ποῖος σ' ἐμποδίζει νὰ κάνῃς;

— Στὸ Μαρούσι μπάνια;

— Ναι. Θὰ πιάσουμε ἕνα σπῆτι ποὺ νάχη ὑπάνιο!

Καὶ πάλιν ἐνοιῶσε ἡ Εὐδοξία τὴν σφοδρὴ ἐπιθυμίαν νὰ τὸν βρῇ, ἀλλὰ καὶ πάλιν συγκρατήθηκε. Περιωρίστη

Νέος μετὰ πολλὰ προοόντα

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΟΥ Κ. ΑΛ. ΣΑΚ.

κε μόνον νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ ὅτι θαλάσσια μπάνια τράβαγε ἡ ψυχὴ της καὶ ὅχι μπάνιο καθαρότητος.

Τὴν διαφορά τοῦ ἑνὸς μπάνιου ἀπὸ τὸ ἄλλο εἶνε ἀλήθεια πῶς δὲν τὴν πολυκατάλαβε ὁ Παρασκευᾶς — νερό καὶ τὸ μὲν νερό καὶ τὸ δέ — δὲν θέλησε, ὅμως νὰ ἐπιμείνῃ.

— Ἔστω. Ποῦ νὰ πᾶμε ὅμως;

— Κάπου ποὺ νάχη θάλασσα.

Εἶπαν-εἶπαν, καὶ στὸ τέλος κατέ-

λησαν:

— Νὰ πᾶμε στὴ Λούτσα.

— Μάλιστα.

— Εἶνε θαῦμα στὴ Λούτσα.

— Περιφάνεια.

Ἐπῆλθε πλήρης συμφωνία καὶ ἀπεφασίσθη νὰ πᾶν πρῶτος ὁ Παρασκευᾶς γιὰ νὰ στήσει τὴ σκηνή — τὴ σκηνὴ ποὺ θὰ τὴν παίρναν ἀπὸ τὸν πεθερὸ τοῦ τὸν κ. Καραμεζάρη — καὶ νὰ ἐτοιμάσῃ τὴ «φωλιά» τους γιὰ νὰ τὴν βρῇ ἐντελῶς ἐτοιμὴ ἡ Εὐδοξία.

Μεσημέρι περασμένο ἦταν ὅταν ἔφτασε ὁ Παρασκευᾶς στὴ Λούτσα.

Τὸ ἀξιοδράκτο κάρρο ποὺ τὸν εἶχε μεταφέρει μαζὶ μετὰ τὴ σκηνὴ καὶ τὰ «συμπράκαλα» τοῦ νοικοκυριοῦ τους τὸν ἄφησε σὲ μιά μεριά καὶ ἐκίνησε ἀμέσως γιὰ νὰ γυρίσῃ πίσω στὴν Ἀθήνα.

Ὡς ἄλλος Ροβινσὼν Κροῦσσος, ὁ Παρασκευᾶς ἐξήτασε προσεκτικὰ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εὕρισκετο καὶ ὕστερα ἄρχισε νὰ ψάχνῃ γιὰ νὰ βρῇ μίαν τοποθεσίαν κατὰλληλον γιὰ νὰ στήσει τὴν σκηνὴν του.

Ἐπὶ τέλους, τὴν βρῆκε.

Ἦταν ἕνα πεδὸν φουντωτὸ ποὺ ἔριχνε μιά παχυτάτη πράγματι σκιά. Ἦταν ὅτι ἀκριβῶς τοῦ χρειαζόταν γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἡ γυναῖκα του καὶ ὁ πεθερὸς τοῦ ὁ Καραμεζάρης τὸν εἶχαν καταστήσει προσεκτικὸ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα:

— Παρασκευᾶ, τοῦχαν πῇ, νὰ φροντίσῃς νὰ στήσεις τὴ σκηνὴν σὲ μέρος ποὺ νάχη σκιά. Τὸ νοῦ σου γιὰτί θὰ μᾶς ψήσῃ ὁ ἥλιος.

Ὁ Παρασκευᾶς ἔρριξε μιά τελευταία ἐξεταστικὴ ματιά στὸ πεδόν, ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει, καὶ ἔμεινε κατενθουσιασμένος.

— Μπράβο μου! ἐπιθύρισε ὑπερφάνως.

Σὲ λίγο ἡ σκηνὴ εἶχε στηθῇ ἀκριβῶς στὴ μέση τῆς σκιάς, καὶ ὁ Παρασκευᾶς, γιὰ νὰ περάσῃ λίγο ἡ ὥρα του, κατέβηκε στὴν ἀκρογιαλιά νὰ ψαρεύῃ.

Εἶχε φροντίσει κι' εἶχε πάρει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καλάμια, πετονιές, ἀγκίστρια καὶ ὅλα τὰ σῦνερτα τῆς ψαρικής, καὶ τώρα ἦταν πανευτυχὴς ποὺ τοῦ ἐδίδετο ἡ εὐκαιρία νὰ τὰ χρησιμοποίησιν.

Ἐκάθησε σ' ἕνα βραχάκι κι' ἔρριξε τὸ ἀγκίστρον του. Τάβγαλε ὅμως ἀμέσως γιὰτί θυμήθηκε πῶς δὲν εἶχε βάλεν δόλωμα.

Διάβλε, ἀπὸ ἀγκίστρι χωρὶς δόλωμα δὲν μπορεῖ νὰ περιμένῃ κανεὶς

ἐπιτυχίαν.

Κύτταξε γύρω του, ἀλλὰ δὲν βρῆκε τίποτα τὸ κατάλληλον γιὰ δόλωμα.

Ἐμεινε μερικὲς στιγμὲς σκεπτικὸς καὶ βρῆκε τὴ λύση: θὰ ἔρριχνε τὸ ἀγκίστρον του ἔτσι, χωρὶς δόλωμα, μέχρι νὰ πιάσῃ ἕνα ψάρι. Ἀμα τὸ ἔπιανε, θὰ τὸ ἔκοβε σὲ μικρὰ-μικρὰ κομματάκια, τὰ ὁποῖα θὰ τοῦ χρησίμευαν ὡς δόλωμα.

Ἡ ἐξυπνάδα αὐτὴ ἐξέπληξε καὶ τὸν ἴδιον. Ἄν ἦταν δυνατόν θ' ἀγκάλιαζε τὸν ἑαυτὸ τοῦ καὶ θὰ τὸν φίλαγε. Τόσον εἶχε ἐνθουσιασθῇ. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸ ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατον, περιωρίστηκε νὰ γαμογελάσῃ πονηρῶς καὶ νὰ ψιθυρίσῃ:

Ἡ σκηνὴν περπατοῦσε μοναχὴ της.

— Πράγματι, λοιπόν, εἰμαι ἀτίσδα, ὁ ἀφιλότιμος!

Ἀδίκως ὅμως περίμενε ἐπὶ δύο σχεδὸν ὥρας μετὰ τὸ καλὰμὶ στὸ χέρι. Κανένα ψάρι δὲν ἀποφάσιζε νὰ δαγκώσῃ τὸ γυμνὸ ἀγκίστρον γιὰ νὰ χρησιμεύσῃ κατόπιν ὡς δόλωμα.

Ὁ Παρασκευᾶς, ἀφοῦ εἶδε κι' ἀπόειδε, μάζεψε τὰ καλάμια του καὶ τίς πετονιές του καὶ τῶρα γιὰ τὴ σκηνὴν του.

Ἐκεῖ ὅμως τὸν περίμενε μιά δυσάρεστη ἐκπλήξις. Ἡ σκηνὴ, ποὺ μόνος τοῦ εἶχε στήσει στὴ μέση τῆς σκιάς, βρισκόταν τώρα ἐκτεθειμένη στὶς θερμότητες ἀχτίνες τοῦ ἡλίου καὶ ἡ σκιά εἶχε μετατοπισθῇ περὶ τὰ δύο μέτρα.

Τάνασε ὁ Παρασκευᾶς.

— Μὰ πῶς, σκεπτόταν, ἔφυγε ἡ σκηνὴ ἀπὸ τὴ σκιά καὶ πῆγε στὸν ἥλιο;

Ἐξήγησις δὲν βρῆκε, βρῆκε ὅμως λύση.

Χωρὶς ἀργοπορίες καὶ χασομέρια, ἔλυσε γρήγορα-γρήγορα τὴν σκηνὴν καὶ βάλθηκε νὰ τὴν ξαναστήσει στὴ σκιά.

Καὶ πράγματι, ἐντὸς ὀλίγου ἡ σκηνὴν βρισκότανε στημένη στὴ μέση τῆς σκιάς.

Στάθηκε ὁ Παρασκευᾶς καὶ καμὰ ῥωσε λίγο τὸ ἐπιτελεσθὲν ἔργον καὶ ὕστερα — ἐπειδὴ ἦταν ἡ ὥρα περασμένη καὶ πενοῦσε πολὺ — πῆγε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κέντρα τῆς παραλίας, γιὰ νὰ φάῃ.

Ἐφαγε περίφημα. Ἦπινε καὶ μιά μπουκάλια μύρα καὶ ὕστερα, ἀφοῦ ἔκανε ἕνα γωνευτικὸν περίπατον κατὰ ἀπὸ τὰ πεῦκα, γύρισε στὴ σκηνὴν τοῦ γιὰ νὰ ἀναπαυθῇ.

Ὅλη αὐτὴ ἡ περιπέτεια τῆς ἡμέρας τὸν εἶχε κουράσει ὑπερβολικὰ, καὶ ἐνοιῶθε ἐπιτακτικὴν τὴν ἀνάγκην τοῦ ὕπνου.

Στὸ δρόμῳ σκεπτόταν μετὰ ἀγαλλίᾳ τὴν δροσίαν ποὺ θάχε ἡ σκηνὴν τοῦ ἔτσι ὅπως ἦταν τοποθετημένη στὴ μέση τῆς παχυτάτης σκιάς.

Ὅταν ὅμως ἔφτασε, τάχασε.

Ἡ σκηνὴν του βρισκόταν πάλιν στὸν ἥλιο καὶ ἡ σκιά — Ποῦχε μικρύνει αἰσθητῶς — εἶχε κι' αὐτὴ ἀπομακρυνθῇ περίπου δύο μέτρα.

Πρόβλημα αὐτοῦ ἦταν αὐτὸ γιὰ τὸν Παρασκευᾶ.

Θυμόταν πολὺ καλὰ ὅτι προτοῦ φύγει εἶχε στήσει τὴ σκηνὴν τοῦ ἀκριβῶς στὴ μέση τῆς σκιάς. Τώρα τὴν εὕρισκε δυὸ μέτρα μακρότερα.

Ἡ σκηνὴν περπατοῦσε μοναχὴ της! Δὲν ἐξηγεῖτο ἀλλοιῶς τὸ πρᾶγμα.

Κρύος ἰδρὼς περιέλουσε τὸν ἥρωά μας. Κάτι τέτοια τὰ φοβότανε πολὺ ὁ Παρασκευᾶς. Μπορεῖ νὰ ἦταν παλικαρὰς καὶ «νὰ τῶλεγε ἡ καρδουλά του», μπροστὰ ὅμως σ' αὐτὰ τὰ ἀνεξήγητα φαινόμενα ἡ καρδιά του φτερούγιζε μέσ' στὰ στήθη του καὶ τοῦ κοβόντουσαν τὰ γόνατα.

Τὸ βράδυ, μετὰ τὴν δροσίαν, ἐπρόκειτο νάρθη ἡ Εὐδοξία καὶ ὁ πεθερὸς τοῦ. Ἦταν ὅμως ἀδύνατον νὰ τοὺς περιμένῃ.

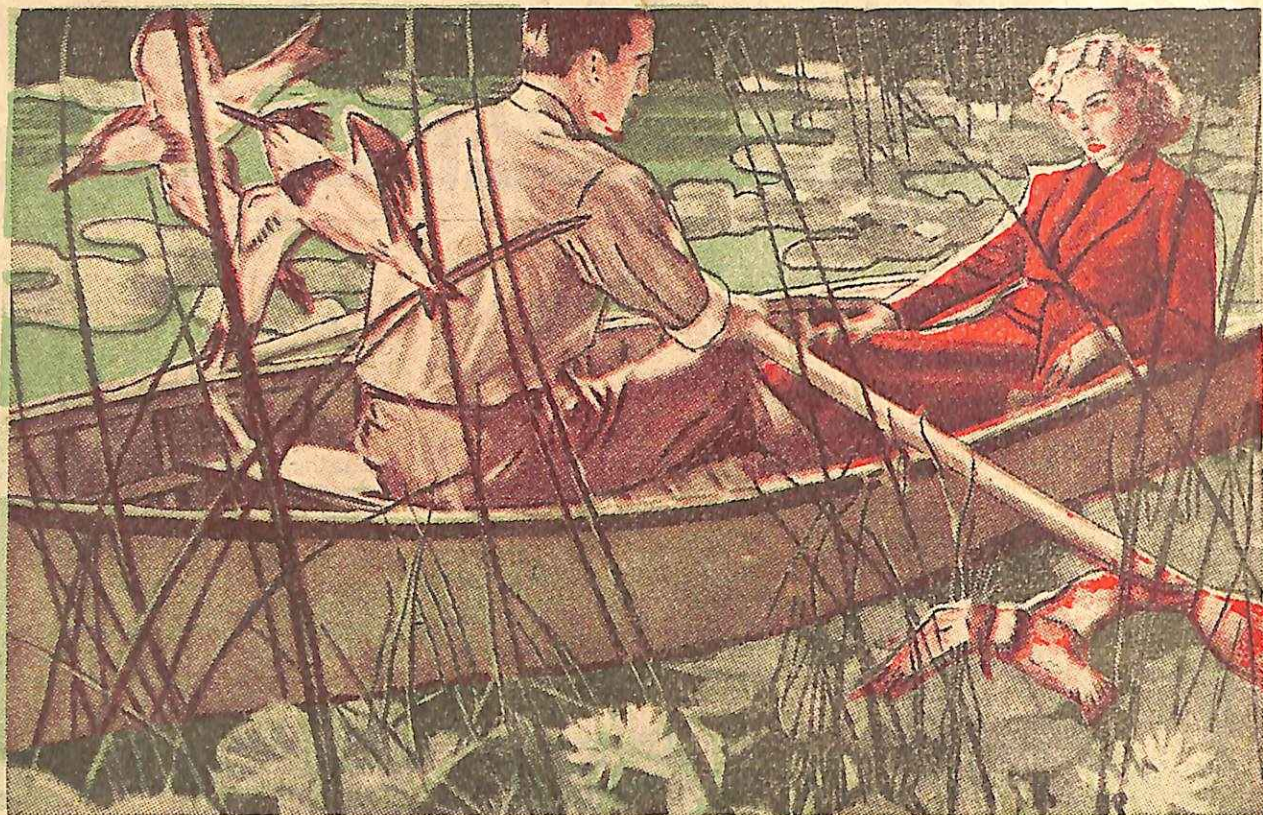
Ἐτρεμε καὶ μετὰ μόνον τὴ σκέψιν ὅτι μποροῦσε νὰ τὸν βρῇ ἡ νύχτα σ' αὐτὸν τὸν φοβερόν τόπον ποὺ αἱ σκηνὲς περπατοῦσαν μόνες τους.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ, καθόλου ἔλυσε τὴ σκηνὴν, μάζεψε τὰ πράγματα κι' ἔτρεξε νὰ βρῇ αὐτοκίνητον γιὰ νὰ τὰ μετακομίσῃ τὸ ταχύτερον.

Ὅτε ἴχνος ὅμως ρόδας δὲν βρισκότανε στὴ Λούτσα κι' ὁ δυστυχὴς Παρασκευᾶς τῶρα μετὰ τὰ πόδια γιὰ τὰ Σπάτα — τὸ πῶς κοντινὸ χωριὸ ποὺ βρισκόταν εἰς ἀπόστασιν δέκα περίπου χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν Λούτσα — μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐκεῖ θάβρισκε ἕνα μέσον μεταφορικὸν γιὰ νὰ κάνῃ τὴν δουλειὰν του.

Τὴ συνέχεια ὅμως αὐτῆς τῆς περιπέτειας τοῦ Παρασκευᾶ θὰ τὴ δοῦμε στὸ προσεγὲς φύλλο.

ΑΛ. ΣΑΚ.

"Ασ' τή βάρκα

"Ασ' τή βάρκα στο κύμα όπου θέλει να τρέχει,
 ως όριζι το άέρι, τιμόνι πανί,
 τὰ φτερά απλώσε πλέρια, άκρη ο κόσμος δεν έχει.
 Είνε πιο όμορφοι οί άγνωροι πάντα γυαλοί,
 ή ζωή μια δροσιά είνε, ένα κύμα ως τὸ φέρη,
 όπου θέλει τὸ άέρι, όπου ξέρει τὸ άέρι.

"Ας αλλάζουν λιβάδια με φάρους και δάση,
 γύρω ως φεύγουν ποῦ πύργοι, ποῦ καλύβαι, καπνός!
 Είτε εϊδύλλιο γελαμένο απλώνεται ή πλάση,
 είτε άντάρες και μπόρες κρεμά ο ούρανός,
 μη θαρρείς τὸ πανί σου μπορείς να βαστάξης,
 όπου θέλει τὸ κύμα μαζί του θ' άράξης.
 Τί γυρεύεις, τί θέλεις, μη και σὺ τὸ γνωρίζεις;

Κι' έχεις πιάσει ποτέ σου τὸ τί κυνηγᾷς;
 Μη όπου σπέρνεις καλὸ τὸ κακὸ δε θερίζεις;
 Δὲ σκογτάβεις σὲ ρώτημα σ' ὅ,τι ρωτᾷς;
 Κι' ὅ,τι σ' έχει μαγέψει κι' ὅ,τι σοῦ έχει γελάσει
 τὸ έχεις μόνος κερδίσει, μονάχος ετοιμάσει;

"Ασε τότε τὸ κύμα όπου θέλει να σπάξη,
 ἄσ' τις ζάλες να σέρνουν τυφλά τήν καρδιά,
 κι' αν τριγύρω βογγᾷ, κι' αν ψηλά συννεφιάξη,
 κάπου ο ήλιος σὲ κάποιο γυαλὸ θα γελά,
 κι' αν πικρὸ τήν ψυχὴ σου τὸ δάκρυ τή ραίνει,
 πάντα κάπου κουφτὴ μιὰ χαρὰ τήν ποσομένει.

Κ. Χατζόπουλος

Γιέν Ράϋμοντ (ἀριστερά).—Ντίκ Πάουελ (δεξιά).

Τι εἶνε αὐτό

που ἔλκεται

τὸν ἄνδρα

**Τί ἀπαντοῦν
οἱ ἀμερικανοὶ
γόντες**

-Τί εἶναι αὐτό, ποῦ κάνει τοὺς
 ἄνδρες νὰ ἐρωτεύονται; Καὶ
 ποιὲς εἶναι οἱ γάρες ποὺ πρέ-
 πει νάχη μιὰ γυναῖκα, γιὰ
 νᾶναι ἑλκυστική; Τί εἶναι τέλος αὐτό
 ποῦ σκλαβώνει τίς καρδιές τοῦ ἰσχυ-
 ροῦ φύλου;

Σὰν πόσες κοπέλλες δεν ἔχουν ὁ-
 μορφιά, χάρι, ἐξυπνάδα, καλὴ ἐμφά-
 νιση, κι' ὅμως δεν κατορθώνουν νὰ
 βροῦν τὸν πρίγκηπα τῶν ὀνείρων τους;
 Καὶ τί δεν θάδιναν γιὰ νὰ μάθουν τὸ
 λόγο τῆς ἀποτυχίας τους!

Θάταν, λοιπόν, ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέ-
 ρον, νὰ κατέφυγε κανεὶς στὰ φῶτα
 τῶν ἰδίων τῶν ἀνδρῶν, γιὰ νὰ μπορέ-
 ση νὰ ἐξηγήσῃ κάπως τὸ μυστήρι-
 οῦ αὐτό. Φαντάζομαι δέ, νὰ συμφωνήτε
 κι' ἐσεῖς, ὅτι, οἱ πῶς ἐνδεδειγμένοι γιὰ
 μιὰ τέτοια γνωμοδότηση, εἶναι οἱ
 πάντε ἀρσενικοὶ «ἀστέρες» τοῦ Χόλλυ-
 γουντ, ποὺ συγκεντρώνουν τίς περισ-
 σότερες γυναικείες συμπάθειες. Σ' αὐ-
 τοὺς, λοιπόν, θὰ ἀποταθῶμε, θέτον-
 τάς τους τὸ ἐρώτημα: «Τί συμβουλές
 θὰ δίνετε σὲ μιὰ νέα γιὰ νὰ ἐπιτύχη
 στὸν ἔρωτα καὶ νὰ εὐτυχίσῃ;»

Πρῶτος καὶ καλλίτερος ἀπαντᾷ,
 στὴν ἑρευνά μας, ὁ ὑπ' ἀριθ. 1 γόνς,

ὁ Ρόμπερτ Τάιλορ, ὁ ὁποῖος ἀπο-
 φαίνεται ὅτι, βασικὸ, προσόν γιὰ τὴν
 ἐπιτυχία στὸν ἔρωτα, εἶναι ἡ τέχνη
 τοῦ νὰ φαίνεται μιὰ γυναῖκα ἑλκυ-
 στική.

— Δεν ἐννοῶ μ' αὐτό, συμπληρώνει
 ὁ «Μπόμπι» ἑλκυστικὴ ὡς πρὸς τὴν ἐ-
 ξωτερικὴ ἐμφάνισή της. Αὐτὸ εἶναι,
 φυσικὰ, ἀπαραίτητο, μὰ καὶ κάθε γυ-
 ναῖκα, λίγο-πολύ, τὸ ἐπιδιώκει. Ἐ-
 κείνο ποῦ ζητῶ ἀπὸ τὴν γυναῖκα εἶναι
 νὰ καλλιεργήσῃ τὰ προτερήματά της,
 ποῦ θὰ τὴν ἀναδείξουν, θὰ τὴν κάνουν
 νὰ ξεχωρίσῃ. Μιὰ γυναῖκα ἐξυπνη, με-
 τρημένη, μετὰ, εἶναι ἀπείρως πῶς
 σαγηνευτικὴ κι' ἀπὸ τὴν πῶς ὁμορφὴ
 αὐτᾶδελέφ της. Πρέπει, ἐπίσης νὰ εἶ-
 ναι πρόσχαρη νὰ ἔχη κέφι! Οἱ γυναῖ-
 κες ποὺ θέλουν νὰ κάνουν τίς κυνικές,
 ἢ τίς ἀπαισιόδοξες, ἢ ποὺ παραπονι-
 οῦνται διαρκῶς γιὰ τὸ κάθε τι, εἶναι
 ἢ πῶς βαρεῖα παρέα γιὰ τοὺς ἄνδρες.

Ἀπαραίτητο ἐξ ἄλλου εἶναι νὰ ἀ-
 ποκτήσῃ, μιὰ γυναῖκα αὐτοπεποίθηση.
 Νὰ εἶναι, δηλαδή, ἀπολύτως πεπει-
 σμένη ὅτι μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπίσῃ κα-
 θε περιστάση, γιὰτι, ἀλλοιῶτα, θὰ
 ἀποτύχῃ, ἔστω κι' ἂν τῆς παρουσιά-
 σῃ ἡ εὐκαιρία, νὰ ζήσει κάποιο εὐχά-

ριστο, ἐρωτικὸ ρομάντζο. Ἡ δική της,
 ἡ ψυχικὴ διάθεσις, ἐπηρεάζει πάντα
 καὶ τοὺς ἄλλους.

Μοῦ ἀρέσουν οἱ γυναῖκες ποὺ ἀντι-
 λαμβάνονται τοὺς ἄνδρες, ποὺ τοὺς
 βοηθοῦν, ποῦ δεν περιορίζονται στὸ
 νὰ εἶναι ἀπλῶς παρέα τους. Ἡ μονα-
 δική, κατὰ τὴ γνώμη μου, αἰτία, γιὰ
 τὴν ὁποία, πολλές κοπέλλες δεν κα-
 τορθώνουν νὰ συναντήσουν τὸ βασιλό-
 πουλο τῶν ὀνείρων τους καὶ νὰ ἀγα-
 πηθοῦν, εἶναι ὅτι δεν ἔμαθαν νὰ ψυ-
 χολογοῦν τοὺς ἄνδρες, ἐν γένει. Συ-
 γνά, οἱ ἀντιλήψεις τῶν γυναικῶν ἐρ-
 χονται εἰς σύγκρουσιν μετὰ τῶν ἀνδρῶν
 κι, ὅμως οἱ ἴδιες, δεν θέλουν νὰ τὸ
 πιστέψουν δεν τὸ παραδέχονται.

Ὅταν μιὰ νέα ἀρχίζει νὰ ἐνδιαφέ-
 ρεται γιὰ τοὺς ὁμοίους της, γενικά,
 γίνεται ἐξαιρετικὰ συμπαθὴς καὶ ἀν-
 τιλαμβάνεται, αἰετός, ὅτι καὶ οἱ ἄλ-
 λοι ἀσπάζονται νὰ ἐνδιαφέρονται γι' αὐ-
 τήν. Συνήθως, στὰ μυθιστορήματα, οἱ
 νέες ποὺ εὐτυχοῦν στὸν ἔρωτα, εἶναι
 γαδιάρες, ἀληθινὰ γυναῖκες. Τὸ ἴδιο
 συμβαίνει καὶ στὴ ζωὴ. Καὶ στὸ κε-
 φάλαιο αὐτό, ὅμως, δεν πρέπει νὰ
 γίνονται ὑπερβολές.

Πιστεύω, ἐξ ἄλλου, ὅτι τὰ κορίτσια
 θὰ ἦσαν ἀπείρως ἑλκυστικότερα, ἂν
 δεν ἐπέδωκαν αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ

Ο Βέν Μόρρις (αριστερά) έλκύεται από την έξυπνιάδα και τη χιουμοριστική διάθεση. Ο Τζέιμς Στίουαρτ (δεξιά) λέγει ότι οι άνδρες κατακτώνται από το γυναικείο χαμόγελο.

πρώιμα. Πόσο πιο ευχάριστο θα ήταν, αν άφηναν κατά μέρος τον καλλωπισμό τους, την ώρα που βρίσκονται με κάποιον άνδρα, αντί να συμβουλευόμαστε, κάθε λίγο, το καθρεφτάκι τους, και να καταφεύγουν στην πούδρα και στο κοκκινάδι των χειλιών. «Αν ποτέ παντρευτώ, θα φεύγω, κάθε χρόνο, για δυο εβδομάδες, στην έξοχή, σε κατασκήνωσι, με τη γυναίκα μου. Έτσι δεν θα της δίδεται ευκαιρία να «μακιγιάρται», κι' η όμορφιά της θα είναι έντελως φυσική. Δεν φαντάζεστε πόσο καλό θα της κάνει αυτό!»

—Π—

Δεύτερος, στις σχετικές ερωτήσεις μας, άπαντα ο γοητευτικός «ζέν πρεμιέ», Ντίκ Πόουελ, ο οποίος στην αρχή δεν θέλησε, με κανένα τρόπο να παραδεχτεί ότι μπορεί να αποφανθί περί έρωτος, ως ειδικός. Τέλος, υπεχώρησε κάπως, και... απέφθηκε:

«Ποτέ δεν πρέπει να απογοητεύεται μια νέα, που δεν γνώρισε ακόμα τον Έρωτα, γιατί και η αγάπη, είναι κυρίως ζήτημα τύχης. Κι' αν δεν με πιστεύετε, δεν έχετε παρά να ρίξετε μια ματιά τριγύρω σας, να παρατηρήσετε τι γίνεται στη ζωή. Η νέα, λοιπόν, αυτή, πρέπει, απλούστατα, να σταθή εμπρός στον καθρέφτη της, με το πρόσωπο καλό φωτισμένο και να ρωτήσει τον έαυτό της: «Για να δούμε τι συμβαίνει;» Κι' ίσως τότε ανακαλύψει κάποιο σφάλμα στο «μακιγιάζ» της, στο κτένισμά της, στο ντύσιμό της. Και, το πιθανώτερο, ίσως αντιληφθεί όρισμένα πράγματα, που της διέφευγαν, όπως π.χ. μια έκφραση δυσαρεσκείας στα χείλη της, ή μια έχθρότης στο βλέμμα της, που απομακρύνουν, κατά κανόνα, τους άνδρες.

Εκείνο που πρέπει, πρωτίστως, να αποφεύγει κάθε γυναίκα, είναι το να μην δείχνει φανερά, ότι θέλει να σα-

γηνεύση. Ο κάθε άνδρας θα το βάλει στα πόδια, μόλις μυρίσθι ότι τοις στήνουν παγίδα. Κάθε προσπάθεια κατακτήσεως ενός ανδρός, με μοναδικό όπλο το «Για δὴτέ τί όμορφη πού είμαι!», είναι καταδικασμένη σε αποτυχία. Πρέπει να είσθε γοητευτικές και έλκυστικές, κυρίες μου, μ' να αφήσετε στους άλλους να το αντιλαμβάνονται. Ν' είσθε δέ βέβαιες ότι θ' επιτύχετε γρηγορώτερα, αν δεν προσπαθήτε να αυτοδιαφημίσετε».

—Π—

Τρίτος άπαντα ο Τζέιμς Στίουαρτ, ο γνωστός πρωταγωνιστής τοις κινηματογράφου, ο οποίος συμβουλεύει τα ακόλουθα:

«Το χαμόγελο αλλάζει όλη την έκφραση, ενός γυναικείου προσώπου. Σε βαθμό, μάλιστα, που πιστεύω ειλικρινά, ότι το χαμόγελο κάνει μια γυναίκα έλκυστική ή όχι. Γυναίκες που δεν είναι όμορφες, κατορθώνουν να γοητεύουν, έχοντας μελετήσει, κατά βάθος, την τέχνη, το πως και πότε, πρέπει να χαμογελούν.

Η Ικανότης, μετά, του να ξέρη μια γυναίκα πως και πότε να μιλά, έρχεται σε δεύτερη μοίρα, μετά την Ικανότητα του να σιωπά, στην κατάλληλη στιγμή. Αυτό είναι εξαιρετικά σπουδαίο. Ρωτήστε, αν δεν με πιστεύετε, όποιονδήποτε άλλο άνδρα, κι' αν είναι ειλικρινής, θα συμφωνήσει μαζί μου.

Η φυσικότης, είναι, εξ' ίσου, απαραίτητη για κάθε κορίτσι. Πολλές κοπέλλες, φαντάζονται πως έμεις οι άνδρες, ξετρελλανόμαστε να τις βλέπουμε στη ζωή, σαν ήθοποιους, επάνω στη σκηνή. Δραματοποιούν, λοιπόν, τα πάντα. Είδη γυναίκες να παίζουν θέατρο, την ώρα που άνοιγουν μια πόρτα ή κατεβαίνουν από το αυτοκίνητο. ή παραγγέλνουν φαγητό. Ανομιζονται να φανούν διαφορετικές από ό,τι είναι στην πραγματικότητα.

Πιστεύουν ότι οι άνδρες τις θέλουν ήρωίδες μυθιστορήματος ή θεατρικού έργου.

Αυτού του είδους οι όνειρώδεις υπάρξεις, είναι ίσως ευχάριστες στα βιβλία, άξιαγάπητες, άληθινά όνειρα. Στην πραγματική όμως ζωή, προτιμώ κάτι το πιο υλοποιημένο: Άληθινή φιλία, παραδειγματος χάριν με μια γυναίκα... και μὴν το θεωρήσετε αυτό για λίγο!»

—Π—

Ο Βέν Μόρρις, άλλος περιχέτης του γαμπρός του Χόλλυγουντ, δέχεται κι' αυτός να συμβουλέψη το άδύνατο φύλο.

«Όταν πρωτοσυναντήσω μια κοπέλλα, δηλώνει ο γόνις, αναρωτιέμαι: «Είναι άραγε ο τύπος της γυναίκας με την οποία θα μπορούσα να ζήσω σ' ένα ερημικό νησί;» Κι' αν η άπάντησις είναι αρνητική, το ενδιαφέρον μου σβύνει, αν όμως είναι θετική, τότε είμαι βέβαιος πως βρήκα τον τύπο της νέας, με την οποία μπορεί κανείς να συζητήσει, να ανταλλάξει γνώμες και να είναι, με λίγα λόγια, άληθινός φίλος.

Δυο είναι οι βασικές αρετές που πρέπει να έχει μια κοπέλλα, για να μπορεί να την άνεχεται ο άνδρας, για όποιοδήποτε χρονικό διάστημα: ή έξυπνιάδα και ή εύθυμη ή χιουμοριστική αντίληψις της ζωής. Κάθε άλλο προτέρημά της, είναι δευτερευούσης σημασίας.

Τώρα, για να μπω, σε περισσότερες λεπτομέρειες, σας πληροφορώ ότι προτιμώ τις γυναίκες που χορεύουν καλά, που ξέρουν να ζήσουν, που τις αρέσει ή μουσική και το διάβασμα.

Ποτέ να μη συγχίζεται μια γυναίκα για το ότι δεν είναι εξαιρετικά όμορφη. Η όμορφιά δεν ενδιαφέρει κατόσο τους άνδρες οι οποίοι προτιμούν τη χάρη και την κομψή εμφάνιση.

GKEN PA-Y-MONT

ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΗ ΓΛΥΚΑ — Η ΖΩΗ... —

Ένα ωραιότατο διήγημα του Μ. ΜΙΝΙΑΤΙ

—Καλημέρα, Μικαέλε. Ο Μικαέλε σήκωσε το κεφάλι από το τραπέζι. Στο κατώφλι της πόρτας στεκόταν η Άντα.

—Καλημέρα, δεσποινίς Άντα, απήντησε. Ορίστε, παρακαλώ, περάστε μέσα.

Η νέα μπήκε και στάθηκε απέναντί του. Έμειναν για λίγο σιωπηλοί.

—Ξέρετε γιατί βρίσκομαι εδώ; ρώτησεν ύστερα από λίγο η Άντα.

Εκείνος ένοιωσε να χτυπήει ή καρδιά του.

—Όχι, απήντησε.

Ελεγε, όμως, ψέμματα, γιατί φοβόταν να ήμολογήσει στον έαυτό του πως είχε καταλάβει.

—Ήρθα να σας πω πως σας αγαπώ, Μικαέλε — έξηκολούθησε ή νέα σε τόνο αποφασιστικό.

—Άντα!

Και ή φωνή του δεν έπρόδιδεν έκπληξιν, αλλά τρομάρα.

—Πως σας αγαπώ — έξηκολούθησεν ή Άντα. Σεις το ξέρατε και γι' αυτό δεν κατεβαίνατε πιά στο ξενοδοχείο, παρά μένατε εδώ στο ερημητήριό σας. Η δικαιολογία ότι θέλατε να γράψετε δεν είναι άληθινή. Η άλήθεια είναι ότι ξέρετε πως σας αγαπώ και φοβόσαστε να ήμολογήσετε πως και σεις έπίσης μ' αγαπάτε. Και έπειδή δεν κάνατε έσείς το πρώτο βήμα, το κάνω εγώ.

—Άντα, προσέειπε. Είθε ακόμη ένα κοριτσάκι. Δεν ξέρετε άκριβώς τα αισθήματά σας. Παίρνετε γι' αγάπη, αυτό που είναι μια άπλη συμπάθεια. Πηγαίνετε. Η ζωή είναι μπροστά σας. Θ' έβρητε τον άληθινόν έρωτα. —Κι' έπειτα, έξηκολούθησε, εγώ είμαι παντρεμένος. Τί θα γίνει ή γυναίκα μου, Άντα;

—Λοιπόν, έειπε εκείνη, το εμπόδιο δεν είναι τα νειάτα μου και το μέλλον μου. Άλλά ο οικτός, που αισθάνεσθε, για την γυναίκα σας.

—Όχι, Άντα, σας όρκίζομαι. Σκέπτομαι έσας. Επίσης και σας. Πηγαίνετε. Θ' έβρητε έναν άνθρωπο, που θα σας κάνει εύτυχισμένη. Θ' έχετε την οικογένειά σας...

—Όχι, λυπάστε μόνον αυτήν! έξηκολούθησε ή Άντα, Μικαέλε, γιατί λοιπόν την παντρευτήκατε, αφού το αίτημα που νοιώθετε γι' αυτήν είναι μόνον οικτός;

Εφερε το ένα χέρι στα μάτια του.

Γιατί την παντρεύτηκε; έειπε σιγά-σιγά. Ενόμιζα πως την αγαπούσα. Δεν ξέρω τί είχε συμβεί. Την είχα άκούσει να παίζει πιάνο κι' ένοιωσα μια ξαφνική τρυφερότητα για την γυναίκα αυτή, που έκανε να μιλά ή ψυχή της μέσα από τους ήλους των πλήκτρων. Μια μεγάλη τρυφερότητα. Ενόμιζα πως αυτό ήταν έρωας.

Δυο χρόνια πριν παντρευτούμε είχε χάσει το φως της σε ένα αυτοκινητικό δυστύχημα κι' έτσι δεν με είδε ποτέ.

—Δεν μπορεί κανείς να καταστρέφει με τον τρόπο αυτό τη ζωή του. Τα νειάτα έχουν δικαιώματα, που δεν μπορεί να τ' άρνηθί κανείς. Μ' αγαπάς κι' έσύ, Μικαέλε. Δεν μπορείς να άποκηρύξεις τον έρωτα που σου προσφέρει.

Τον πλησίασε περισσότερο και πέρασε τα χέρια της, γύρω από το λαιμό του. Το στόμα της ήταν κοντά στο στόμα του.

Εκείνος έξακολουθούσε να άρνείται, ήταν όμως έτοιμος να νικηθί και να ήμολογήσει την άλήθεια, να πη στην Άντα

Στο κατώφλι της πόρτας ήταν μια γυναίκα.

Πως ναί ήταν άλήθεια, ότι την αγαπούσε. Αξάφνα όμως είδε τα μάτια του να άνοίγουν γεμάτα τρομάρα.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε εκείνη και γύρισε το κεφάλι της.

Τα χέρια της άφησαν το λαιμό του Μικαέλε και έπεσαν σάν παράλυτα. Έστερα σιωπηλή τραδύχησε προς το παράθυρο.

Στο κατώφλι της πόρτας ήταν μια γυναίκα.

—Μικαέλε! φώναξε γεμάτη γλυκύτητα ή γυναίκα.

—Νόρα!

—Μικαέλε, είμαι εύχαριστήμένη που σε βρίσκω στο σπίτι. Φοβόμουν τόσο μήπως δεν είσαι εδώ.

Και λέγοντας άπλωσε το χέρι της, ζητώντας να βρῇ το χέρι εκείνου.

—Τί έκπληξες, Νόρα! —Τί έκπληξες, άλήθεια, Μικαέλε! έξηκολούθησε ή Νόρα, χαμογλώνοντας και χωρίς να ύψώσει τον τόνο της φωνής της. Την έδωσε να καθίσει σε μια πολυθρόνα και κάθισε και αυτός πλάι της.

—Τί έκπληξες, κι; Μά θέλησα να ρθώ να βρω μόνο τον άντρα μου στο ερημητήριό του. Ξέρεις, ο γιατρός με συνεδούλεψε ν' αλλάξω άέρα και να πάω λίγο στη θάλασσα. Λοιπόν σκέφθηκα να λοξοδρομήσω και να ρθώ να σε δω. Δεν είσαι εύχαριστήμένος;

—Ναί, Νόρα.

Κι' έσκυψε και της φίλησε το χέρι.

Ακίνητη ή Άντα κύταζε.

Επειτα ή Νόρα σηκώθηκε.

—Πρέπει να πηγαίνω, έειπε. Είναι άργά. Σ' μένει, Μικαέλε. Είναι έξω ένα κοριτσάκι, που μ' έφερε και θα με οδηγήσει πάλι.

—Ερχομαι κι' εγώ.

—Όχι, αγαπημένε μου, μένει.

—Θ' έρθω κι' εγώ στο Μοντερόσσο. Έκουράστηκα απ' αυτόν το χωρισμό.

—Όχι, μένει. Η δουλειά σου...

—Μπορώ να εργασθώ κι' εκεί.

—Όχι, Μικαέλε. Έχεις ανάγκη από ησυχία έσύ.

Επειτα σήκωσε το κεφάλι και τον φίλησε τρελλά στο στόμα. Την ώδηγησε ως την έξωπορτα. Όταν γύρισε ή Άντα, καθόταν με κλειστά μάτια. Σε λίγο τ' άνοιξε κι' έειπε, συλλαβίζοντας τις λέξεις:

—Η γυναίκα σου.

—Π—

Το μικρό κόκκινο αυτοκίνητο έπρεπε προς την άκτή. Σε λίγο ή Άντα βρισκότανε στο σπίτι της Νόρας.

—Η δεσποινίς Άντα Μοράντι; ρώτησε εκείνη. Τί έπιθυμείτε;

Και της έδειξε, με μια άόριστη χειρονομία, να καθίσει.

Η νέα έμεινε όρθια.

—Ξέρετε, ποιά είμαι, κυρία;

—Όχι, απήντησεν ή Νόρα.

—Κυρία, δεν πρέπει να έξακολουθήτε να ψεύδεσθε μαζί μου. Ήρθα να σας πω, ότι ο Μικαέλε δεν αγαπήσε ποτέ του καμιάν άλλη από σας.

Η Νόρα έγινε κατάχλωμη.

—Δεν αγαπά, παρά σας, έξηκολούθησεν ή Άντα άπαλά. Προχθές δεν με είδατε;

—Όχι, φώναξε τρομαγμένη ή Νόρα.

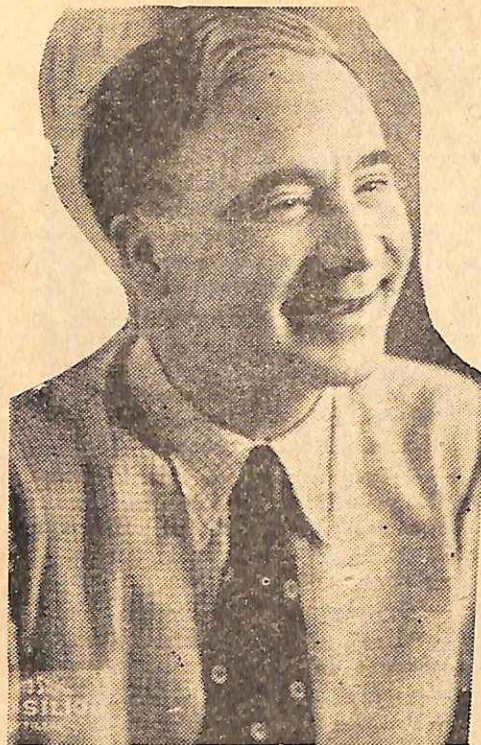
—Ναί, με είδατε στην άγκαλιά του Μικαέλε. Το κατάλαβα, είδα τα μάτια σας πως έδλεπαν! Είχατε γιατρευτή και ήθελε να δῆτε τον άντρα σας. Μά σας λέω πως εγώ μόνο ζήτησα την αγάπη του. Εκείνος μου άρνούνταν, λέγοντας πως αγαπά μόνον έσας. Έλάτε. Τηλεφωνήστε του τώρα άμέσως να ρθῇ.

Λάμπουν από χαρά τα μάτια της Νόρας.

—Άντα, Άντα, αγαπημένο μου κορίτσι.

Όταν ή Άντα βρέθηκε πάλι έξω, στο δρόμο, είδε πως είχε ακόμη γλυκά ή ζωή...

Μ. ΜΙΝΙΑΤΙ

Κλέων Τριανταφύλλου

Καλοκαίρι του 1930. Ο υποφαινόμενος «νεαρός συγγραφέας», ήταν τότε... κατώτερο χρόνο νεαρότερος!

Είχα ντεμπούταρι πριν δυο χρόνια στο θέατρο με το «Κουφετί», που παίχτηκε στην Κυβέλη (του Χρηματιστηρίου) απ' το θίασο Πατρικίου-Πρινέα κι' εν τω μεταξύ είχα δώσει άλλες 3-4 επιθεωρήσεις. Έτσι είχα γνωριστεί πια και με τους θεατρικούς κύκλους και με τους παλιούς συγγραφείς. Ίδιως δέ με τον Παντελή τον Χόρν, που κολακεύουν μάλιστα φοβερά να τον κάνουν παρέα, όπως δά κολακεύομαι και τώρα.

Βλεπόμαστε ταχτικά σ' ένα καφενεδάκι της πλατείας Αγάμων όπου υπαγόρευε ένα έργο του κι' έγραφα εγώ, έπειδή αυτό τον ξεκούραζε και τον εύκολυνε στο γράψιμο.

Γι' αμοιβή μου, τούλεγα κι' εγώ την υπόθεση της «Θεατρίνας» — του μυθιστορήματος που δημοσίευα στην «Ακρόπολη» — και μούδινε τη γνώμη του.

Είχαμε γίνει φίλοι αρκετά στενοί, κι' όλη τη... μικρή διαφορά της ηλικίας.

Ξαφνικά ένα πρωί ήρθε σπίτι μου. — Σε θέλω, μου λέει χαρούμενος. Έχω μια δουλειά να σου πώ.

— Θα βγούν λεφτά;
— Αρκετά. Ο Άττικ κάνει μια μπουάτ. Και μου πρότεινε να βγούμε στη σκηνή.

— Εμείς;
— Εμείς, βέβαια.
— Θα βγείτε και σεις;
— Πρώτη φορά είνε!

Πραγματικώς ο Παντελής είχε ξαναβγί στη σκηνή πριν μερικά χρόνια, σ' ένα έργο του «Γυναίκα-Θάλασσα», που παίχτηκε στην «Αλάμπρα».

— Και τί θα κάνουμε;
— Μονολόγους, διαλόγους, άπαγγε λίες, σκέτες, τετράστιχα...

Εγώ είχα σπουδάσει και δραματική και τ'έντερο της ζωής μου να γίνω ήθοποιος δεν είχε άκονα σβύσει. Τό παλκοσένικο λοιπόν μου καλάρει!.. Πήδησα στο ταβάνι απ' τη χαρά μου.

Η ιστορία μιᾶς πρωτότυπης ἀθηναϊκῆς σκηνῆς

— Ξέρεις δὲ θάμαστε μόνοι μας.
— Θάνα κι' ἄλλος;
— Βέβαια. Ὁ Ἀντώνης ὁ Βώττης.
— Καὶ ποῦ θὰ παίξουμε;
— Σ' ἓνα μικρὸ θεατράκι ποὺ σκαρώνει ὁ Ἀττικὸς στὴν ὁδὸ Μεθώνης, στὴν πλατεία τῶν ἀγάμων.
— Καὶ πόσο θὰ παίρνουμε;
— Αὐτὰ πιά θὰ τὰ συζητήσουμε μ' ἐκείνον.

— — —

Καὶ τὰ συζητήσαμε: Τρακόσες ὁ Χόρν, διακόσες πενήντα ὁ Βώττης καὶ ἑκατὸν πενήντα ἐγώ.

Γέμισε ρεκλάμες ἡ Ἀθήνα.
«Τὸ συγγραφικὸ κουαρτέτο τῆς Μάντρας: Χόρν — Βώττης — Εὐαγγελίδης — Ἀττικ.»

Ἀρχίσαμε πρόβες στὴν ὁδὸν Ἡπείρου, στὸ σπίτι τοῦ κ. Κίμωνος Τριανταφύλλου, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀττικ.

Ἐκεῖ μάζευε ὁ Κλέων κάθε μέρα... τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα καὶ τὸ κακὸ συναπάντημα γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ «νέα τάλεντα». Μὰ τὰ μόνα ποὺ ἀνακάλυψε θετικά, ἦταν ἡ μικροῦλα τότε μαθήτρια τοῦ Ὡδεῖου Παυλίνα Σπηλιωτοπούλου, ἡ κατόπιν Πάολα Νικολέσκο, κι' ὁ Βλάσσης, ὁ σημερινὸς περίφημος ντίζερ. Τὸ συγκρότημα συμπληρώθηκε μὲ δυὸ καλὰ παιδιὰ ποὺ ἔπαιζαν σπουδαία κιθάρα, τὸ Δημητρίου καὶ τὸ Στύπα, μὲ πέντ' ἑξῆς ἡθοποιούς καὶ μ' ἓνα δυὸ νούμερα βαριετέ. Ὑποβόλεις ἦταν ὁ σημερινὸς στιχουργὸς τῶν ταγκά Αἰμίλιος Σαββίδης. Τί ἐξέλιξη, ἀλήθεια, ἀπὸ τότε γιὰ ὅλους! Μόνον ὁ Παντελὴς Χόρν ἔμεινε ὁ ἴδιος.

— — —

Κι' ἔφτασ' ἐπὶ τέλους ἡ ἡμέρα τῆς πρεμιέρας!

Ὁ Ἀττικ... αὐ τοσχεδιάζει!

Κοσμικὸ γεγονός. Ὅλα τὰ γύρω δρομάκια γέμισαν ἀπὸ κομπῆς κοῦρ-σες καὶ στίλβοντα ὀκτακύλινδρα.

Ὁ Ἀττικὸς ἦταν τότε μεγάλη φήμα μόνο στὴν ἀριστοκρατία. Τὸ πόπολο τὸν ἀγνοοῦσε. Ἔτσι ἡ «Μάντρα» γέμισαν ἀπὸ σνομπάρια ποὺ εἶχε τρέξει κίβλας γιὰ νὰ δῇ τοὺς συγγραφεῖς ἐπὶ σκηνῆς.

Μὰ μαζί μ' αὐτὴν ἔτρεξαν καὶ οἱ ἀτέλειες: Κριτικοί, δημοσιογράφοι, συγγραφεῖς — πλήρης ἀπαρτία τοῦ πνευματικοῦ κουτσομπολιοῦ στὴν πλατεία, ἡ ὁποία, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, δὲν εἶχε καὶ φῶς! Γιατὶ δὲν εἶχαν προφτάσει νὰ τὸ βάλουν κι' ὁ Ἀττικὸς ἐννοῦσε ν' ἀρχίσῃ ἔστω καὶ στὸ σκοτάδι!

Ἡ πρώτη ἐντύπωση τοῦ κόσμου ἦταν ἑκτακτὴ. Οἱ χιουμοριστικὲς ἐπιγραφές, τὰ μακαρόνια, οἱ γλάστρες τὸ κουτὶ μὲ τὰ παράπονα, ὅλ' αὐτὰ ντεμπουτάρανε κείνο τὸ βράδυ κι' ἄρσαν ὑπερβολικά.

Ὁ κόσμος περίμενε τώρα ν' ἀνοίξῃ ἡ αὐλαία. Κι' εἶχε ἀξιώσεις μεγάλες. Μέσα, στὰ παρασκήνια — ὁ Θεὸς νὰ τὰκανε παρασκήνια, γιατί μισὸ καμαρίνι εἶχε ὅλο-ὅλο ἡ παράγκα — ὑπῆρχε τράκ τρομερό. Ἀττικὸς ἔξαλλος. Χόρν ξεροβήχων. Ἐγὼ κίτρινος ὅσο ποτέ. Οἱ ἄλλοι συχνόβανιναν... δέω.

Κι' ὁ Βώττης: Ὁ Βώττης μᾶς ἀναψε μεγάλη φωτιά, τὴν τελευταία στιγμὴ! Ἐδήλωσε ἀπαθέστατα ὅτι... δὲν βγαίνει στὴ σκηνὴ μὲ κανένα τρόπο! Παρακάλια συζητήσεις, φωνές. Ὑστερισμοὶ τοῦ Ἀττικ, — τίποτα ὁ Βώττης. «Χρυσέ μου μὴν ἐπιμένεις, γιατί δὲ βγαίνω» ἔλεγε. Καὶ πρότεινε στὸν Ἀττικ νὰ πῇ ἐκείνος τὰ τετράστιχα.

Ὡρα ἔντεκα παρὰ εἴκοσι. Ὁ κόσμος ἀδημονοῦσε.

— Βρὲ Ἀντώνη, γι' ἀπόψε μόνο! ἔλεγε ὁ Ἀττικ.

Χαμπάρι ὁ Βώττης! Ἐπὶ τέλους βρέθηκε μέση λύσις.

Η ΜΑΝΤΡΑ ΤΟΥ ΑΤΤΙΚ

Ἔνα... σπαρταριστὸ ἐνστικτιανὲ ἀπὸ τὴν προέπρσνη «Μάντρα». Διακρίνονται δίπλα στὸν Ἀττικ ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς κ. Π. Χόρν, ἐκ τῶν... δριόντων τότε «μανδραμένων» καὶ ἐπάνω στὸ πιάνο ἡ χαριτωμένη σουμπρέττα, δις Ρίτω Δημητρίου. Στὸ πιάνο, ἐπάνω ἀπὸ τὸν Ἀττικ, ὁ περὶ φημος Ζαζάς.

Νὰ πῇ ὁ Ἀντώνης τὰ τετράστιχα μ' ἓνα μεγάλφωνο τοῦ ὁποίου τὸ στόμιο νὰ ξεμπουκάρῃ μὲς' ἀπ' τὸ σκίσιμο τῆς Αὐλαίας. Ἦρθε τὸ μεγάλφωνο — χωνὶ δηλαδὴ καὶ μάλιστα ἀπ' αὐτὰ ποὺ γίνουν τὸ λάδι ἦταν νομίζω — κι' ἡ Αὐλαία ἀνοίξε! Ὡρα 11 καὶ 10'!

Ὑποδοχὴ τοῦ Ἀττικ, χειροκροτήματα, καλαμπούρια, πειραγματάκια κέφι φοβερό. Ἀκολουθεῖ ἡ ἐμφάνιση τοῦ Παντελὴ καὶ τοῦ υποφαινόμενου σ' ἓνα διάλογο. Φορᾶμε καὶ οἱ δύο γκρι πανταλόνια κι' ἄσπρα πουκάμισα ὅπως κι' ὁ Βώττης, γιὰ τὴν ὁμοιομορφία τοῦ θεάματος. Μόλις βγαίνουμε χειροκροτήματα ἔξαλλο. Ἀρχίζει ὁ διάλογος. Τί ἔλεγε; Εἰλικρινῶς δὲ θυμάμαι. Ἀκριβῶς... γιατί δὲν ἔλεγε τίποτα. Δυὸ σημεία μόνο θυμάμαι ποὺ γέλασε ὁ κόσμος. Τὸ ἓνα ἦταν ποὺ μοῦ ξεφούρνισε κάτι τῆς στιγμῆς ὁ Παντελὴς κι' ἐγὼ γύρισα καὶ τοῦ εἶπα:

— Μὴ μοῦ λές λόγια δέω ἀπ' τὸ κείμενο γιὰ θὰ τὰ χάσω καὶ θὰ γίνουμε ρεζίλι!

Καὶ τὸ δεύτερο ποὺ μπήκε ὁ Παντελὴς στὴν πλατεία ὁ Πέτρος Χάρις, κι' ὁ Χόρν φώναζε:

— Ὁ Χάρις θάχῃ φαίνεται κάπου ἐδῶ κοντὰ τῇ γκαρσονιέρα του.

Κι' ἐγὼ ρώτησα:

— Καὶ τί νὰ τὴν κἀνῃ ὁ Χάρις τῇ γκαρσονιέρα;

Κατὰ τὰ ἄλλα ὁ διάλογος δὲν ἄρ-σε καὶ τὸ χειροκρότημα τῆς σορε-

τας μας ἦταν πολὺ λιγότερο ἀπ' τῆς ἐντράτας.

— — —

— Ντίμ ἂν Στύπ! Ἀναγγέλλει ὁ Ἀττικ.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐμφανίζεται! Ντίμ ἂν Στύπ ἦταν... ὁ Δημητρίου καὶ ὁ Στύπας. Ποῦ νὰ τὸ φανταζόντουσαν ὅμως πῶς ὁ Ἀττικ ἀνήγγειλε αὐτοὺς; Τοὺς τὸ εἶπαν καὶ βγήκανε.

Ὑστερ' ἀπ' τὴν κιθάρα, ἀκολούθησε μιὰ ὑποψήφια τότε ἀρτίστα τοῦ μελοδράματος ἡ δις Ἀσλί, ἡ ὁποία εἶχε πολλὰ προσόντα ἀλλὰ δὲν εἶχε... φωνή! Ἐπὶ πλέον ἦταν καὶ ἀσχημὴ! Ὁ κόσμος λοιπὸν ποὺ διψᾶγε γιὰ πρόγκα — ὁ Ἀττικ τοὺς τὴν εἶχε ὑποσχεθῇ καὶ οἱ ρεκλάμες! — τὴν ἐσφύριζε ἀγρία.

Δὲν ξέρω τί ἄλλο μεσολάβησε κι' ἔφθασε ἡ μοιραία στιγμὴ νὰ παιχθῇ ἓνα δραματικὸ σκέτος τοῦ Παντελὴ, «Τὸ ναυάγιο» τῆς Λουζιτάνιας» στὸ ὁποῖον ἔπαιξε ἡ δις Ἀσλί ἡ σφουριχθεῖσα, καὶ ἀπὸ ὁποῖον ἔκανε ὁ Χόρν ἓνα γέρω καπνοπώλη πρώην θαλασσόλυκο κι' ὁ υποφαινόμενος τὸν νεα-

ΤΟ ΠΟΖΕΛΑΚΙ

ποὺ γνῶρισε τοὺς πρώτους τὸν θριάμβους στὴν «Μάντρα».

ρὸ ποιητή! "Ὡς τὴ μέση ὁ κόσμος τὸ ὑπέφερε.

Μὰ σὲ μιὰ στιγμή πού λέγαμε πολὺ... βαθεῖς φιλοσοφίες, ἀκούγεται «δειλόν, δειλότατον» ὅπως ἔγραφε τὴν ἐπομένη ὁ Χαϊρόπουλος στὴν «Καθημερινή», τὸ πρῶτον σφύριγμα! Τί ἦταν ν' ἀκουστῇ; Σὲ δυὸ λεπτά σφύριζαν ὅλοι! Μά... φείδια ἦταν οἱ ἀφιλότιμοι! Ἐμεῖς ὅμως δὲ τὰ χάσαμε, Συνεχίσαμε. Ἀλλά τί τὰ θέλεις; Ἐγὼ τουλάχιστον παρακαλοῦσα νὰ γίνῃ κείνη τὴ στιγμή... ἡ Δευτέρα Παρουσία. Αἵφνης γυρίζω πλάι μου καὶ βλέπω τὸν Ἀτίκ! Τάχασα!

— Λέγε, λέγε, μὴ σταματᾷς! Μοῦ κάνει ἀπαθέστατα. Φαντάζεσθε τώρα τί ἔγινε. Χαλασμός κόσμου.

Ὁ Ἀτίκ πάει καὶ στέκει στὴ μέση τῆς σκηνῆς καὶ τοὺς φωνάζει:

— Τί σφυράτε ρε;
Τὸ πανδαμόνιο πού ἀκολούθησε εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ περιγράψω. Κι' ὁ κόσμος κι' ἐμεῖς πέραμε χάμω ἀπ' τὰ νέλια.

Ἐτοί τὸ ἐπεισόδιον ἐθεωρήθη λη-
ξαν. Τὸ «ναυάγιον τῆς Λουζιτάνιας» ἐναύγησε' ἀλλὰ τὸ πρόγραμμα ὕστερα πῆγε περίφημα. Τὰ τετράστιχα τοῦ Βώττη, πού τὰ εἶπε μέσ' ἀπ' τὸ χωνί— τὴ δεύτερη μέρα πῆρε θάρρος καὶ βγήκε καὶ αὐτὸς—ἄρεσαν πολὺ, θυμῶμαι μάλιστα κι' ἕνα πού μετὰ τοῦ τὸ ζητοῦσαν κάθε βράδυ. Τὰ πε-

ρίφημα «Χαρτόσημα» γραμμένα γιὰ ἕνα νόμο πού εἶχε βγῇ τότε, περὶ ὑποχρεωτικῆς χαρτοσημάνσεως. Ἔτσι ἦ-
ταν:

«Ἀπὸ προχθὲς μᾶς ἔπεσε
καινούριο πάλι νόσημα
σὲ κάθε μία πράξι μας
νὰ βάζουμε χαρτόσημα.
Καὶ μιὰ μικρούλα φώναξε:
«Τὶς πράξεις ἂν μετράμε
γεμάτη ἀπὸ χαρτόσημα
σὲ δύο μέρες θάμια».

Ἄρεσαν ἐπίσης τὰ παράπονα καὶ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα. Κι' ἀπ' τὴ δεύτερη βραδεῖα πού βγάλαμε τὰ... δραματι-

κά καὶ προσθέσαμε μιὰ ἀπαγγελία ποιημάτων τοῦ Χόρν κι' ἕνα ἑξαμετρο-
σατυρικό μονόλογο δικό μου, ὅλοι εἶχαμε σουξέ, κι' ἡ πρώτη σαζόν, τῆς «Μάντρας» πέρασε θριαμβευτική, νεμάτη κέφι, καὶ μποέμικα ὑλάντια—
ὕστερ' ἀπ' τὴν παράσταση τρέχαμε μὲ κάρρα στὴ Γλυφάδα κι' ἀδειάζαμε ὅλες τὶς σαμπάνιες τοῦ Πανταζόπου-

λου— μὰ καὶ ρωμαντικά ἐρωτοτυπή-
ματα. Τότε συνεγράφη καὶ ἡ περίφη-
μη «Πάολα» τοῦ Χαϊροπούλου πού «μὴ» ἕνα μαχαίρι γυμνημένους τραγουδοῦ-
σε εἰς ἄσφυγον πληθυντικόν:

«σὺ χαλίκια τοῦ δικοῦ σας δρόμου,
ἔχουσα τὸ αἷμα... τὸ δικό μου!»

Οἱ στίχοι αὐτοί, ἀπὸ μερικοὺς, ἄ-

πεδόθησαν σὲ μένα. Καὶ ὁμολογῶ
μὲν ὅτι τὸ μονόλογο τοῦ «σοροπι-
οῦ» γιὰ τὴν Πάολα δὲν τὸ εἶχε μόνον ὁ Χαϊρόπουλος. Ἀλλὰ οἱ στίχοι εἶναι
δικοί του! Δὲν θ' ἀπεφάσιζα ποτὲ νὰ
γράψω... ἐπιθανάτιον ρόγγον στὸν
πληθυντικὸ μὰ κι' οὔτε τραγοῦδι γιὰ
τοὺς ἔρωτές μου. Αὐτὴ τὴ δουλειὰ τὴν
ἄφηνά στὸν Ἀτίκ καὶ στὸ Χαϊρό-
πουλο!

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Σκέψεις

Μπορεῖ κανεὶς νὰ νικήσῃ μιὰ σκληρὴ
γυναῖκα, οὐδέποτε ὅμως μιὰ ψυχρή.

(ΡΙΒΑΡΟΛ)

— Ὅσο περισσότερο κυττάζουμε τὸν
ἐαυτό μας, τόσο περισσότερο βλέπουμε
ὅτι εἴμαστε γεννημένες γιὰ νὰ ἐξαρτώ-
μεθα.

(Κάρμεν Σίλβα)

— Ἡ γυναῖκα ἐκδικεῖται κάποτε καλ-
λίτερα κάνοντας τὸ καλὸ, παρά τὸ κακὸ.
(Τολστόϊ)

— Μιὰ γυναῖκα, ἐπιτυχία, δυὸ γυναι-
κες, καταστροφή!

(Ἰρλανδικὴ παροιμία)

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΕΣ ΦΙΛΜ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Στὴν Γαλλία γυρίζεται τὸν τελευταῖο αὐτὸν και-
ρὸ ἕνα καινούργιο φιλμ πού θὰ προστεθῇ, ὡς φαί-
νεται, στὴν σειρά τῶν μεγάλων δημιουργιῶν τοῦ
γαλλικοῦ κινηματογράφου. Ἐχει θέμα τὴν ρωμαν-
τικὴ καὶ πονεμένη ζωὴ τοῦ Βερθέρου, τὸν ὁποῖο ὑ-
ποδύεται ὁ Πιέρ Ρισάρ Βίλμ. Ἀνωτέρω δυὸ φω-
τογραφίες ἀπὸ τὸν ρόλο τοῦ γοητευτικοῦ, πρωτα-
γωνιστοῦ. Ἀριστερά: Ὁ Ρισάρ Βίλμ κατ'ὠρθω-

σε νὰ ἀποδώσῃ περίφημα τὴν πονεμένη ἔκφραση
τοῦ ὄνειροπαρμένου ἥρωος τοῦ Γκαίτε. Δεξιά: Ἡ
φθινοπωρινὴ βροχὴ ἄρχισε νὰ ραντίζει τὰ λουλούδια
τοῦ κήπου, Μελαγχολικὸς, μὲ τὸ μέτωπο ἀκουμπισμέ-
νο στὸ τζάμι, ὁ Βέρθερος φαίνεται ὡς ἂν ν' ἀφουγ-
κράζεται κάτι... Τάχα, τὸν ρυθμικὸ ψιθυρὸ τῆς βρο-
χῆς, ἢ τὸ χτύπο τῆς αἰῶνια πληγμένης καρδιάς
του;

Μιὰ δόξα πού ἔσβυσε

Σουζάννα Λανγκλέν

Ἡ γυναῖκα «Τζέντλεμαν»

Ὁ τηλεγράφος ἀνῆγγελε εἰδῶ καὶ
λίγες ἡμέρες τὸν θάνατο τῆς Σου-
ζάννας Λανγκλέν, τῆς πρώην πα-
γκοσμίου πρωταθλήτριας τοῦ τέννις. Οἱ
φίλοι τοῦ σπόρ, πού ἐλάτρευαν κυριολε-
κτικὰ τὴν συμπαθητικὴ πρωταθλήτρια,
παρηγοροῦνται μὲ τὸ ἄρχαιο ρητὸ πού
λέει ὅτι ὅποιος πεθαίνει νωρὶς, εἶναι ἀ-
γαπημένος τῶν θεῶν.

Ἡ ζωὴ καὶ ἡ καριέρα τῆς Σουζάννας
Λανγκλέν ἀξίζει νὰ γίνῃ παράδειγμα γιὰ
τις νεώτερες γενιές, γιατί εἶναι μιὰ ζωὴ
γεμάτη ἐνθουσιασμὸ καὶ ἐνεργητικότητά.

Ἡ Λανγκλέν γεννήθηκε στὰ 1899, στὸ
Παρίσι. Ἡ ἐποχὴ κάθε ἄλλο, παρὰ ἀθλη-
τικὴ μὴ μπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ. Τὰ σπορ εἶχα-
νε διαδοθῇ πολὺ λίγο καὶ τίποτα δὲν ἐ-
ποδίδε ἀκόμη τὴν μεγάλη ἐξάπλωση πού
πῆρνε ἀργότερα.

Ἡ Σουζάννα Λανγκλέν εἶχε γεννηθῇ
ὅμως μὲ τὸ ἀθλητικὸ ἐνστικτο μέσα της.
Οἱ Μοῖρες πού παρασταθήκανε στὴν κού-
νια της τὴν προορίσανε νὰ γίνῃ ἀπρωτα-
θλήτρια. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ τὴν βρῆσκου-
με ἀπὸ πολὺ μικρὴ νὰ παγαίνει μὲ τὸ πο-
δηλατό, νὰ ἱππεύσῃ, νὰ παίξῃ μὲ τὴν ρό-
δα, τὸ ἀντισφαίριον—πού ἦταν τότε στὸ
φῶρτε του—καὶ γενικὰ νὰ μὴν ἀφίνη κα-
νένα ἀπὸ τὰ παιδικὰ παιχνίδια πού χρει-
άζονται σωματικὴ κίνηση.

Ὁ πατέρας της, πού ἦταν ὁ ἴδιος με-
γάλος φίλος τοῦ τέννις, ἐνθουσιάστηκε μὲ
τὴν κλίση πού εἶχε ἡ κόρη του γιὰ τὰ
σπορ καὶ ἄρχισε νὰ τῆς κἀνῃ σημαντικὰ
μαθήματα. Κάθε δύο ἡμέρες ἡ Σουζάννα
ἔκανε μιὰ ὥρα μάθημα καὶ ἔτσι σὲ ἡλι-
κία ἐνδεκα χρόνων τὴν βλέπουμε γιὰ
πρῶτη φορὰ νὰ ἐμφανίζεται στοὺς ἀγῶ-
νες τοῦ Σαντιγύ. Ἡ πρώτη της αὐτὴ δη-
μόσια ἐμφάνιση εἶχε ἀποτυχία. Ἡ Σου-
ζάννα νικήθηκε. Μὰ αὐτὸ τὴν ἔκανε νὰ
πεισμῶσῃ ἀκόμη περισσότερο καὶ νὰ ἐκ-
νεύσῃ μὲ μεγαλύτερο ζῆλο τὴν ἄ-
σκηση.

Δυὸ χρόνια ἀργότερα ἡ Σουζάννα ἐμ-
φανίζεται στοὺς ἀγῶνες τῆς Μπορντιγκέ-
ρα. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ «τερραίν» πού τὴν
εἶδαν νὰ ἔρχεται συνοδευομένη ἀπὸ τὴν
μητέρα της ἔσπευσαν νὰ προσφέρουν μιὰ
καμπίνα... στὴν μητέρα, λέγοντάς της ὅτι
θὰ πρόσεχαν αὐτοὶ τὴν μικρούλα ὡς ὅπου
ἀλλάξῃ ἡ ἴδια καὶ νὰ φορέσῃ τὸ κουστού-
μι τοῦ τέννις. Δὲν φανταζόντουσαν ποτὲ
ὅτι τὸ μικρὸ αὐτὸ κοριτσάκι ἐρχόταν νὰ
λάβῃ μέρος στοὺς ἀγῶνες γιὰ νὰ κατα-
πλῆξῃ λίγην ὥραν ἀργότερα ὅλον τὸν κό-
σμο, κινώντας τὴν ἀντίπαλό της Μίς
Νταίηλ μὲ καταπληκτικὴ ὑπεροχή.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἀρχίζει ἡ θριαμ-
βευτικὴ καριέρα τῆς Σουζάννας. Στὰ
1912 νικάει στὴν Κομπιέννη καὶ κερδίζει
τὸ τοπικὸ πρωτάθλημα. Τὸν Ἰούνιο τοῦ
ἴδιου χρόνου κερδίζει τὸ πρωτάθλημα
στὴν Αἰλλή, τὸν Αὐγούστο στὸ Βιμερέ.
Μὰ ὁ μεγάλος της θρίαμβος ἀρχίζει στὰ
1919 στὸ Οὐάμπλεντον τῆς Ἀγγλίας, ὅ-
που κατορθώνει νὰ νικήσῃ δύο ἀήττητες

μέχρι τότε ἀθλήτριες, τὴν Λακόμπ καὶ
τὴν ὁποία καὶ ἀπέσπασε τὸν τίτλο τῆς
πρωταθλήτριας τοῦ κόσμου.

Ἀπὸ τὸ 1919 μέχρι τὸ 1926 ἡ Λαν-
γκλέν ἀνακηρύσσεται κάθε χρόνο παγκό-
σμια πρωταθλήτρια. Ταῦτοχρόνως κατορ-
θώνει νὰ ἀποκτήσῃ δέκα ἄλλους διάφο-
ρους τίτλους σὲ ἀπλὰ καὶ μικτὰ ἀγωνί-
σματα.

Στὰ 1926 ἡ Λανγκλέν δίνει τὸ τελευ-

Ἡ Σουζάννα Λανγκλέν.

ταῖο της μάτς ὡς «ἀματέρ», παίζοντας μὲ
τὴν πιὸ ἐπικίνδυνη ἀντίπαλο, τὴν Ἑλέν
Γουίλς, πού λίγο πρὶν εἶχε πάρει τὸν
τίτλο τῆς πρωταθλήτριας τῆς Ἀμερικής.
Ὁ ἀγὼνας τῆς αὐτὸς ἦταν πολὺ σκλη-
ρός, γιατί ἐκτός πού εἶχε ἀπέναντί της
μιὰ δυνατὴ οακέττα, ὑπόφερε κι' ὅλα ἀπὸ
πυρετό. Μὰ ἔβαλε ὅλα της τὰ δυνατά καὶ
κατάρωσε νὰ νικήσῃ τὴν Γουίλς καὶ στὰ
δυὸ παιχνίδια.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα ἡ Λανγκλέν ἀφ-
σε τὸ Στάδιο τοῦ «ἀματέρ» καὶ γίνθηκε ἐ-
παγγελματίας τοῦ τέννις. Ἐκανε ἕνα
συμβόλαιο μὲ κάποια μεγάλη Ἀμερικανι-
κὴ Ἑταιρεία, πού τὴν υποχρέωνε νὰ δώ-
σῃ μιὰ σειρά μάτς ἀπὸ 10 Ὀκτωβρίου
μέχρι τὴν 1η Ἰανουαρίου 1927. Γιὰ τὸ
διάστημα αὐτὸ ἡ Λανγκλέν εἰσέπραξε τὸ
κάθε ἄλλο παρὰ εὐκαταρρόντο ποσὸν

τῶν... τριῶν ἑκατομμυρίων φράγκων.

Γυρίζοντας στὴν Εὐρώπη, ἀποφάσισε
νὰ ἀφοσιωθῇ στὴν διὰδοχὴ τοῦ τέννις, ἰ-
δρύοντας τὸ «Σχολεῖο τῆς Νεότητος», ἀ-
πὸ τὸ ὁποῖο φιλοδοξοῦσε νὰ βγάλῃ τοὺς
«σαμπιόν» τῆς καινούργιας γενεάς.

Ὁ θάνατος τῆς βρῆκε ἀπάνω στὴν
στιγμὴ πού λογάριζε νὰ ἰδρύσῃ τὴν με-
γάλη «Γαλλικὴ Σχολὴ τοῦ Τέννις», ἕνα
εἶδος ἀνώτερης Ἀκαδημίας, πού θὰ εἶχε
σκοπὸ νὰ ἐργασθῇ γιὰ τὴν παγκόσμια δι-
άδοχὴ τοῦ ὀραίου αὐτοῦ σπόρ, πού κατὰ
τὴν γνώμη τῆς Λανγκλέν εἶναι ἀνώτερο
ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα.

«Τὸ τέννις — εἶπε πάντοτε ἡ Λαν-
γκλέν — εἶναι τὸ μόνο σπορ πού βάζει
σὲ κίνηση ὁλόκληρο τὸ σῶμα, πού προ-
κλήτει ταχύτητα στὰ πόδια, ἐξαιρετικὴ
εὐκίνησιν στὰ χέρια καὶ καλὴ λειτουργία
τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων. Ἐκτός ὅ-
μως ἀπὸ αὐτὸ τὸ τέννις, χρειάζεται γρή-
γορη ἀντίληψη, ἀκονίζει τὸ μυαλό, πού
πρέπει νὰ δουλεύῃ πάντοτε ἄγρυπνα γιὰ
νὰ προλαβαίνει τις ἀπρόσπετες κινήσεις
τοῦ ἀντιπάλου».

Ἡ Μοῖρα πού τῆς εἶχε γράψῃ νὰ γίνῃ
μιὰ παγκόσμια προσωπικότης τοῦ ἀθλη-
τισμοῦ δὲν θέλησε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ συμ-
πληρώσῃ τὸ ἔργο της. Πέθανε νέα, ἀλλὰ
γεμάτη δόξα.

Τὸ μόνο παράπονο πού ἔχουν οἱ ἄπει-
ροι φίλοι της εἶναι ὅτι τὸ ἐπίσημο Γαλλι-
κὸ Κράτος τὴν ἀγνόησε καὶ στὴν ζωὴ
καὶ στὸν θάνατο. Ἡ Σουζάννα Λανγκλέν
κατέθηκε στὸν τάφο χωρὶς τὸ παράσημο
τῆς «Λεγεώνας τῆς Τιμῆς», πού τόσο
πολὺ τῆς ἀξίζε.

—□□—

Προτοῦ τελεώσουμε τις λίγες αὐτὲς
γραμμές στὴν ἀνάμνηση τῆς μεγάλης ἀ-
θλήτριας, ἀξίζει νὰ ἀναφέρουμε καὶ ἕνα
χαρακτηριστικὸ ἐπεισόδιο πού ἔγινε στὰ
1926 στὸ Λονδίνο.

Ἡ Λανγκλέν ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ στὶς
δύο τὸ ἀπόγευμα σ' ἕνα διπλὸ μάτς καὶ
στὶς 4 1)2 σ' ἕνα ἀπλό. Ἡ σημερινὴ Βα-
σιλομήτωρ καὶ τότε Βασίλισσα τῆς Ἀγ-
γλίας Μαίρη εἶχε πάει ἐπιτήδης γιὰ νὰ
παρακολουθῇ τὴν Λανγκλέν. Καὶ ἡ
Σουζάννα, μ' ὅλο πού ἐγνώριζε τὴν ἐξαι-
ρετικὴ αὐτὴ τιμὴ καὶ μ' ὅλο πού ἐγνώρι-
ζε τὴν αὐστηρὴ Ἑγγλέικη ἐθιμοτυπία
ἔφτασε στὶς 3 1)2 γιὰ νὰ δηλώσῃ ὅτι
ἀρνεῖται νὰ παίξῃ τὸ διπλὸ παιχνίδι
πρὶν ἀπὸ τὸ μονό.

Οἱ Ἀγγλοὶ τῆς συγχώρεσαν γρήγορα
τὴν ἀνευλάβειν αὐτή. Καὶ ἡ Ἑγγλέικη
ἐφημερίδα «Στά» γράφοντας στὴν ἐλό-
κληρη τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου της, θυ-
μήθηκε τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, πού αἱ Βασι-
λισσα Μαίρη ἀναγκάστηκε νὰ περιορίσῃ
τὴν Βασίλισσα Λανγκλέν.

Μεταξὺ ἐστεμμένων ὅμως φαίνεται
πὺς δὲν ὑπάρχουν παρεξηγήσεις καὶ ἔ-
τσι ἡ Λανγκλέν ἔμεινε γιὰ τοὺς Λονδρέ-
ζους ἡ «αἰώνια» ἡ μάλλον «ὁ τζέντλε-
μαν», ὅπως τὴν ὀνομάζανε χαϊδευτικά.

Έννεα χαριτωμένα κεφάλια, τὸ ἓνα πρὸς ὁμορφὴν ἀπὸ τὸ ἄλλο: Ἐνὼ, Ἄριστερά: ἡ Πηνελόπη, ἡ Γκάμπυ, ἡ Πόλυ, ἡ Ἰμπε. Κάτω, ἡ Ἄννη, ἡ Ἐρτί, ἡ Ροζέτ, ἡ Κλάρα, ἡ Ἐλέν.

Η ὁράσις ἐξελίσσεται μέσα σ' ἓνα ξενοδοχείο.

Εἰκὼν πρώτη.
Μιά κοινὴ αἰθούσα ἀναμονῆς: ἓνα τραπέζι, μερικὲς καρέκλες κι' ὁ κανονισμὸς ἀνηρτημένος στὸν τοῖχο μαζί μ' ἓνα-δυὸ πίνακες ζωγραφικῆς.

Ἀτμόσφαιρα θαρειά. Καύσων ἀγνόητος.

Εἰκὼν τελευταία.

Τὸ ἴδιο ντεκόρ, ἀλλὰ στολισμένο μὲ ἑννέα φρέσκιες κοπέλλες.

Ἀτμόσφαιρα ἐλαφρά, Δροσιὰ ἀφάνταστη.

Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς εἶνε ξανθές, ἄλλες μελαγχρινές, κι' ἄλλες ροῦσες. Μιά-δυὸ εἶνε πραγματικὰ ὁμορφες. Οἱ ὑπόλοιπες εἶνε γλυκὲς, πικάντικες, χαριτωμένες.

Ὅλες ἀνεξαιρέτως εἶνε συμπαθεῖς, πρόσχαρες κι' εὐχάριστες στὴν παρέα.

Δὲν φοροῦν πολλὰ πράγματα. Μιά διάφανη μεταξωτὴ μπλουζίτσα καὶ μιὰ φούστα ὡς τὰ γόνατα ἢ ἓνα ἐλαφρὸ τοῖτκι μὲ χρωματιστὰ λουλούδια. Κι' αὐτὰ, ὅμως, ποὺ φοροῦν εἶνε καμωμένα μὲ τόσο λίγο ὕφασμα, ὥστε σὲ ἀπαλάσσουν κι' ἀπ' τὸν κόπο νὰ μαντεύς τοὺς θησαυροὺς ποὺ σφιχταγκαλιάζουν.

Ἀλλὰ μιλῶ τόση ὥρα γιὰ τίς ἑννέα αὐτὲς κοπέλλες, χωρὶς νὰ σὰς τίς ἔχω παρουσιάσῃ.

Μ' ἓνα ὄνομα λέγονται «Ἰλὸς ὁ ἀϊ γ κ ἔ ρ λ σ». Εἶνε τὸ Οὐγγαρέζικο μπαλέτο τοῦ «Λυρικῆς».

Σὰς τίς παρουσιάζω κι' ἀναλυτικὰ: ἡ Πηνελόπη, μελαγχρινή, ψηλὴ, ἑξυπνὴ, ἐξαιρετικὰ ὁμορφὴ.

ἡ Γκάμπυ, ξανθιά καὶ λεπτοκαμωμένη.

ἡ Πόλυ, χαριτωμένη κι' ἐξαιρετικὰ πειθαρχικὴ.

ἡ Ἰμπε, ἔχει τὸν διάβολο μέσα της.

ἡ Ἄννη, εἶνε γλυκεῖα καὶ μελαγχολικὴ.

ἡ Ἐρτί, ἔχει γοητευτικὸ πρόσωπο.

ἡ Ροζέτ, ἔχει ἀρμονικώτατο σῶμα.

ἡ Κλάρα, ἔχει ἀρμονικώτατο σῶμα.

ἡ Ἐλέν, ἔχει ἀρμονικώτατο σῶμα.

ἡ Ἰμπε, ἔχει ἀρμονικώτατο σῶμα.

ΜΟΣΒΑΪ

Τὸ οὐγγαρέζικο μπαλέτο

Ἡ Κλάρα, ἔχει ἐκφραστικὰ μαῦρα μάτια.

Καὶ τέλος ἡ Ἐλέν, ποὺ εἶνε ἡ πιὸ ἀτακτὴ ἀπ' ὅλες κι' ἔχει ἓνα πικάντικο καὶ χαριτωμένο μουτράκι καὶ συναρπαστικὴ ἐμφάνιση.

Ἄν θέλετε τώρα ὁλοκληρωμένη τὴν δευτέρη εἰκόνα, προσθέστε καὶ τὰ ἐξῆς τρία ἀντρικά πρόσωπα μετὰ τὸν κοριτσιῶν.

Φυσικά, εἶνε μεγάλη ἀνορθογραφία αὐτὸ ποὺ θὰ γίνη. Δυστυχῶς, ὅμως, δὲν μπορῶ νὰ κάνω κι' ἄλλοι-ὡς, ἂν θέλω νὰ φανῶ συνεπὴς πρὸς τὴν πραγματικότητα.

Πρῶτο καὶ καλύτερο τοποθετήστε ἀνάμεσά κι' ὅσο τὸ δυνατόν πλησιέστερα στὶς ἑννέα δροσερὲς κοπέλλες, τὸν συμπαθὲς κ. Μεσσαλά, νομικὸ σύμβουλο τῆς θεατρικῆς ἐταιρείας Κοκκίνη-Μαυρέα. Μετὰ, στὸ περιθώριο τοῦ πλαισίου τῶν δέκα αὐτῶν χαριτωμένων «μπιμπλῶ», προσθέστε τὸν δραστήριο μάντζερ τοῦ μπαλέτου κ. Χόλοσυ Ζόλταν καὶ τέλος, ἔξω ἀπ' τὸ περιθώριο, τὸν ὑποφαινόμενο, ποὺ πῆρε συνέντευξη ἀπ' ὅλους τοὺς προηγούμενους.

Τὸ τί εἶπα μὲ τίς Οὐγγαρέζες χορεύτριες, δὲν εἶνε δύσκολο νὰ τὸ μαντεύσετε.

Μίλησα, γιὰ ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ μιλῇ σὲ παρόμοιες περιπτώσεις: γιὰ τὴν ὁμορφίαν τους, γιὰ τίς κατὰκτῆσεις τους, γιὰ τοὺς ἔρωτές τους...

Ἡ ὁμορφία ποτὲ κανεὶς γιὰ καμμιὰ ἀπὸ σὰς.

Ἡ ὁμορφία ποτὲ κανεὶς γιὰ καμμιὰ ἀπὸ σὰς.

Ἡ ὁμορφία ποτὲ κανεὶς γιὰ καμμιὰ ἀπὸ σὰς.

Ἡ ὁμορφία ποτὲ κανεὶς γιὰ καμμιὰ ἀπὸ σὰς.

Ἡ ὁμορφία ποτὲ κανεὶς γιὰ καμμιὰ ἀπὸ σὰς.

Ἡ ὁμορφία ποτὲ κανεὶς γιὰ καμμιὰ ἀπὸ σὰς.

Ἡ ὁμορφία ποτὲ κανεὶς γιὰ καμμιὰ ἀπὸ σὰς.

Ἡ ὁμορφία ποτὲ κανεὶς γιὰ καμμιὰ ἀπὸ σὰς.

Ἡ ὁμορφία ποτὲ κανεὶς γιὰ καμμιὰ ἀπὸ σὰς.

Ἡ ὁμορφία ποτὲ κανεὶς γιὰ καμμιὰ ἀπὸ σὰς.

Ἡ ὁμορφία ποτὲ κανεὶς γιὰ καμμιὰ ἀπὸ σὰς.

Ἡ ὁμορφία ποτὲ κανεὶς γιὰ καμμιὰ ἀπὸ σὰς.

Ἡ ὁμορφία ποτὲ κανεὶς γιὰ καμμιὰ ἀπὸ σὰς.

Ἡ ὁμορφία ποτὲ κανεὶς γιὰ καμμιὰ ἀπὸ σὰς.

Ἡ ὁμορφία ποτὲ κανεὶς γιὰ καμμιὰ ἀπὸ σὰς.

Ἡ Ἰμπε, κατάξανθη καὶ γοητευτικὴ, μοῦ ἀπαντᾷ, μὲ ἀρκετὴ δόση παραπόνου:

—Μόνο στὰ γράμματα ποὺ λαβαίνω μοῦ λένε ὅτι θ' αὐτοκτονήσουν γιὰ μένα. Στὴν πραγματικότητά ὅμως κανεὶς δὲν τ' ἀποφασίζει...

Κάνει, μετὰ, ἓνα χαριτωμένο μορφασμὸ μὲ τὰ χεῖλη της, μοῦ δείχνει μ' ἓνα δάκτυλο τὴν καρδιά της κι' ὕστερα τὸ κινεῖ σὲ σχῆμα ἀρνήσεως. Δηλαδή, θέλει νὰ μοῦ πῇ πὼς οἱ ἄνδρες δὲν ἔχουν καρδιά... ἐπειδὴ δὲν αὐτοκτονοῦν γιὰ δαύτην.

Ἀκοῦτε ἐκεῖ ἀπάντησέ! Καὶ νὰ σημειώσετε ὅτι δὲν ἔχει κλεῖσει οὔτε τὰ δεκαεφτά της χρόνια, καλὰ-καλὰ.

Νὰ μιὰ γυναίκα ποὺ ὑπόσχεται νὰ «ψίση» κόσμο καὶ κοσμικὴ δουλοπλοχὴ πατήσῃ τὸ ποδαράκι της.

Παρέλειψα νὰ σὰς πῶ ὅτι ἡ συνομιλία μου γίνεται σὲ τρεῖς γλώσσες: Γαλλικὰ, Ἑλληνικὰ καί... μὲ χειρονομίες. Πρὸ παντὸς μὲ τίς τελευταῖες συνεννοοῦμαι θαυμάσια.

Μὲ βοηθοῦν, ἄλλωστε, στὸ ἔργο μου, τόσο ὁ μάντζερ ποὺ εἶνε ἓνας τετραπέρατος ἄνθρωπος ὅσο κι' ὁ κ. Μεσσαλάς ποὺ εἶνε τρόπον τινὰ ὁ θετὸς πατέρας τοῦ Οὐγγαρέζικου μπαλέτου. Σ' αὐτὸν ἔχουν ἐμπιστοσύνη. Αὐτὸς τίς πηγαίνει στὰ μπάνια. Διαρκῶς πίσω ἀπὸ μιὰ χορεύτρια θὰ τὸν βρῆτε. Γι' αὐτὸ καὶ ξέρει ὅλα τὰ μυστικὰ τους. Ἡ παρουσία του λοιπὸν, μοῦ εἶνε πολὺτιμος.

Ἐπεχείρησε ποτὲ κανεὶς, ρωτῶ

Ἐπεχείρησε ποτὲ κανεὶς, ρωτῶ

Ἐπεχείρησε ποτὲ κανεὶς, ρωτῶ

Ἐπεχείρησε ποτὲ κανεὶς, ρωτῶ

Ἐπεχείρησε ποτὲ κανεὶς, ρωτῶ

Ἐπεχείρησε ποτὲ κανεὶς, ρωτῶ

Ἐπεχείρησε ποτὲ κανεὶς, ρωτῶ

Ἐπεχείρησε ποτὲ κανεὶς, ρωτῶ

Ἐπεχείρησε ποτὲ κανεὶς, ρωτῶ

Ἐπεχείρησε ποτὲ κανεὶς, ρωτῶ

Ἐπεχείρησε ποτὲ κανεὶς, ρωτῶ

Ἐπεχείρησε ποτὲ κανεὶς, ρωτῶ

Ἐπεχείρησε ποτὲ κανεὶς, ρωτῶ

Ἐπεχείρησε ποτὲ κανεὶς, ρωτῶ

Ἐπεχείρησε ποτὲ κανεὶς, ρωτῶ

τὸν μάντζερ κ. Ζόλταν, ν' ἀπαγάγῃ καμμιὰ ἀπ' τίς «γ κ ἔ ρ λ» σὰς:

Ὁ κ. Ζόλταν κινεῖ καταφατικῶς τὸ κεφάλι.

Μιά φορά στὴν Κύπρο, μοῦ διηγείται, κάποιος ξελόγιασε μιὰ χορεύτριά μου! Τὸ κορίτσι, ἄπειρο ἀκόμη καὶ τρελλὰ ἐρωτευμένο, ἔγκαι-τέλειψε τὴ δουλειὰ του καὶ τὸν ἀκολούθησε. Ὑστερα ἀπὸ ἓνα χρόνο, ὅμως, ὁ ἀπαγωγὴς μοῦ τὴν ἔστειλε πίσω μαζί μ' ἓνα μωρὸ... γιὰ τὸ κο.

Ἐπιμένω νὰ μάθω, ἀλλ' ὁ μάντζερ δὲν θέλει νὰ μοῦ πῇ ποῖα εἶνε. Ἀκόμη λιγώτερο οἱ ἴδιες οἱ χορεύτριες.

Σὰς ζήτησε κανεὶς εἰς γάμον: ρωτῶ ἀορίστως τίς δροσερὲς Οὐγγαρέζες χορεύτριες.

Ἐγὼ εἶμαι ἤδη παντρεμένη, μοῦ ἀπαντᾷ ἡ Ἐλέν.

Κι' ἐγὼ, συμπληρώνει ἡ Γκάμπυ. Οἱ δηλώσεις τους δὲν μὲ παραξενεύουν. Ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ μάθω ποῦ ἀκούμπησαν τοὺς συζύγους τους:

Καὶ οἱ ἄντρες σὰς ποῦ θρίσκονται: ρωτῶ.

Στὴ Βουδαπέστη, μὲ πληροφοροῦν καὶ οἱ δυὸ μαζί. Κάνουν τὴ στρατιωτικὴ τους θητεία κι' ὅταν τελειώσουν, τότε θὰ γυρίσουμε κι' ἐμεῖς σὴν πατρίδα μας.

Ἡ ἀπάντησίς τους μὲ ξάφνιασε. Ὁ κ. Ζόλταν ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀπορία μου κι' ἐπεμβαίνει νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις:

—Στὴν Οὐγγαρία συχνὰ συναντᾷ κανεὶς κορίτσια ἀρραβωνιασμένα ἢ παντρεμένες γυναῖκες ποὺ ἐργάζονται ὡς χορεύτριες σὲ θέατρα ἢ σὲ νυκτερινὰ κέντρα. Τὸ γεγονός αὐτὸ δὲν θεωρεῖται ὑποτιμητικὸ γιὰ τὴ γυναῖκα. Εἶνε, κι' ὁ χορὸς, μιὰ ἐργασία σὰν ὅλες τίς ἄλλες.

Φυσικά, ἡ νοοτροπία αὐτὴ εἶνε ἀκόμη ξένη πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως, ἴσως, τὴ συνηθίσουμε.

Σὲ ποῖα χώρα συναντήσατε τοὺς ὁμορφώτερους ἄντρες; ρωτῶ τὰ κορίτσια τοῦ μπαλέτου.

Στὴν Ἰταλία, μοῦ ἀπαντᾷ ἡ Ἰμπε.

Στὴ Βαγδάτη, μοῦ ψιθυρίζει ἡ Γκάμπυ.

Στὴν Κύπρο, μοῦ δηλώνει ἡ Πηνελόπη.

Στὴν Ἑλλάδα, μοῦ λέει ἡ Ἐρτί, κυττάζοντας τὸν κ. Μεσσαλά.

Οἱ λοιπὲς κοπέλλες δὲν ἔχουν ἰδιαίτερα προτίμηση γιὰ καμμιὰ χώρα.

Τὶ ἀγαπᾶτε περισσότερο, τοὺς ρωτῶ, τὰ κοσμήματα ἢ τοὺς ἄντρες.

Ἐπακολουθεῖ ἀληθινὸ παιδαίμονιο. Ὁρῶνται, ὅλες μαζί.

—Ἐρτίσοῦρα π... Ἐρτίσοῦρα π... φωνάζουν.

Ἐπὶ τέλος, θέλω κι' ἐγὼ νὰ μάθω τί σημαίνει αὐτὸ τὸ: Ἐρτίσοῦρα π.

Ὁ εὐγενέστατος νομικὸς σύμβουλος τῆς ἐταιρείας Κοκκίνη-Μαυρέα,

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

—Στὴν Οὐγγαρία συχνὰ συναντᾷ κανεὶς κορίτσια ἀρραβωνιασμένα ἢ παντρεμένες γυναῖκες ποὺ ἐργάζονται ὡς χορεύτριες σὲ θέατρα ἢ σὲ νυκτερινὰ κέντρα. Τὸ γεγονός αὐτὸ δὲν θεωρεῖται ὑποτιμητικὸ γιὰ τὴ γυναῖκα. Εἶνε, κι' ὁ χορὸς, μιὰ ἐργασία σὰν ὅλες τίς ἄλλες.

Φυσικά, ἡ νοοτροπία αὐτὴ εἶνε ἀκόμη ξένη πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως, ἴσως, τὴ συνηθίσουμε.

Σὲ ποῖα χώρα συναντήσατε τοὺς ὁμορφώτερους ἄντρες; ρωτῶ τὰ κορίτσια τοῦ μπαλέτου.

Στὴν Ἰταλία, μοῦ ἀπαντᾷ ἡ Ἰμπε.

Στὴ Βαγδάτη, μοῦ ψιθυρίζει ἡ Γκάμπυ.

Στὴν Κύπρο, μοῦ δηλώνει ἡ Πηνελόπη.

Στὴν Ἑλλάδα, μοῦ λέει ἡ Ἐρτί, κυττάζοντας τὸν κ. Μεσσαλά.

Οἱ λοιπὲς κοπέλλες δὲν ἔχουν ἰδιαίτερα προτίμηση γιὰ καμμιὰ χώρα.

Τὶ ἀγαπᾶτε περισσότερο, τοὺς ρωτῶ, τὰ κοσμήματα ἢ τοὺς ἄντρες.

Ἐπακολουθεῖ ἀληθινὸ παιδαίμονιο. Ὁρῶνται, ὅλες μαζί.

—Ἐρτίσοῦρα π... Ἐρτίσοῦρα π... φωνάζουν.

Ἐπὶ τέλος, θέλω κι' ἐγὼ νὰ μάθω τί σημαίνει αὐτὸ τὸ: Ἐρτίσοῦρα π.

Ὁ εὐγενέστατος νομικὸς σύμβουλος τῆς ἐταιρείας Κοκκίνη-Μαυρέα,

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

καὶ... ὁ θετὸς τοῦ πατῆρ

ἀναλαμβάνει νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἐξήγηση:

—Τὰ κοσμήματα, μοῦ λέει ἀναστενάζοντας.

τις περισσότερες νίκες, σ' ένα χρόνο μέσα.

Το σημερινό διοικητικό συμβούλιο του Πανελληνίου απαρτίζεται από τον κ. ύπουργο-Διοικητή Πρωτεύουσας ως πρόεδρο και τους συμβούλους κ.κ. Σαράτσογλου, 'Αντωνόπουλο, Χριστόπουλο, Σούλη και 'Ανδρέοπουλο.

Αξίζει να σημειωθεί ότι ο γυμναστικός σύλλογος της λεωφ. 'Αλεξάνδρας ανέδειξε σχεδόν όλους τους 'Ελληνες 'Ολυμπιονίκες: τον Καρασεβδά πρώτο στη σκοποβολή στους 'Ολυμπιακούς του 1896. Τον Σκοτάδη τρίτο στη σκοποβολή στους 'Ολυμπιακούς του 1906. Τον Τσικλητήρα πρώτο στο άπλοιν άνευ φορέας και τρίτο στο ύψος. Τον Γεωργαντά πρώτο στη λιθοβολία και τρίτο στην ελευθέρα

και γυμνασμένα κορμιά. Αυτοί θα είναι από τώρα και εις το εξής ο σκοπός μας. Να γυμνάσουμε όσο το δυνατόν περισσότερα 'Ελληνόπουλα. Τον πρωταθλητισμό δέν τον κυνηγούμε, χωρίς φυσικά και να τον αγνοούμε. Είναι κι' αυτός ένας απ' τους σκοπούς μας, άλλ' όπωσδήποτε όχι ο μοναδικός.

»Για να τραβήξουμε τα φτωχά παιδιά απ' τα καφενεία και τις κακές συναναστροφές άπεφασίσαμε ν' αφίνομε την είσοδο ελευθέρα δυο φορές την εβδομάδα: την Τρίτη και την Πέμπτη.

»Επίσης έχουμε όρίσει πρωινές ώρες 6-7 π. μ., και νυκτερινές 7-11 μ. για τους εργαζομένους νέους κάθε Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή.

Μερικοί εκ των πρωταθλητών του Πανελληνίου μετά του 'Εσθρου και του προπονητού των. 'Ανω, έξ άριστερών: Ζώγας άθλητής ρίψεων, Κομάσος άλτης, Δημητρόπουλος σφυροβόλος, κ. Πετρίδης έφορος και σύμβουλος του Πανελληνίου, κ. Κωνσταντίνιδης Διευθυντής και προπονητής του Πανελληνίου, Κατσαρόπουλος σφυροβόλος, Κυργιώργος άκοντιστής. Κάτω, έξ άριστερών: Καλο σούκας, δρομέας, ταχύτητας, Ποθητός άλτης, 'Αδαμίδης δρομέας ήμιαν τοχής και Κοτσένιης δρομέας ταχύτητας.

δισκοβολία. Τόν Δορίζα πρώτο στην ελευθέρα δισκοβολία και τόν Κακούση στην άρση βαρών.

Τις πληροφορίες που σάς παρέθεσα παραπάνω μου τις έδωσε ο άριστος διευθυντής του Πανελληνίου συλλόγου κ. Π. Κωνσταντίνιδης, διπλωματούχος της Γυμναστικής 'Ακαδημίας και ένας των καλύτερων 'Ελλήνων γυμναστών.

Είς έρώτησίν μου σχετικά με τη δράση του συλλόγου, ο κ. Κωνσταντίνιδης μου άπαντά:

— 'Ο Πανελλήνιος συγκεντρώνει όσο το δυνατόν περισσότερα μέλη και διαιρείται σε 7 τμήματα: Τμήμα άθλητισμού στίβου, Γυμνασίου άθλητισμού, 'Αθλητικών παιδιών, 'Αντισφαίρισης, Πάλης, Σκοποβολής, και Σουηδικής.

»Στο σύλλογό μας κρατεί ή έξη άρνη: όχι μόνον πρωταθλητές, αλλά και άθλητές. Δυστυχώς ως τώρα ή κυριώτερα μέριμνα των διαφόρων συλλόγων ήταν ή κατάρριψις των ρεκόρ. Τους μη πρωταθλητές κανείς δέν τους παρακολουθούσε. 'Ενώ έμείς άρχισαμε την έφαρμογή ενός νέου συστήματος, χάρις στο όποιο θέ άναπτυχθούν μέσα σε άρισμένο χρονικό διάστημα άπειροι νέοι με γερά

'Η προσπάθειά μας έχει ήδη δώσει άρκετους καρπούς, οι όποιοι, έχω την πεποίθηση ότι πολύ σύντομα θα γίνουν πλουσιώτεροι. 'Απόδειξις του ότι προσελκύσαμε πολλά και καλά νέα στελέχη είναι και το γεγονός ότι ένώ τό άνδρικό πρωτάθλημα τό πήρε δυο φορές συνέχεια ο 'Εθνικός, τό έφηβικό τό κρατά ο Πανελλήνιος.»

'Ο Διευθυντής του Πανελληνίου κ. Κωνσταντίνιδης έχει ως βοηθούς τόν κ. Σταυρόπουλο και την εξαίρετη γυνάστρια διδά Θωμά, για τό Γυναικείο τμήμα.

Μετά την ιστορική άνασκόπηση, και τό πρόγραμμα έργασίας του συλλόγου της λεωφόρου 'Αλεξάνδρας, που μου ανέπτυξε ο λαμπρός γυμναστής του, άς έπισκεφθούμε τώρα κάθε άθλητικό τμήμα χωριστά κι' άς γνωρίσουμε τά καλύτερα μέλη του.

»Ενα από τά τμήματα που παρουσιάζει τό μεγαλύτερο ενδιαφέρον είναι τό τμήμα Στίβου λόγω της ποικιλίας των άγωνισμάτων και της πληθώρας των άθλητών.

Στους δρόμους ταχύτητας 100 και 200 μέτρων διακρίνονται οι έξη έφηβοι:

'Ο Καλοδούκας, με τόν εξαίρετο χρόνο των 11'2".

'Ο Καταπόδης, ένας πολύ καλός δρομέας ταχύτητας.

'Ο Βεργής, ένας άθλητής που θα έχει άσφαλώς λαμπρή εξέλιξη.

'Ο Σωτηριάδης, νέος προικισμένος με όλα τά προσόντα του δρομέα.

'Ο Γκιζελής άθλητής που υπόσχεται πολλά έάν εξακολουθήσει τις προπονήσεις του.

Πολλοί καλοί επίσης είναι και οι: Μαστραντώνης, Κυριακόπουλος, Λινάρδος και Σακελλαρίου.

Στά 400 μ. διακρίνονται οι: 'Αντωνάκης, Κοτσώνης, Λαμπρινίδης, Γκίκας και Μωραΐτης που έχει εξαίρετικήν επίδοσιν και στους δρόμους ήμιαντοχής.

Στά 1500 και 3.000 μέτρα δρομέας με εξαίρετικά προσόντα είναι ο Λίτωνας. 'Αριστος άθλητής είναι επίσης ο Κασιδόκωστας καθώς κι' ο Μπισκινιώτης. Τέλος ο Σπανογιάννης είναι πολύ καλός δρομέας.

Στους δρόμους μετ' έμποδίων με ταξυ των πρώτων πρέπει ν' αναφέρω τόν Πανταζόπουλο και τόν Οικονομίδη. 'Ο τελευταίος μάλιστα παρά τό άτύχημα που του έσπέρησε τό άριστο του γέρι καθορθώνει να φέρνι τό λαμπρό χρόνο των 18'1 στα 110 μ. μετ' έμποδίων και 1.70 στο ύψος. Στά έμποδία επιδίδονται επίσης οι Βίταλης, Φιλύνης, Γκίκας και Λαμπρινίδης.

Στις ρίψεις ο Πανελλήνιος έχει πολλούς και καλούς άθλητές. Μετά ξυ αυτών αξίζει να σημειώσουμε στην ελευθέρα και έλληνική δισκοβολία:

Τόν Σάμιο, νέο μ' εξαίρετική επίδοση. Τόν Μούγια, άριστο δισκοβόλο. Τόν 'Ασημακόπουλο, άθλητή με άπειρα προσόντα. Και τους καλούς επίσης δισκοβόλους: Νικολαΐδην, Σπηλιόπουλο, Ρηγόπουλο και Παποθανασίου.

Στη σφαιροβολία τις πρώτες θέσεις τις κατέχουν οι: Δαλιάνης, Σταυράκης, Καταπόδης, Κωνσταντίνιδης, Πανταζόπουλος και 'Ασημακόπουλος. Παρέλειψα να σημειώσω ότι ο Σάμιος και ο Μούγιας επίσης επιδίδονται και στο λιθάρι. Καθώς και ο Πετούχος.

'Η όμας των άλμάτων ύψους και μήκους είναι πολυάριθμος και ισχυρά. 'Εξαιρετικός άλτης ο Μαστραντώνης. Πολύ καλός ο Κωστόπουλος. 'Ενας απ' τους καλύτερους άθλητές είναι και ο Φιλόνης. Πολύ εύλύγιστος ο Καραχάλιος. Με καλή έκτίναξη ο Γαρίδης.

Τέλος άθλητάι των όποιων ή εξέλιξις είναι βεβαία είναι: 'Ιατρούδης, Ποιμενίδης, Κόλλιας, Ράπτης, Μπορνός, Γρηγορόπουλος.

Στό άλμα επί κοντώ ένας απ' τους καλύτερους άλτας του Πανελληνίου είναι ο Λόλος. Καλές επίσης επιδόσεις σημειώνουν οι Μαργαρίτης, Νασόπουλος και Γαβαλάς.

Τέλος στό άλμα τριπλούν εξαίρεται και άθλητάι είναι οι Δαυίδος και Μαντζάρης. Πολύ καλός κι' ο Κωστόπουλος. Καθώς κι' ο Τρίγκας κι' ο Βίταλης.

Τά δνόματα που παρέθεσα παραπάνω δέν αντιπροσωπεύουν όλα τά μέλη του τμήματος Στίβου. 'Ανέφερα απλώς εκείνους απ' τους άθλητές που συγκεντρώνουν τά περισσότερα προσόντα. 'Αν ξέχασα κανένα, θα προσπαθήσω στο προσεχές σημείωμά μου όπου θ' άσχοληθω με τά δόλοιοι τμήματα να έπανορθώσω την παράλειψη.

—Μασσατε κορηός.

'Ιδού ή πιο μοντέρνα συνταγή της υγιεινής, που εκτός από τά θαυματουργά της αποτελέσματα θα σας δώσει και την ικανοποίηση ότι παίρνετε εκδίκηση για τις τόσες και τόσες φορές που σας ρού-

Φ. Π.

Τά παράξενα της έπιστήμης

'Αφάνταστες ιατρικές συνταγές

'Ο κορηός.. ευεργέτης της ανθρωπότητας!

Αν θελήσουμε να παραβάλουμε την σημερινή ιατρική 'Επιστήμη με την 'Επιστήμη του 'Ασκληπιού και του 'Ιπποκράτους, θα βρούμε χωρίς άμφιβόλια μια τόσο τεράστια διαφορά, που θα μάς κάνει να κουνήσουμε δύσπιστα τό κεφάλι μας. Είναι δυνατόν ή σημερινή έπιστήμη με τις άπίστευτες έφευρέσεις της, τους όργους, τις ένέσεις, την ήλεκτροθεραπεία, την χειρουργική της και όλα τά παρόμοια να είναι ή ίδια έπιστήμη με αυτήν που γνώριζαν οι γιατροί έδώ και πενταχόσια, χίλια, δυο χιλιάδες χρόνια κι' άπάνω;

'Από την άμφιβόλια μας αυτή μάς βγάζουν κάθε τόσο και λιγάκι διάφορες έπιστημονικές ανακοινώσεις, που γίνονται από σοφούς έπιστήμονες και που θυμίζουν μ' όλα ταυτα κομπογιαννίτικα ή ατροσάφια ή τουλάχιστον συνταγές, στις όποιες κανένας δέν θάδινε σήμερα σημασία.

Μια τέτοια συνταγή βρίσκεται π. χ. στο σύγγραμμά του Διοσκορίδου, ένός γιατρού της άρχαίας 'Ελλάδας, γραμμένο έδώ και 1900!! χρόνια. Τό σύγγραμμά αυτό του Διοσκορίδου που επιγράφεται: «'Ιατρική 'Υλη», είναι γεμάτο παράξενες συνταγές, που πολλές φορές κάνουν τους νεώτερους έπιστήμονες να γελάσουν.

Μά πάρα πολλές άλλες φορές έδωσαν πολύτιμες οδηγίες, τόσο πολύτιμες, που σήμερα δέν γελάει κανένας πια με τά γιατροσόφια του Διοσκορίδου, παρά όλοι κάθονται και τά μελετάνε με την πιο μεγάλη σοβαρότητα.

'Ακούστε λοιπόν μια από τις πιο παράξενες συνταγές του. Μη γελάσετε όμως πριν διαβάσετε και την συνέχεια.

«Παίρνετε έπτά... κορηούς ζωντανούς και τους καταπίνετε μέσα στο φλοιδι ένός ψαριού. Είναι τό πιο αποτελεσματικό φάρμακο έναντίον του τετραταίου πυρετού. 'Αν τους καταπιήτε σκέτους (χωρίς τό ψάρι δηλαδή) είναι ένα κι' ένα έναντίον των δηλητηριάσεων από δάγκωμα φιδιών. 'Αν πάλι τους κοπανίσετε και τους χρησιμοποιήσετε για κλύσμα, τό πιο αποτελεσματικό διουρητικό.»

Αυτά έγραφε ο Διοσκορίδης έδώ και χίλια ένηχόσια χρόνια.

'Ακούστε τώρα και την τελευταία άνακοίνωση που έκανε ένας από τους πιο γνωστούς γιατρούς της Γαλλικής 'Ινδοκίνας στην «'Ιατρο-χειρουργική 'Εταιρία» και που δημοσιεύθηκε από τά πιο σοβαρά ιατρικά περιοδικά του κόσμου:

«'Εφημέριαμεν σε έξη διάφορες περιπτώσεις δηλητηριάσεως από φίδια την θεραπεία των κορέων. Και εις τας έξη περιπτώσεις τά αποτελέσματα ήσαν καταπληκτικά.» 'Ωστε;

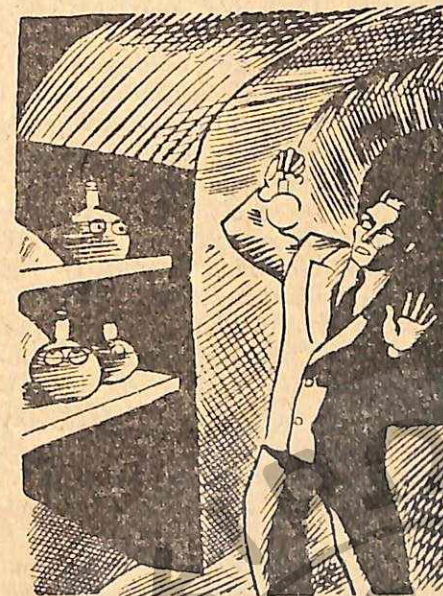
—Μασσατε κορηός.

'Ιδού ή πιο μοντέρνα συνταγή της υγιεινής, που εκτός από τά θαυματουργά της αποτελέσματα θα σας δώσει και την ικανοποίηση ότι παίρνετε εκδίκηση για τις τόσες και τόσες φορές που σας ρού-

φηξαν οι κορηοί τό αίμα σας, κάνοντάς σας να στριφογυρίζετε άπάνω στο κρεβάτι σας σαν τό άρνι στην σούβλα.

Δεκατέσσερις αιώνες αργότερα, ο 'Ιταλός ιατρός Ματτιόλι γράφει, ότι βρίσκει την συνταγή του Διοσκορίδου πολύ λογική, γιατί οι κορηοί, γρατζουνώντας με τά λεπτά τους ποδαράκια τό έσωτερικό του άρρώστου διεγείρουν τις αντίδραστικές ένεέργειες του οργανισμού.

Εκτός όμως από τους κορηούς, χρησιμοποιούνται σήμερα σε μεγάλο βαθμό τά σκουλήκια, που βγαίνουν από τά αυγά της μύγας. Στην Γαλλία και σε πολλά άλλα μέρη τά χρησιμοποιούν οι γιατροί — όχι οι κομπογιαννίτες — σε μεγάλο βαθμό έναντίον τραυμάτων, που έχουν πιάσει πυόν. 'Η εξήγηση είναι ά-

Στά έργαστήρια φυλάγονται μέσα σε γυάλιες μάτια νεκρών...

πλή. Τά σκουλήκια αυτά καταδροχθίζουν τό νεκρό μέρος της πληγής, χωρίς ποτέ τους να θίξουν τό ζωντανό κορμάκι.

Με τόν τρόπο αυτό επιταχύνεται τό θέρψιμο. 'Αν τώρα έχετε την εντύπωση ότι τά σκουλήκια μπορούν να μολύνουν την πληγή, άκούστε και την συνέχεια:

«Τά σκουλήκια της μύγας μπορούν να βγάλουν ένα υγρό, που έχει εξαίρετικές απολυμαντικές ιδιότητες και που δόποδοθει τό θέρψιμο των πληγών.»

«'Ενα άλλο πολύ παλιό γιατροσόφι λέει ότι τό νερό, μέσα στο όποιο έχει πλυθή ένας άνθρωπος υγιής, έχει θεραπευτικές ιδιότητες.»

Τό ίδιο αυτό γιατροσόφι ξανασυναντάται στις έπιστημονικές μελέτες του Ρώσου γιατρού Σβάρτσμαν, που όχι μόνον τό επιβεβαιώνει, αλλά και τό χρησιμοποιεί σε μεγάλο βαθμό για τά θεραπευτικά έκζέματα, καλόγρους, άλλα και την άρτηριοσκληρώση, ακόμα σε πολύ προχωρημένη ηλικία. Φυσικά ο Σβάρτσμαν δέν

παίρνει απλώς τό νερό, από την μπανιέρα για να τό δώσει στον άρρώστο να τό πιή. Τό άποστειρώνει, τό παστεριζάει και πολλές φορές τό χρησιμοποιεί υπό μορφήν ένεσεων.

Τά πειράματα αυτά του Σβάρτσμαν, που έχουν έπιστημονικές βάσεις άκλόνητες, έγιναν άφορμή να κάνουν και άλλοι γιατροί πειράματα άπάνω στο θέμα αυτό και τά κάπολόμενα χρησιμοποιούνται σήμερα σε ένα σωρό άλλες άρρώστιας, όπως π. χ. στο άσθμα, στον διαβήτη, στις φλεβίτιδες κ. ό. κ. έ. Στόν διαβήτη μάλιστα λένε ότι τά άποτελέσματα είναι εξαίρετικά και ότι τό σάκχαρο διαλύεται μέσα σε λίγες ημέρες.

'Ισως οι συνταγές που αναφέραμε ως έδώ να είναι άποτελεσματικές. Δέν είναι όμως καθόλου... όρεκτικές. Να μασάτε κορηούς, να γεμίζετε τό κορμί σας σκουλήκια και να άδειάζετε μέσα σας τό νερό που χρησιμοποιήσε ο άλλος για να πλυθή, μπορεί να είναι ευεργετικά φάρμακα, αλλά...

Και όμως, πόσα και πόσα άλλα μέσα δέν χρησιμοποιούμε χωρίς κανένα ένδοιασμό, όταν πρόκειται για τό πιο πολύτιμο μας αγαθό: την υγεία;

Στά περισσότερα μέρη του κόσμου χρησιμοποιούν σήμερα π. χ. στις μεταγνώσεις, σχεδόν αποκλειστικώς τό αίμα των πεθαμένων. Τι πιο άποτρόπαιο ύπάργει από τό να γυρίζη κανείς με τό αίμα ενός μακαρίτη μέσα στις φλέβες του; Και όμως προτιμάει αυτό χίλιες φορές από τό να μη γυρίζη καθόλου.

Στά έργαστήρια των οφθαλμολόγων φυλάγονται έξ άλλου τά μάτια των νεκρών για κάθε ένδεχόμενο. Βέβαια δέν έφτασε ακόμα ή 'Επιστήμη στο σημείο να μπορεί να βγάλη τό βλαμένο μάτι ένός ζωντανού και να τό αντικαταστήση με τό νερό ενός πεθαμένου. Μπορεί όμως σε πολλές περιπτώσεις να χρησιμοποιήση μικρά λεπτά νήματα του νεκρού ματιού για να αντικαταστήση τά άσθενικά των ζωντανών, χαρίζοντάς τους με τόν τρόπο αυτό και πάλι τό φως.

'Η ιατρική είναι στ' αλήθινά ή 'Επιστήμη των μεγάλων εκπλήξεων. Ποιος ξέρει τί καινούργια θαύματα έχει να μάς παρουσιάση και πόσα παλιά γιατροσόφια δέν έχει να ξαναφέρει σε κύρος. 'Οσο για την σιχαμάρα άρισμένων συνταγών, είπαμε. Πάο παντός ή υγεία. 'Εκτός όμως από αυτό προσέτε να ήσαστε βέβαιοι ότι οι διάφορες βουηχανίες δέν θα άργήσουν να σας προσφέρουν τους κορηούς υπό μορφήν χαπιών μέσα σε πολυτελή και άκριβοπληρωμένα μπουκαλάκια και τό νερό της μπανιέρας κάτω από χρυσήν έπίκτιτα με ένα πομπώδη 'Ευρωπαϊκό τίτλο, που θα σας θυμίζει κά-

θε άλλο παρά την προέλευσή του.

«'Αν πάλι επιμένετε να κάνετε οικονομία, ακολουθήστε την φυσική συνταγή: «Μασσατε κορηούς και πίνετε άποπλύνματα.»

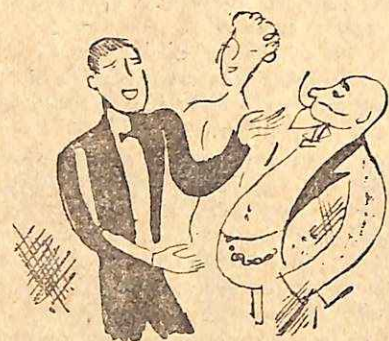
«Μασσατε κορηούς και πίνετε άποπλύνματα.»

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΣΑΒΟΥΑΡ-ΒΙΒΡ

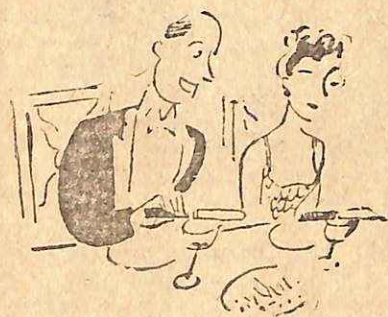
Πρέπει να ξέρετε

70N

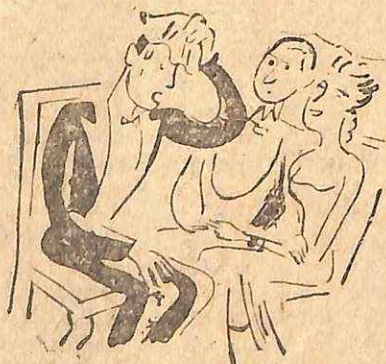
Το τάκτ στη συνομιλία

Μη χειρονομήτε συνεχώς και με κινήσεις άγαυμπες.

Μην παίζετε με τα αντικείμενα θορυβωδώς, την ώρα που μιλάει ο άλλος.

Μη κοιμίζετε τον ιδρώτα διαρκώς. Είναι φοβερό το θέαμα που παρουσιάζετε!

μιλίας για ζητήματα που μπορούν να προκαλέσουν έντονες συζητήσεις, όπως π. χ. τα πολιτικά.

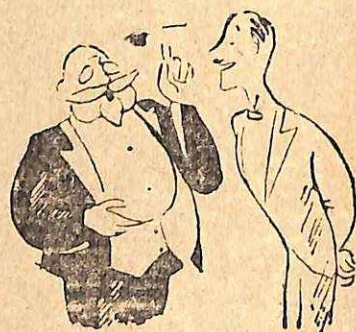
Πώς ν' αρχίζετε

Επίσης χρειάζεται μεγάλη τέχνη για να ρίξετε τις πρώτες φράσεις που θα χρησιμεύσουν ως έναυσμα. Το δαδί είναι ή θάσις για ν' ανάψη ή φωτιά.

Μιά αδέξια έναρξις δεν κινεί ποτέ το ενδιαφέρον. Πρέπει να ελκύσετε τους άλλους, να κεντήσετε την περιέργεια, να τους παρασύρετε. Όταν θ' αρχίση πιά το «φουτμπώλλ» της κουβέντας, μπορείτε ν' αποσυρθώτε ρίχνοντας τη μπάλλα στον καλύτερο κωξέρ, σ' εκείνον που θα μπορέση να συγκρατήση και να διευθύνη επιδέξια τη συνομιλία.

Ένας «κωξέρ μπριγιάν», ένας σωστός σαμπιόν της κουβέντας είναι είδος άρκετά σπάνιο. Είναι τόσο πολύτιμος σ' ένα γεύμα όσο κι' ένας καλός μάγερσ! Είναι ή ζωή του τραπεζιού.

Ξέρει τα πάντα ή κάνει πώς τα ξέρει, το ίδιο είναι. Έχει δη τα πάντα έχει διαβάσει τα πάντα. Έτσι φαίνεται τουλάχιστον. Κι' αυτό είναι άρκετό. Είναι τόσο εύστοφος, τόσο σπιρτόζος και τόσο επιδέξιος ώστε δε σάς αφήνει καιρό να δημιουργήσετε αμφιβολίες γι' αυτά που λέει. Και όταν δεν ξέρει κάτι, παίρνει το θέμα επιφανειακά, επιπόλαιο, αποφεύγει τους σκοπέλους της σοβαράς συζητήσεως που θα μπορούσαν να προκαλέσουν έρωτήσεις επί συγκε-

Μάθετε ν' ακούτε. Να το μεγαλείτερο προσόν του καλού «κωξέρ».

Κυρίες και Κύριοι...

κριμμένων πραγμάτων και ξέρει να σκεπάξη υπέροχα την αμάθεια ή την άγνοιά του κάνοντας χαριτωμένο πνεύμα. Όπως είναι έξυπνος κι' επιτηδευμένος κάνει τους άλλους να νομίζουν ότι είναι όλοι τόσο πνευματώδεις όσο κι' αυτός!

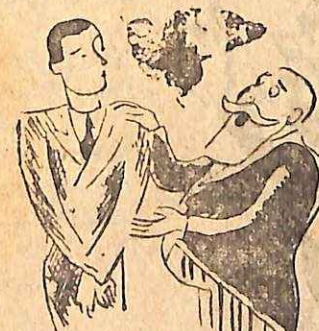
Μην προσπαθήσετε να τον μιμηθείτε. Αν δεν έχετε το ταλέντο του κινδυνεύετε σοβαρώς να γίνετε γελοίοι!

Μάθετε ν' ακούτε!

Αλλά τότε τί πρέπει να κάνετε; Κάτι πολύ καλό και πολύ δύσκολο, όσο κι' αν φαίνεται εύκολο εκ πρώτης όψεως: Να μάθετε ν' ακούτε.

Και πρώτ' απ' όλα να ξέρετε να υφίστασθε μια ακατάσχετη φλυαρία. Δεν είναι ανάγκη να προσέχετε. Αρκεί να κάνετε πώς προσέχετε. Υπάρχουν μερικές λέξεις που θα σάς βοηθήσουν πολύ. Όταν ο συνομιλητής σας τελειώνει μια φράση του μ' ένα «δεν είν' έτσι;» απαντάτε μ' ένα «απολύτως», «φυσικά», «ασφαλώς», «μá δεν γεννάται ζήτημα». Όταν πάλι εκείνος λέει άξαφνα ενώ μιλά: «δεν είναι φοβερό αυτό;», τί πιο σίγουρο να του απαντήσετε: «Καλέ τί λέτε;» Φρικτός. Η γκάφρα σε τέτοιες περιστάσεις αποκλείεται.

Τώρα όμως δεν πρέπει και πάντα να συμφωνείτε. Γι' αυτό χρειάζεται ν' αποφασίζετε να προσέξετε λίγο σ' ένα σημείον. Σ' αυτό διαφωνείτε έ-

Οι γκριμάτσες βοηθούν πολύ για να δείξετε πώς παρακολουθήτε μ' ενδιαφέρον.

λαφρώς και κατόπιν... μεταπείθεσθε άμέσως.

Μερικές λεπτομέρειες

Και τώρα μερικές λεπτομέρειες: Μη χειρονομήτε όταν μιλάτε. Μη χειρονομήτε καθόλου, κατά κανόνα. Έλαφρότατες μόνον κινήσεις των χειρών επιτρέπονται.

Επίσης μη θγάζετε το μαντήλι σας διαρκώς για να σκουπίσετε τον ιδρώτα σας ενώ συνομιλείτε. Είναι φοβερό το θέαμα που παρουσιάζετε.

Προσέξτε να σταμπιλάρετε διάφορες γκριμάτσες την ώρα που ακούτε. Δεν είναι όπως είπαμε ανάγκη να τον παρακολουθείτε, αλλά να φαίνεσθε πώς τον παρακολουθείτε. Η αλλαγή της έκφράσεως του προσώπου θα σάς βοηθήση πολύ σ' αυτό. Ανάλογα με τον τόνο που παίρνει κάθε τόσο ή φωνή του, έσεϊς άλλοτε κινείτε επιδοκιμαστικά το κεφάλι, άλλοτε σηκώνετε τα φρύδια και κάνετε τον έμβρόντητο, άλλοτε μειδιάτε έλαφρώς και άλλοτε κρατάτε άσπαστη τη φυσιογνωμία σας.

Μην καταχράσθε των λέξεων όταν μιλάτε. Μη λέτε διαρκώς «να πούμε», ή «ας πούμε», ή «λέει», ή «που λές», ή «μ' έννοιες;», «κατάλαβες;» «έξηγοϋμαι», «πώς;» «παραδείγματος χάριν», «δεν είν' έτσι;» κτλ., κτλ.

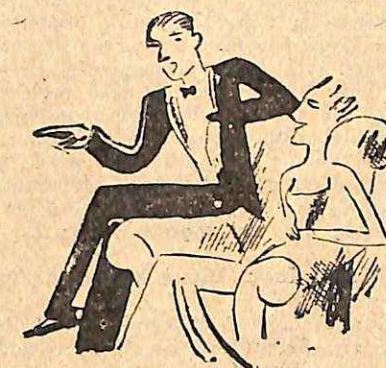
Μη παίζετε με τ' αντικείμενα αφήρημένοι, την ώρα που όμιλεί ένας άλλος. Λ. χ. μη χτυπάτε το μαχαίρι στο ποτήρι σας. Είναι έκνευριστικό και άγενές.

Μη κάθεσθε άπρόσεκτα όταν μιλάτε με μια κυρία. Προσέχετε και τη στάση σας όταν στέκεσθε όρθιος. Μη έχετε τα χέρια στις τσέπες. Μη παίζετε με τα κλειδιά σας. Μη ξεχνάτε να ρίξετε τη στάχτη του τσιγάρου σας στο τασάκι, γιατί αυτή δε θα σάς περιμένη, θα πείση χάμω μόνη της.

Και τέλος μην υψώνετε ποτέ υπέρ το δέον, τον τόνο της φωνής.

ΤΟ ΜΟΝΟΚΛ

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Μην κάθεσθε άπρόσεκτα. Αυτό μπορεί να σάς κάνει γελοίο.

Ρίχνει τη μπάλλα στον πιο επιδέξιο που θα μπορέη να συγκρατήση την κουβέντα.

Μια ώραία εύκαιρία για να βάλετε κασσί στο ποτήρι σας.

Ἡ αὐριανὴ ἐπέτειος

Πλυσημάντος, ὁ αὐριανὸς πανηγυρισμὸς. Δὲν πρόκειται πλέον περὶ μιᾶς οἰασθῆποτε ἐπετείου, εἰς ἀνάμνησιν ἐνὸς ὀρισμένου γεγονότος τὸ ὁποῖον μέχρις ἐνὸς ὁρίου, μέχρις ἐνὸς ποσοστού, ὑπῆρξε σημαντικὸν διὰ τὴν χώραν, ἀλλὰ περὶ συνδρομῆς γεγονότων μετὰ μίαν μεγάλην συνισταμένην, τὸ μέλλον, γενικὸν καὶ ὁλοκληρωμένον, τοῦ ἔθνους.

Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς κατενόησε καλῶς τὴν σημασίαν τῆς 4ης Αὐγούστου, ἡσθάνθη βαθυτάτην τὴν ἀπήχησίν της εἰς τὴν ψυχὴν του, δι' αὐτὸ καὶ ὁ τόσος ἐνθουσιασμὸς διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 2ας ἐπετείου αὐ-
ζας.

Οὐδέποτε, ἴσως, λαϊκαὶ ἐκδηλώσεις ὑπῆρξαν τόσον αὐθόρμητοι.

Καὶ αὐτὸ διότι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἔχει σὺν τοῖς ἄλλοις τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ 4η Αὐγούστου ὑπῆρξε ἔργον του. Δημιούργημά του.

Εἶναι δὲ ἐξόχως συγκινητικὸν τὸ γεγονός ὅτι τὴν βεβαιότητα αὐτὴν δὲν τὴν ἔχει μόνον ὁ ἀστικός πληθυσμὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀγροτικὸς καὶ ὁ ἐργατικὸς. Ἀπὸ τὰς ἐσχάτας τῆς ἑλληνικῆς γῆς φθάνουν αἱ ἀπηχίσεις τοῦ Παλλαϊκοῦ αὐτοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Ἡ «Ἑβδομάς» κολακεύεται νὰ πιστεύῃ ὅτι παρηκολούθησε καὶ παρακολουθεῖ πάντοτε μετὰ πολλὴν προσοχὴ καὶ στοργὴ τὴν νεότητα σὲ ὅλες τὰς ἐκδηλώσεις της στὴν ζωὴ. Ἀπὸ τὸ φύλλο αὐτὸ ἀρχίζει μιὰ νέα ἐρευνα πού ἔχει ὡς σκοπὸ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν νέων στοιχείων τοῦ ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ, τὰ ὁποῖα θὰ ἐξελεχθῶν εἰς τοὺς πρωταθλητὰς τῆς αὐρίου.

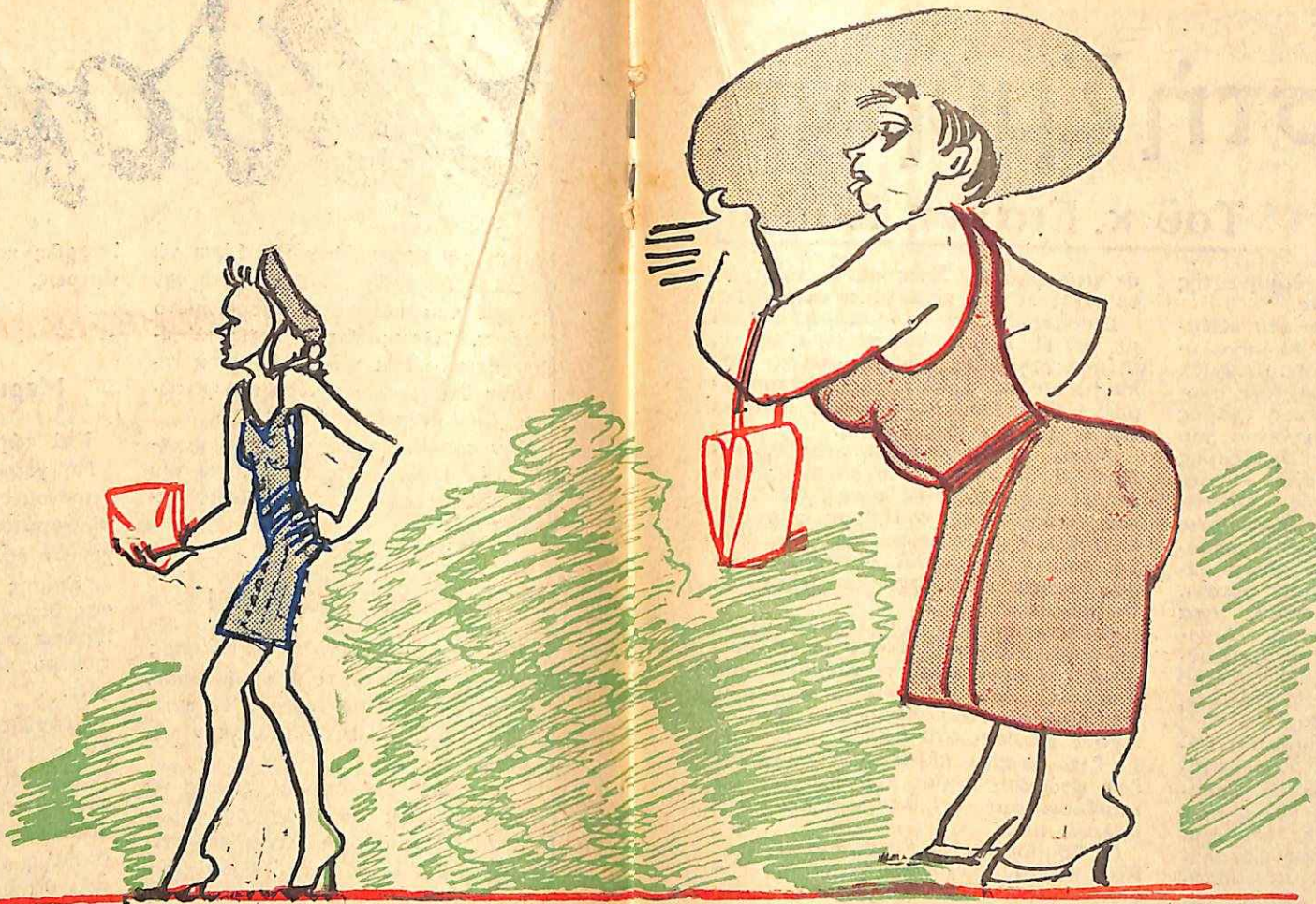
Ὁ εἰδικὸς συνεργάτης τῆς «Ἑβδομάδος» ἀρχίζοντας σήμερον ἀπὸ τὸν Πανελλήνιον Γυμναστικὸν Σύν-
λογο, θὰ παρακολουθήσῃ ἐν συνεχείᾳ ὅλες τὰς ἄλλες ἀθλητικὰς ἐκδηλώσεις καὶ θὰ γνωρίσῃ μετὰ τὸν ἀναγνώστην τοὺς αὐριανούς ἄσους τοῦ ἀθλητισμοῦ μας, ἐκθέτων συνάμα καὶ τὰ ζητήματα πού ἀπασχολοῦν τοὺς ἰδίους καὶ τὰς ἐκδηλώσεις των.

Ἡ γράφει τελευταίως ὅτι ὁ «Σύλλογος ὕγιεινῆς» τῆς Ρίγας ἀπεφάσισε νὰ διεξαγάγῃ σταυροφορίαν κατὰ τοῦ χειροφιλήματος, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἀπεδείχθη ἐπανειλημμένως φορεὺς μικροβίων.

Εἰς τὴν σταυροφορίαν αὐτὴν θὰ ἐπρωθυμιοποιήσῃ το ἀσφαλὲς νὰ μετασχοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἂν οἱ ἴ-
θινοντες τὸν ἀγῶνα τοῦ χειροφιλήματος ἐδίδαν καὶ κάποιον ἀντάλλαγμα. Συγκεκριμένως, θὰ μπορούσε, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, νὰ ἐπιτρέπεται τὸ φίλημα τοῦ προ-
σώπου ἀντὶ τοῦ μικροβιοφόρου φιλήματος τῆς χειρός.

Ἐς μελετῆσθαι τὸ ζήτημα ὁ «Σύλλογος ὕγιεινῆς» τῆς Ρίγας...

Ἡ να βιβλίο δροσερό, πηγιό, φρέσκο, γεμάτο ἄ-
ρωμα καὶ ὁμορφιά, ἀληθινὴ ὁμορφιά, τὸ βιβλίο τοῦ κ. Τάσου Ζάππα «Στὸ Ἴονιο μετὰ μὴν ἑκατο-
ντῶν». Οὐδέποτε ἴσως βιβλίο ὑπῆρξε τόσο ἀληθινὸ καὶ γιὰ τὸν λόγον αὐτό, τόσο συγκινητικόν. Ὁ κ. Ζάππας μῆ-
κε σὲ μιὰ μικρὴ βαρκούλα μ' ἓνα φίλο πῆγε ὡς τὰ πανέμορφα νησιά τοῦ Ἰονίου, καὶ ξαναγύρισε. Τὴν ὁ-
λιγοήμερη αὐτὴ ἐκδρομὸν αὐτοῦ μᾶς περιγράφει στὸ βιβλίο του, τίποτε ἄλλο. Ἀλλὰ μετὰ πόση ζωντάνια, μετὰ πόση ἀπλότητα, μετὰ πόση πρὸ παντὸς ἐνθουσιασμὸν γιὰ τὸ ἀσύνκριτον ἑλληνικὸ ἀκρογιάλι, πὺν τόσο πολὺ ἀ-
γνοοῦμε οἱ περισσότεροί μας!... Τὸ βιβλίο τοῦ κ. Ζάππα δὲν εἶναι ἀπλῶς ἓνα εὐχάριστο ἀνάγνωσμα πὺν ρουφιέται, ἀλλὰ εἶναι ἓνα εὐαγγέλιον πὺν γρήγορα, εἴμεθα βέβαιοι, θὰ βρῇ τοὺς ὁπαδούς του στὴν Ἑλλάδα.

Ἀντισεισμική!

Σεισμογενής!

Νεοκλῆς καὶ Ζαχαρίας - ἀνταλλάσσουν ἀπορίας καὶ ὁ δεύτερος κι' ὁ πρῶτος ὁμιλοῦν πολὺ εὐγλώττως

— Ἐλα, λοιπόν, βρε Νεοκλῆ! Ἐλα καὶ ἔχω νέα..
 τὸν Περικλῆ τὸν κάνανε τις ἄλλες δεκανέα,
 κι' ὁ Τάσος τὴν παντρεύτηκε τοῦ Γκίκα τὴν Εἰρήνη...
 — Καὶ ἡ ἐπιθεώρησις Μαμάκη—Γιοκαρίνη;
 — Ποία ἐπιθεώρησις;
 — Πῶς; Πῶς; Τὴν ἀγνοεῖς;
 — Μὰ ἐξηγήσου, ἀδερφέ. Πές μου τί ἐννοεῖς...
 — Μὰ δὲν τὸ ξμαθες λοιπόν, ὅτι ὁ Ἀχιλλεύς,
 βαρέθηκε τὴν κριτικὴν κι' ἐγινε συγγραφεὺς;
 — Παρόλ ντ' ὄνερ;
 — Μὰ, βέβαια!
 — Τί λές, μαρὲ παιδί;
 Καὶ πῶς τοῦ ἦρθε, δηλαδή;
 — Ξέρω κι' ἐγώ, βρε Νεοκλῆ; Κι' ἐγώ μ' αὐτὰ
 — Καὶ ἡ ρεβὺ πὺν θ' ἀνεβῇ; (σασσιζώ.
 — Εἰς τὸ «Μοντιάλ», νομίζω.
 — Ἐγινε συμφιλίωσις Μακέδου καὶ Μαμάκη;
 — Να. Κύλησε ὁ τέντζερης καὶ ῥῥῥῥε τὸ καπάκι!

Τὸ ἀγνάντεμα τῆς Μαδάρας

Ἡ να ἑβδομαδιαῖον θεατρικὸν περιοδικὸν παρουσί-
 ασεν ἐπ' ἐσχάτων εἰς τοὺς ἀναγνώστας του τὸν
 ἀξιόλογον Κρητὰ ἀριστοτέχνην τῆς λύρας κ.
 Ἀλέκον Καραβίτην, μετὰ εἰδικὸν σημεῖωμα πὺν ἔφερε
 τὴν μετρίοφροναν ὑπογραφήν «ΕΓΩ». Καὶ δὲν ὠρρώ-
 δησε πρὸ οὐδενὸς τοῦ περιοδικόν, προκειμένου νὰ ἐμ-
 φανίσῃ κατὰ τρόπον ζωηρόν — κατὰ τὴν ἀντίληψίν
 του — τὸν καλλιτέχνην. Ἐγραψε, λοιπόν:

«Ἀπὸ τὰς λαγκαδιὰς τοῦ χωριοῦ του, τὰ Ἀχτοῦ-
 τα τοῦ Ρεθύμνου τῆς Κρήτης, ἐξεκίνησε. Ἀγρίμι τοῦ
 βουνοῦ καὶ τοῦ λόγγου, κυπαρισσόκομος, λεθένης.
 ὁ Ἀλέκος Καραβίτης, ἄσος πῶς τὸ κοπάδι του,
 ἀρνήθηκε τὸ ἀγνάντεμα τῆς Σφακιανῆς μαδάρας καὶ
 γεμάτος πόθους καὶ ὄνειρα μεσὸς ἀπὸ τὰς μελωδίας
 πὺν πλημυρίζαν τὰ στήθα του, ἐκινήθηκε, κινήθηκε
 τοῦ Ὠραίου, τὴν Τέχνην, πὺν χυμένη στίς βουνοκορ-
 φὰς τῆς Κρήτης, ἐξητοῦσε τὸν κατὰ τὴν τέχνην...».

Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι διαβάσαντες κανεὶς τὰς
 γοσημὲς αὐτὰς, πολὺ δύσκολα θὰ μπόρῃ νὰ συγκρα-
 τηθῇ καὶ νὰ μὴν ἀναφωνήσῃ, ἐν συνεχείᾳ, τὸ ἡρωϊ-
 κώτατον: «Πῶ γιὰ, βρέ, νὰ τὸ πιάκω, τὸ πεζεβέγκω!».

Ὅπως δὲ, ὅμως, εὐκαιρίας τυχεύσης, δὲν πα-
 ραλείπομεν νὰ συλλυπηθῶμεν τὸ ἀποφραγισθέν...
 «κοπάδι» τοῦ καλλιτέχνη καὶ νὰ ἐκφράσωμεν πρὸς
 τὸν ἴδιον τὴν ἀμέριστον συμπάθειάν μας διὰ τὸ ψυ-
 χικὸν σθένος πὺν ἐπέδειξεν ἀρνούμενος τὸ ἀγνάντε-
 μα τῆς Σφακιανῆς μαδάρας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀτυ-
 χίαν πὺν εἶχε νὰ πέσῃ εἰς τὴν ἡρωϊκὴν γραφίδα τοῦ
 κ. ΕΓΩ!...

Ἡ τὸ ἴδιο περιοδικὸν δημοσιεύεται ἀκόμη καὶ μιὰ
 συνέντευξις μετὰ τὴν Ζωζὼ Νταλμάς ἐπ' εὐκαιρίᾳ
 τῆς μεταβάσεώς της στὴν Πόλιν. Ὁ συντάκτης
 ὑπεισέρχεται εἰς τὰ «ἰδιαίτερα» της:

«Φημιολογεῖται ὅτι θὰ παντρευθῇ.
 — Δὲν εἶναι ψέμμα. Ὅταν γυρίσω ἀπὸ τὴν Πόλιν
 θὰ παντρευθῶ στὴν Ἀθήνα. Γιατί, ξέρετε, ἀγαπῶ πο-
 λὺ τοὺς Ἀθηναίους».

Τὶ σέξιν τὸν ἀγαπᾷ ἡ ἀγάπη «πρὸς τοὺς Ἀθη-
 ναίους» καὶ ἡ ἐπιστροφή ἀπὸ τὴν Πόλιν, μετὰ τὸν γά-
 μον τῆς καλλιτέχνιδος; Αὐτὸ μένει ἀγνωστό. Ὅπως
 δὴποτε ὁ συντάκτης ἐπάγεται:

«— Καὶ ποῖος θὰ εἶναι ὁ εὐτυχὴς θνητός;
 Ἡ Ζωζὼ χαμογέλασε:

— Ἀ δὲν λέγονται αὐτὰ τὰ πράγματα! Πάντως
 τὸ ἐπιθετὸ τοῦ ἀρχίζει ἀπὸ Σ.

Ἡ τελευταία ἀπάντησις τῆς Ζωζὼς, δημιουργεῖ-
 μετὰ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ ἀρχικοῦ τοῦ ἐπιθετοῦ τοῦ
 ἐκλεκτοῦ της — μίαν ἐνδιαφέρουσαν καὶ καινοφανῆ δι-
 ἔξοδον, πὺν δὲν θὰ ἦταν ἄσκαπον νὰ χρησιμοποιοῦν
 ἐκείνης πὺν δὲν θέλουν, δι' οἰονδήποτε λόγον, νὰ πα-
 ραδώσῃν εἰς τὴν δημοσιότητα ἢ τὴν ἀθανασία τοὺς
 ἀγαπημένους των. Εἶναι δὲ περιττὸν νὰ σημειωθῇ,
 ὅτι ἡ νέα μέθοδος θὰ ἀποτελῇ σάνδινα σωτηρίας γιὰ
 ὅσες ὁμιλοῦν περὶ ἀνυπόκριτον γαμβροῦ. Ὅλες αὐτὰς
 θὰ μπόρουν τοῦ λοιποῦ ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸ ἀλ-
 φάβητον καὶ νὰ ἐξασφαλίσουν ἐκεῖθεν τὸν ἀγαπημέ-
 νον των, χωρὶς νὰ διατρέχουν κίνδυνον διαφύσεως.

Ἰδοὺ, λοιπόν, ὅτι ὑπῆρξε χρησιμωτάτη ἡ συνέν-
 τευξις τῆς Ζωζὼς Νταλμάς καὶ διαπιστώνεται ἔτσι,
 γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, ἡ δρθότης τοῦ παλαιοῦ γνωμι-
 κοῦ: «Οὐδέν... κακὸν ἀμύγες καλοῦ»!...

Ἡ τὸ τὸ προχθεσινὸν ἀστυνομικὸν δελτίον:
 «Συνελήφθη ὁ σφῆρ Κ. Κοιμῶνης διότι πα-
 ρέσυρε καὶ ἐτραυμάτισε πρὸς τὴν λεωφόρον
 Συγγροῦ τὴν 20ετίδα Σοφίαν Κώττα. Ὁ δράστης
 συνελήφθη. Ἐγνωρίζαμεν μέχρι τοῦδε ὅτι οἱ... κο-
 κόροι παρασύρουν ἐκ τοῦ φυσικοῦ τὰς κόττες. Ἰδοὺ,
 ὅμως, ὅτι τὰ αὐτὰ πράγματα συμβαίνουν καὶ μετα-
 φορικῶς. Καὶ μετὰ τραγικώτερα ἀποτελέσματα, με-
 λιστα...»

Μιά πυρκαγιά στὴ Σμύρνη

Τοῦ κ. Γιάννη Σιδέρη

Ὁ πῶς μεγάλος ἑλληνικός θιάσος ἦταν ὁ «Μένανδρος», πού ἐξη-
σε συνεχῶς περισσότερο ἀπὸ
σαράντα χρόνια. Ψυχὴ του ὁ
Διονύσιος Ταβουλάρης, ἡθοποιὸς γυν-
στὸς μὲ μεγάλη μὀρφωση, γιὰ ὁμορ-
φία καὶ γιὰ πλούσιο ταλέντο, δρα-
ματικό καὶ κομψὸ κωμικὸ (μπριλλάν-
τικο).

Ἐπαιξε τὸν Ἀμλετ καὶ τὸν Ὁθέλ-
λο, τὸ λεβέντῃ τὸν Δὸν Κασαρ τοῦ
Βαρὰν καὶ... τὸ Ροκαμβόλ!

«Μένανδρο» τὸν ὀνόμαζε τὸ θιάσο
του, γιατί ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ, πού ἡ
ἀρχαιοπληξία ἐπαίρνε κι' ἐδινε, τὰ
ἔργα εἶχαν γλώσσα τους τὴν καθα-
ρεύουσα καὶ ὀνόματα πολὺ ἀρχαία.

Ἄλλος θιάσος ὀνομαζότανε «Αἰ-
σχύλος», ἄλλος «Ἀριστοφάνης», ἄλ-
λος «Εὐριπίδης». Κάλῃ μὸδα, πού
θ' ἀρέσει τουλάχιστον σὲ μερικοὺς ἀ-
ξιόλογους συνεργάτας τῆς «Ἐβδομά-
δος», γιατί θαμποφῆγει μιὰ ἐλπίδα
νὰ δοῦμε ὕστερ' ἀπὸ κάμποσες χιλιά-
δες χρόνια στὰ προγράμματα: «Θιά-
σος ὁ Εὐαγγελίδης — Σακελλαρίου»,
ἢ «Ὁπερέττα ὁ Χαϊρόπουλος», ἢ «Μέ-
γας δραματικός θιάσος ὁ Μπόγρης»,
ἢ «Ἀθηναϊκὴ ἐπιθεώρηση Γιαννουκά-
κη!»

Πάντως κατὰ ὁ 1880 ὁ «Μένανδρος»
εἶχε μὴ στὸ δρόμο του καὶ οἱ ἐπιτυ-
χίες του στὴν Ἑλλάδα καὶ στίς πα-
ροικίες τοῦ ἐξωτερικοῦ ἦταν μεγά-
λες.

Κι' ἀλήθεια δουλεύανε μὲ σύστημα,
μὲ πειθαρχία καὶ μὲ ἱεραρχία, πού
αὐτὰ δὲν ξέρω, ἀν θὰ τὰ ἔχουνε οἱ
μελλοντικοὶ θιάσοι τοῦ «Μπόγρη»
κλπ., οἱ τωρινοὶ ὅμως μπορεῖ νὰ μὴν
τὰ ξέρουν καὶ τόσο.

Κάνανε καὶ ὁμορφα σκηνικά, εἶ-
χανε φωταερίο στὴν παράσταση καὶ
ὄχι λάμπες μὲ ἀσετυλίνη ὅπως ὁ θιά-
σος τῶν Νέων στὸ Παγκράτι, στὰ
1924.

Ἦρθε περίσταση μάλιστα πού τό-
σο πολὺ θριαμβεῦσαν πού παίζανε
κι' ἓνα ἔργο δέκα (ἀριθ. 10) ὁλό-
κληρες φορές μέσα στὸ ἴδιο καλο-
καίρι!

Στὰ 1884 ὁ «Μένανδρος», μόνος
του μέσα στὴν Ἀθήνα, ἔκανε μιὰ
πολὺ καλὴ δουλειά.

Εἶχε εἴκοσι ἐπτὰ άτομα προσωπι-
κὸ «... πρὸς δὲ κομωτὴν τὸν κ.
Φοῦρλαῦ, τὸν κ. Ζολὴ σκηνογράφον,
ἐπὶ τῶν ἐπιτηδεῶν (δηλ. «φροντι-
στῇ») τὸν κ. Βατίστα Βατίστα...»,
ὅπως γράφανε στὴν ρεκλάμα.

Ἀρχίσανε στίς 2 Ἰουνίου μὲ τὴν
«Πατρίδα» ἓνα ἔργο ἀξιόλογο τοῦ
Σαρδοῦ καὶ ἐχθρὸς του ἦταν ὁ και-
ρὸς: Νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι αὐτὴ
τῇ χρονίᾳ τὸ καλοκαίρι μῆκε ψυ-
χρὸ καὶ, στὰ μέσα τοῦ Ἰουλίου
τουρτουρίζανε.

Ἦ σαιζὸν τελείωσε νωρὶς-νωρὶς
καὶ τὴν 1ην Ὀκτωβρίου ὁ «Μέναν-
δρος», περιοδεύοντας ὅπως κάθε χρό-
νο, βρίσκεται στὴ Σμύρνη.

Τὶς ἴδιες μέρες ἐπαιξε στὴν ἴδια

πόλῃ καὶ ὁ ἑξακουστὸς ἐρμηνευτὴς
τοῦ Σαίξπηρ, ὁ Λεκατσᾶς.

Ὁ «Μένανδρος» ἐπαιξε στὸ «Θέα-
τρο Σμύρνης» πού ἦταν τὸ μεγαλύ-
τερο θέατρο τῆς Ἀνατολῆς. Ἀρχίσε
νὰ χτίζεται στὰ 1860 καὶ τότε σκο-
τώθηκε στὸ γιαντὶ του ἓνας νεαρὸς
ἐβραῖος χτίστης. Ὁ ἀρχιτέκτων του
ἦταν Ἰταλὸς λεγότανε Βαθιέρης
καὶ ὁ ἐπιχειρηματίας Ἰταλὸς κι' αὐ-
τὸς λεγότανε Καμεράνος. Τὸ χτί-
σανε σ' ἓνα γήπεδο, πού ἔως τότε
παίζανε κάτι τι σὰ ρόπαλα, ἱπποδρό-
μια λαϊκὰ δηλαδή, σ' ἓνα πλατὺ μέ-
ρος πού τὸ λέγανε Χωριούκ' Ἀλάνι.
Στὰ 1864 ἐπαιξε ἡ Ριστόρι, στὰ
1886 ἐπαιξε γιὰ πρώτη φορά ἑλλη-
νικὸς θιάσος μὲ τὴν Πιπὶνα Βονασέ-
ρα, τὴν πρώτη τραγωδὸ τοῦ θεάτρου
μας. Καὶ ἀρχίσανε μὲ τὸν Ἀμλετ,
πού τὸν ἐπαιξε ὁ Σούτσας.

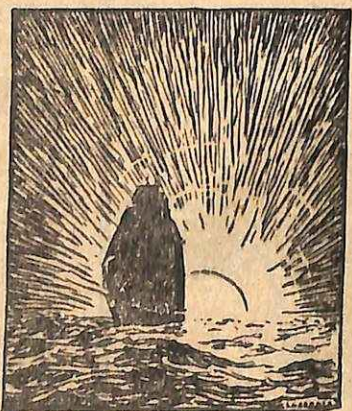
Ἡ δουλειὰ πῆγαινε θαυμάσια· κά-
θε θραδὺ καὶ περισσότερα εἰσιτή-
ρια. Τὸ Σαββατόβραδο, 4 Νοεμ-
βρίου, εἶχε κόσμος ἄπειρο καὶ ἀκόμα
δὲν εἶχανε ἀνεβάσει οὔτε «Μιχαὴλ
Στρογκώφ», οὔτε «Ἀπόρους πολυ-
τελεῖς», οὔτε «Τρεῖς Σωματοφύλα-
κες», πού σ' αὐτὰ δὲ θὰ εὑρίσκε σί-
γουρα κανεὶς οὔτε καρεκλίτσα στὸ
διάδρομο!

Ἦτανε τὸ 13ο ἔργο, πού παίζανε
στὴ Σμύρνη, καὶ τὸ θράδυ τυπώσα-
νε τὸ πρόγραμμα τῆς ἐπομένης πού
θὰ παίζανε τὸν «Ἀριθμὸ 13», μιὰ κω-
μωδία τοῦ Μπισσώ.

Μετά τὴν παράσταση ὁ Ταβουλάρης
ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ
θέατρο, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἐπι-
στάτη Γαετάνο Γαλάση, πού εἶχε
εἴκοσι χρόνια σ' αὐτὴ τὴ δουλειά.
«Ὅλα ἐν τάξει καὶ μονάχα ὁ Τίγρης,
ὁ θαυμάσιος σκύλος τοῦ θιασάρχῃ,
ἓνα θαῦμα νοημοσύνης, ἀνησυχῶσε
καὶ μισοδούριζε...

Μετά τὰ μεσάνυχτα σηκώθηκε ἔ-
νας φοβερός ἀέρας.

Στίς τέσσερις καὶ μισὴ τὴ νύχτα
στὸ πίσω μέρος τοῦ θεάτρου φούντω-

σε μιὰ φλόγα. Στίς πέντε τὸ πρωὶ
τὸ κάθε τι πιά εἶχε γίνει στάχτη!

Εἰδοποιῶν τὸν Ταβουλάρη. Φτάνει
μὲ τὸν Π. Ρούσο, τὸν πατέρα τῆς κ.
Ἀνθῆς Μηλιάδη, τῆς Χριστίνας Κα-
λογρίκου καὶ ἄλλων τριῶν ἡθοποιῶν
μας καὶ μὲ τὸν Βώλλα, τὸν πατέρα
τῆς κ. Σμαράγδας Βεᾶκη.

Μέσα στίς φλόγες πρῶτος θυσιάζει
ὁ Τίγρης! Ὅλο τὸ θεατρίο
καὶ οἱ σκηνογραφίες πάνε! Ὁ Σπύ-
ρος Ταβουλάρης, ὁ ἐξοχος κωμικός,
ὁ Βασίλης Ἀργυρόπουλος τῆς ἐπο-
χῆς του μὲ τὰ πολλὰ χριστιανικά, ὁρ-
μᾶ, τρυπάει ἓναν τοῖχο καὶ γλυτώνει
τὸ δραματολόγιο!

Κάθε ἡθοποιὸς ἐξημιώθηκε χίλια
φράγκα, ὁ θιάσος εἴκοσι πέντε χιλι-
ᾶδες καὶ μόνον σώθηκε τὸ ρολοὶ τοῦ
Σπύρου ἓνα διαμαντένιο βραχιόλι
τῆς Σοφίας Ταβουλάρη πού τῆς τὸ
εἶχανε χαρίσει στὸ Γαλάζι!

Ἐνα δοκάρι πέφτει καὶ σκοτώνει
ἓνα φτωχὸ ἐβραῖο, πού μάζευε τὰ
καρθουνισμένα ξύλα γιὰ τὸ μαγυ-
καλάκι του.

Οἱ δρόμοι στενοὶ, τὰ σπίτια ξύλινα.
Κάτι πιάσανε λίγα, μὰ ἐντοπίσθηκε ἡ
φωτιά καὶ δὲν κάηκε ἡ γειτονιά ὁλό-
κληρὴ ὅπως γινότανε στὰ μέρη ἐκεῖ-
να συχνά.

Γι' αὐτὸ, γεμάτοι εὐγνωμοσύνη, οἱ
κάτοικοι κάνανε τὴν ἄλλη μέρα λει-
τανία, καὶ γυρίσανε καὶ τὴν εἰκόνα
τῆς Παναγίας τοῦ Βουλκάνου, πού ἡ
τανε καὶ προστάτις τῆς συνοικίας.

Ὁ θιάσος γύρισε στὴν Ἀθήνα μ' ἑ-
ράνους τῶν θαυμαστῶν του. Σ' ὅλα
τὰ μέρη οἱ Ἕλληνες κάνανε παρα-
στάσεις εὐεργετικές γιὰ νὰ βοηθή-
σουν τοὺς πυροπαθῆς!

Ὁ Ταβουλάρης ὅμως ἀρχίζει μὲ ὁρ-
μὴ καὶ πάλι τὴ δουλειά του.

Φέρνει καινούργιο θεατρίο ἀπὸ
τὴν Ὁδησσό, δημιουργεῖ πάλι ἐπι-
τυχίες καὶ παίζει τὸ «Σεβέρο Τορέλ-
λη» τοῦ Κοπέ, μεταφρασμένο ἀπὸ ἓνα
σημαντικὸ μεταφραστὴ, τὸν Ι. Κα-
μπούρογλου, ἀπὸ καινούργιο χειρό-
γραφο, γιατί τὸ πρῶτο του κάηκε μα-
ζι μὲ δυὸ ἄλλα στὴν πυρκαγιά!

Ποῖος ἔβαλε τὴν πυρκαγιά; ... Δὲν
τὸ ξέρουμε. Οὔτε ξέρουμε, ἀν γίνηκε
καὶ ἀνάκριση. Κι' ἀν γίνηκε πού νὰ
εἰσέλθουν τὰ ὄχι καταθέσεις!

Μιὰ φήμη ἀπίθανη διηγεῖται πὼς
οἱ ἐχθροὶ τοῦ θιάσου τὸ «καταφάρανε
τὸ κακούργημα»... εἶδανε λέει καὶ
πολλὰς πασσαδοὺς διπλωμένες κου-
θάρια καὶ βουτηγμένες στὸ πετρέλαιο
νὰ ρίχνωνται πρὸς τὸ μέρος τοῦ θεά-
τρου. Ποῖος ξέρει;

Στὸ Θεατρικὸ Μουσεῖο βρίσκεται ἑ-
να λογιστικὸ βιβλίο μισοκαμμένο,
πού εἶνε ἀπομεινάρει ἀπὸ τὸ μεγάλο
αὐτὸ δυστύχημα.

Οἱ ἐπισκέπτες τοῦ Θεατρικοῦ Μου-
σείου, ὅταν ἀνοίξῃ σὲ λίγο, παρακα-
λῶ, ἄς θυμηθοῦν αὐτές μου τίς γραμ-
μές, ὅταν τὸ ἐπισκεφθοῦν!...

ΓΙΑΝ ΣΙΔΕΡΗΣ

Μια ἐξαιρετικὴ καμπάνια ἱοήμηρὲς ἐρωτήσεως ΣΤΟΥΣ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

Ἀπαντοῦν ἡ Κα Μαντινείου καὶ ὁ κ. Κωστῆς Νικολάου

Τέρμα Πατησίων.
Ἐνα χαριτωμένο κι' ἀνοιχτό-
καρδο σπιτάκι μὲ πράσινα παρα-
θυρόφυλλα.

Μιὰ ἐξώπορτα φρεσκοδαμμένη καὶ πεν-
τακάραρη.

Ἐνα κατῶφλι, πού ἀστράφτει ἀπὸ πᾶ-
στρα.

Μπρὸς στὴν εἴσοδο, μιὰ γυναίκα εἶναι
σκυμμένη πάνω στὰ κάτωσπρα σκαλοπάτια
καὶ τὰ τρίβει μὲ μανία.

Καθὼς εἶναι γυμνὴ ἐπάνω στὰ μάρ-
μαρα, δὲν μπορῶ νὰ διακρίνω τὸ πρόσω-
πό της. Τῆς ζητῶ ἐπανειλημμένως μιὰ
πληροφορία, δίχως, ὅμως, νὰ λάβω ἀ-
πάντησιν.

Εἶναι πεσμένη μὲ τὰ μούτρα στὴ δου-
λειά καὶ δὲν δίνει σημασία στὸ τί γίνεται
γύρω της.

Κάνω, γιὰ τελευταία φορά, ἐκκλήση
στὴν ὑπομονή μου καὶ τὴν ξαναρωτῶ:

— Ἡ κ. Μαντινείου εἶναι μέσα;

Μιὰ συμπαθητικὴ, ἀλλὰ διαπεραστικὴ
φωνὴ μου ἀπαντᾷ, ἐπὶ τέλους:

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ κ. Μαντινείου.

Ἡ γυναίκα πού ἔπλενε τίς σκάλες πα-
ρατὰ τὰ σφουγγαρόπανα καὶ τοὺς κουβά-
δες καὶ γυρνᾷ πρὸς τὸ μέρος μου.

Πράγματι, αὐτὴ εἶναι ἡ κ. Μαντι-
νείου. Τώρα τὴν ἀναγνωρίζω. Θᾶπρεπε,
ἴσως, νὰ τὴν εἶχα ἀναγνωρίσει πῶς μπο-
ρεῖ, ἀλλὰ σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν περιμένα
τόσο πρῶτ' νὰ βρῶ, κιόλας, τὴν πρωτα-
γωνίστριά μας στὸ ρόλο τῆς νοικοκυρᾶς.

Ἡ ἐκλεκτὴ κωμικός μας, μού ἐξομολο-
γεῖται τὴν ἀδυναμία της:

— Ἐγὼ μανία μὲ τὴν καθαριότητα...
Κυνηγῶ τὴ βρωμιά μὲ τὸ τουφέκι...

Ἀναστενάζω, ἀπογοητευμένος:

— Κι' ἐγὼ πού ἤρθα νὰ βγάλω τ' ἀ-
πλута σας στὴ μέση.

— Ὁ σκοπὸς σας θὰ πάῃ χαμένος, μού
δηλώνει κατηγορηματικὰ ἡ κ. Μαντι-
νείου. Περάστε γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε.

Προτοῦ διασχίσω τὸ κατῶφλι, ὑπα-
βάλλω μιὰ προκαταρκτικὴ ἐρώτησιν:

— Ὁ σύζυγός σας εἶναι ἔδω;

— Ὁχι, τέτοια ὥρα εἶναι πάντα στὸ
ὑπουργεῖο.

Ἀναπνέω.

Δὲν ὑπάρχει ἐνοχλητικώτερο πράγμα
ἀπ' τὸ νὰ κάνῃς τολμηρὲς ἐρωτήσεις ἐ-
νώπιον τρίτων. Καὶ μάλιστα ὅταν οἱ τρί-
τοι εἶναι σύζυγοι. Ἡ χαρὰ μου, ὅμως,
δὲν διαρκεῖ πολὺ. Ἡ μοῖρα τῶδε, ἔλας
Μαντινείου νὰ εἶναι παρὼν στὴ συνέντευ-
ξη. Ἐὰν ὁ πρεσβύτερος ἦταν ἀπησχολη-
μένος, ὁ νεώτερος — ὁ γυιὸς δηλαδή τῆς
κ. Μαντινείου — παρέστη ἀκροατῆς τῆς

συνομιλίας μου. Ἡ παρουσία του, δυσκό-
λεψε τὸ ἔργο τῆς ἀδιάκριτης καμπάνιας
μου, γιὰ νὰ τὸ καταστρέψῃ καὶ τελείως.

Μπήκαμε, τέλος, στὸ σπίτι. Ὅλα
λάμπουν. Ὅλα. Ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς συ-
νομιλητρίδας μου ὡς τὸ παραμικρότερο
μπιμπλῶ. Ὅτι λάμπει, ὅμως, δὲν εἶναι
γυροαῖρι. Ἐτσι, τουλάχιστον, λέει ἡ πα-
ροιμία.

Ἡ κ. Μαντινείου εἶναι σύζυγος
... ἡπίου χαρὰ τῆρας

Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε ἀμέσως.

— Ἐχετε συχνὰ σκηνὲς ἀντιζηλίας μὲ
τὸν σύζυγό σας; ρωτῶ τὴν κ. Μαντι-
νείου.

Κάνει μιὰ γεροντοῦ, πού σημαίνει
«καὶ ναί, καὶ ὄχι» κι' ὕστερα μού λέει:

— Κι' ἐμεῖς σὰν κάθε ἀντράγγιο τσα-
κωνόμαστε πού καὶ πῶς. Ἀλλ' οἱ θυμοὶ
μας δὲν βαστοῦνε πολὺ ὥρα...

— Ὅστε γιὰ νὰ τσακωνόμαστε, τὴν
διακρίνω, σημαίνει ὅτι ὁ ἓνας συλλαμ-
βάνει τὸν ἄλλον ἐν... συζυγικῇ ἀταξίᾳ.

— Δὲ βαρύνεστε, μού ἀπαντᾷ ἡ κ.

Μαντινείου. Ζήλεις πού προκαλεῖ τὴ
φантаσία, τίποτε περισσότερο.

— Πόσα χρόνια εἶστε παντρεμένοι;

— Εἰκοσιδύο.

— Καὶ δὲν κάνετε οὔτε μιὰ ἀπιστία
στὸ σύζυγό σας, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διά-
στημα;

Ἡ συμπαθὴς κωμικός μας μὲ ὕφος σο-
βαρώτατο μού ἀπαντᾷ:

— Πέσω ὅχι.

Τὴν ἀπαλλάττω ἀπ' αὐτὸ τὸν κόπο.
Στὸ κάτω-κάτω, εἶμαι δημοσιογράφος κι'
ὄχι δικαστής.

Ἄς ὑποβάλλω, τώρα, μιὰ ἐρώτησιν,
τὴν ὁποία ἀσφαλῶς δὲν θὰ περιμένῃ ἡ
συνομιλήτριά μου:

— Κλέψατε ποτὲ στὴ ζωὴ σας;

Στὸ ἀκουσμα τῆς ἐρωτήσεώς μου ἡ κ.
Μαντινείου μὲ κυττάζει ἑκφρασμένη.

— Ἄν ἔκλεψα; ἐπαναλαμβάνει μὲ ὁ-
φος σκεπτικῶ...

— Κατὰ κυριολεξίαν, προσθέτει, ὄχι...
Μεταφορικῶς, ὅμως, πολλές φορές. Μιὰ
ἀπ' τίς πῶς συνταρακτικὲς κλοπές μου
εἶναι καὶ ἡ διάρρηξις τῆς καρδιάς τοῦ
Μαντινείου.

— Γιὰ νὰ διατηρήσετε τὴν πίστη τοῦ
σύζυγού σας, χρησιμοποίησατε ποτὲ μά-
για;

— Σὰν τί μάγια; μὲ ρωτᾷ μὲ ἀπορία
ἡ πρωταγωνίστριά μας.

— Ἀπ' αὐτὰ πού συνηθίζονται σὲ πα-
ρόμοιες περιστάσεις: νὰ θέσετε κόμπο
μερικές τρίχες ἀπ' τὰ μαλλιά του, νὰ
τὸν λαδώσετε στὸ κούτελο τρεῖς βραδυές
συνέχεια, νὰ πῆτε μιὰ μεγάλη προσευχὴ
μπρὸς σ' ἓνα πηγάδι μιὰ νύχτα μὲ παν-
σέληνο...

— Αὐτὸ τὸ τελευταῖο, μὲ διακόπτει ἡ
ἐκλεκτὴ κωμικός μας, μού συνέδῃ μιὰ
φορά, ἀλλὰ δὲν θυμῶμαι πιά ἂν πῆγα
στὸ πηγάδι γιὰ μάγια ἢ γιὰ νὰ τραβήξω
νερό. Πάντως ἡ εἰκόνα πού ἔχω καθαρά
στὸ νοῦ μου εἶναι ὅτι ἔπεσα μέσα. Εἰδυ-
χῶς ὅμως ἡ περιφέρειά μου ἐφάρξε τὸ
στόμιο κι' ἔτσι κατώρθωσαν οἱ οἰκιστοὶ
μου νὰ μὲ τραβήξουν ἀπ' τὰ πόδια.

— Ἐχετε πολλοὺς θαυμαστές;

— Πολλοὺς, ἰδίως πολλούς. Οἱ γυναί-
κες εἶναι οἱ πῶς φανατικοὶ μου ὁπαδοί.

Μὲ σταματοῦν στὸ δρόμο, μού μιλοῦν μὲ
συμπάθεια, μού ἐκφράζουν τὸ θαυμασμό
τους. Πρὸ ἡμερῶν, ἓνας εὐγενικός θαυ-

μαστής μου, ο κ. Λαντιέ, διευθυντής του «Σινεμά», μου προσέφερε μια ωραία πουντιέρα και δέκα προσκλησεις για τόν κινηματογράφο του.

—Πώς έδεχθη ο κ. Μαντινιέ; αυτή την εκδήλωση;

—Μουρμούρισε στην αρχή λιγάκι, ύστερα όμως τον πέρασε.

—Τό δωρο του ο κ. Λαντιέ, το έκανε με ύποψοβουλία;

—Μου φαίνεται, πώς ή κ. Μαντινιέ κοκκινίζει στο άκουσμα της ερωτήσεώς μου. Πάντως, αρνείται κάθε πονηρή σκέψη στη χειρονομία του Γάλλου θυμαστού της.

—Σε καμιά έντονη συνομιλία σας με το σύζυγό σας, χρησιμοποιήσατε, ποτέ παντούφλα;

—Η πρωταγωνίστριά μας ξεκαρδίζεται στα γέλια.

—Παντούφλα; έπαναλαμβάνει. Τι λέτε εκεί; Έμεις είμαστε άνθρωποι ήπιοι χαρακτήρες και το Έλληνικό λεξιλόγιο μας φθάνει όταν έχουμε τα νεύρα μας.

—Τα γλέντια, το κρασί, εθιμική ζωή, σας τράβηξαν ποτέ;

—Όχι, μου άπαντα ή κ. Μαντινιέ. Ανέκαθεν αγάπησα το σπιτάκι μου και σ' αυτό έχω αφροσύνη τη ζωή μου.

Και προς έπιρρωσιν των λεγομένων της, ρίχνει μια απεγνωσμένη ματιά στο σφουγγαρόπανο και τόν κουβά που την περιμένουν στο κατώφλι.

—Ας μην κρατήσω περισσότερη ώρα την νοικοκυρά μακριά απ' τα σύνεργά της.

Σταματώ τις ερωτήσεις.

Καθώς χωρούμε προς την έξοδο, για να λέμε κάτι, την ρωτώ:

—Είσατε εύχαριστημένη απ' την σωματική σας διάπλαση;

—Η κ. Μαντινιέ κοινοσταίνεται, με κοττάζει, φαίνεται πως κάνει κάποιο ύπολοισμό και τέλος ξεσπά:

—Αχ! να μπορούσα να φηλώσω δυο πόντους ακόμη, πόσο ευτυχής θα ήμουν!

Απ' την ημέρα που συνήντησα την εκλεκτή μας πρωταγωνίστρια, στην προσυχή, που κάνω κάθε βράδυ προτού κοιμηθώ, προσέθεσα μια παράγραφο ακόμη:

—Υψιστε, δώσε δυο πόντους στην κ. Μαντινιέ, και πάρτους εν ανάγκη από μένα.

Απαντά

ο κ. Κωστής Νικολάου

Πέντε νέτες επαναλαμβανόμενες κατά διαστήματα από μια δροσερή γυναικεία φωνή, με υποδέχονται στη Μελοδραματική Ακαδημία του κ. Κωστή Νικολάου.

Μια μαθήτριά, παρ' όλη την καλοκαιριακή ζέση, άγωνίζεται, μπρος σ' ένα κουρασμένο πιάνο, ν' ανεβεί μια φωνητική σκάλα. Κι' όταν το κατορθώσει, την κατεβαίνει τροχάδην για να ξαναεπαναλάβει, άμέσως, το ίδιο παίρμα. Δίπλα της, ο κ. Νικολάου παρακολουθεί με στοργή τ' ανεβοκατεβάσματά της, έτοιμος να επέμβει αν την δει να σκουτάφτη σε κανένα όλισθό ή μπερόλ ή να ντιέξ.

Η παρουσία μου διακόπτει το μάθημα και η συνέντευξη αρχίζει άμέσως.

—Ποιά γεγονός θα σας έκανε να εγκαταλείψετε την καριέρα σας; ρωτώ

τόν ιδρυτή της Μελοδραματικής Ακαδημίας.

—Ο θάνατος, μου άπαντα κατηγορηματικά. Τίποτε άλλο.

—Κι' αν σας το ζητούσε μια γυναίκα που αγαπάτε;

—Γυναίκα που να αξίζει τέτοια θυσία, δεν συννητήσα ακόμη στη ζωή μου. Έλπίζω δε και στο μέλλον να μη συναντήσω.

Ασφαλώς, το αυτό θα έλπιζον και οι θαυμαστές του διακεκριμένου καθηγητού.

—Σας έσπασε ποτέ κορόνα σε κανένα απ' τα ρεσιτάλ σας;

—Ποτέ, μου άπαντα ο κ. Νικολάου.

Αν και στις αρχές της καριέρας μου με κυρίεψε ένα τέλ. σχεδόν παθολογικό, σε κάθε δημόσια εμφάνισή μου. Έν τούτοις,

—Σας έσπασε ποτέ να νυμφευθώ;

—Ούτε και σκέφτηκα ποτέ να νυμφευθώ.

—Αν και στις αρχές της καριέρας μου με κυρίεψε ένα τέλ. σχεδόν παθολογικό, σε κάθε δημόσια εμφάνισή μου. Έν τούτοις,

—Σας έσπασε ποτέ να νυμφευθώ;

—Ούτε και σκέφτηκα ποτέ να νυμφευθώ.

—Αν και στις αρχές της καριέρας μου με κυρίεψε ένα τέλ. σχεδόν παθολογικό, σε κάθε δημόσια εμφάνισή μου. Έν τούτοις,

—Σας έσπασε ποτέ να νυμφευθώ;

—Ούτε και σκέφτηκα ποτέ να νυμφευθώ.

—Αν και στις αρχές της καριέρας μου με κυρίεψε ένα τέλ. σχεδόν παθολογικό, σε κάθε δημόσια εμφάνισή μου. Έν τούτοις,

—Σας έσπασε ποτέ να νυμφευθώ;

—Ούτε και σκέφτηκα ποτέ να νυμφευθώ.

—Αν και στις αρχές της καριέρας μου με κυρίεψε ένα τέλ. σχεδόν παθολογικό, σε κάθε δημόσια εμφάνισή μου. Έν τούτοις,

—Σας έσπασε ποτέ να νυμφευθώ;

—Ούτε και σκέφτηκα ποτέ να νυμφευθώ.

—Αν και στις αρχές της καριέρας μου με κυρίεψε ένα τέλ. σχεδόν παθολογικό, σε κάθε δημόσια εμφάνισή μου. Έν τούτοις,

—Σας έσπασε ποτέ να νυμφευθώ;

—Ούτε και σκέφτηκα ποτέ να νυμφευθώ.

—Αν και στις αρχές της καριέρας μου με κυρίεψε ένα τέλ. σχεδόν παθολογικό, σε κάθε δημόσια εμφάνισή μου. Έν τούτοις,

—Σας έσπασε ποτέ να νυμφευθώ;

—Ούτε και σκέφτηκα ποτέ να νυμφευθώ.

—Αν και στις αρχές της καριέρας μου με κυρίεψε ένα τέλ. σχεδόν παθολογικό, σε κάθε δημόσια εμφάνισή μου. Έν τούτοις,

—Σας έσπασε ποτέ να νυμφευθώ;

—Ούτε και σκέφτηκα ποτέ να νυμφευθώ.

—Αν και στις αρχές της καριέρας μου με κυρίεψε ένα τέλ. σχεδόν παθολογικό, σε κάθε δημόσια εμφάνισή μου. Έν τούτοις,

—Σας έσπασε ποτέ να νυμφευθώ;

—Ούτε και σκέφτηκα ποτέ να νυμφευθώ.

—Αν και στις αρχές της καριέρας μου με κυρίεψε ένα τέλ. σχεδόν παθολογικό, σε κάθε δημόσια εμφάνισή μου. Έν τούτοις,

—Σας έσπασε ποτέ να νυμφευθώ;

—Ούτε και σκέφτηκα ποτέ να νυμφευθώ.

—Αν και στις αρχές της καριέρας μου με κυρίεψε ένα τέλ. σχεδόν παθολογικό, σε κάθε δημόσια εμφάνισή μου. Έν τούτοις,

—Σας έσπασε ποτέ να νυμφευθώ;

—Ούτε και σκέφτηκα ποτέ να νυμφευθώ.

—Κλαίω, μου άπαντα ο εξαιρετικός μας καλλιτέχνης, όταν διαγράφεται μια άποτυχία, εκεί όπου έπρεπε να είναι επιτυχία. Αλλά, κλαίω στεγνά.

—Όλοι μας ξέρουμε πόσο βαρυστατικό είναι το στεγνό κλάμμα. Δεν θέλω, λοιπόν, να ξαναφέρω δυσάρεστες εικόνες στο νου του συνομιλητού μου και προχωρώ σ' άλλη ερώτηση:

—Γιατί, αφού έχουμε τρία Όδεια, ιδρύσατε δική σας Ακαδημία;

—Για να είμαι πιο έλευθερος. Για να μη σκιάζω άλλους, αν τούτο συνέβαινε, και να μη σκιάζομαι απ' αυτούς, όπως συμβαίνει σ' όλα τ' ανθρώπινα.

Ευτυχώς, που όλοι οι καθηγητές της μουσικής δεν είναι της άξιας του κ. Νικολάου, διότι, αλλιώς, θα κινδύνευε η Αθήνα, ν' αποκτήσει διακρίση Όδεια.

—Δεν σκεφθήκατε ποτέ να νυμφευθώ;

—Ούτε και σκέφτηκα ποτέ να νυμφευθώ.

—Αν και στις αρχές της καριέρας μου με κυρίεψε ένα τέλ. σχεδόν παθολογικό, σε κάθε δημόσια εμφάνισή μου. Έν τούτοις,

—Σας έσπασε ποτέ να νυμφευθώ;

—Ούτε και σκέφτηκα ποτέ να νυμφευθώ.

—Αν και στις αρχές της καριέρας μου με κυρίεψε ένα τέλ. σχεδόν παθολογικό, σε κάθε δημόσια εμφάνισή μου. Έν τούτοις,

—Σας έσπασε ποτέ να νυμφευθώ;

—Ούτε και σκέφτηκα ποτέ να νυμφευθώ.

—Αν και στις αρχές της καριέρας μου με κυρίεψε ένα τέλ. σχεδόν παθολογικό, σε κάθε δημόσια εμφάνισή μου. Έν τούτοις,

—Σας έσπασε ποτέ να νυμφευθώ;

—Ούτε και σκέφτηκα ποτέ να νυμφευθώ.

—Αν και στις αρχές της καριέρας μου με κυρίεψε ένα τέλ. σχεδόν παθολογικό, σε κάθε δημόσια εμφάνισή μου. Έν τούτοις,

—Σας έσπασε ποτέ να νυμφευθώ;

—Ούτε και σκέφτηκα ποτέ να νυμφευθώ.

—Αν και στις αρχές της καριέρας μου με κυρίεψε ένα τέλ. σχεδόν παθολογικό, σε κάθε δημόσια εμφάνισή μου. Έν τούτοις,

—Σας έσπασε ποτέ να νυμφευθώ;

—Ούτε και σκέφτηκα ποτέ να νυμφευθώ.

—Αν και στις αρχές της καριέρας μου με κυρίεψε ένα τέλ. σχεδόν παθολογικό, σε κάθε δημόσια εμφάνισή μου. Έν τούτοις,

—Σας έσπασε ποτέ να νυμφευθώ;

—Ούτε και σκέφτηκα ποτέ να νυμφευθώ.

—Αν και στις αρχές της καριέρας μου με κυρίεψε ένα τέλ. σχεδόν παθολογικό, σε κάθε δημόσια εμφάνισή μου. Έν τούτοις,

—Σας έσπασε ποτέ να νυμφευθώ;

—Ούτε και σκέφτηκα ποτέ να νυμφευθώ.

—Αν και στις αρχές της καριέρας μου με κυρίεψε ένα τέλ. σχεδόν παθολογικό, σε κάθε δημόσια εμφάνισή μου. Έν τούτοις,

—Σας έσπασε ποτέ να νυμφευθώ;

—Ούτε και σκέφτηκα ποτέ να νυμφευθώ.

—Αν και στις αρχές της καριέρας μου με κυρίεψε ένα τέλ. σχεδόν παθολογικό, σε κάθε δημόσια εμφάνισή μου. Έν τούτοις,

—Σας έσπασε ποτέ να νυμφευθώ;

—Ούτε και σκέφτηκα ποτέ να νυμφευθώ.

—Αν και στις αρχές της καριέρας μου με κυρίεψε ένα τέλ. σχεδόν παθολογικό, σε κάθε δημόσια εμφάνισή μου. Έν τούτοις,

—Σας έσπασε ποτέ να νυμφευθώ;

—Ούτε και σκέφτηκα ποτέ να νυμφευθώ.

—Αν και στις αρχές της καριέρας μου με κυρίεψε ένα τέλ. σχεδόν παθολογικό, σε κάθε δημόσια εμφάνισή μου. Έν τούτοις,

—Σας έσπασε ποτέ να νυμφευθώ;

Μιά μέρα κοντά σου!...

Ένα διήγημα της Μαρί-Ρέν-Αγκιόν

Ο Αλαίν κατέβηκε χαρούμενος από το τραίνο.

Α! Θα μπορούσε, τέλος πάντων, να περάσει μια μέρα κοντά στη γυναίκα του, την Μαρινέτα.

Ποτέ του δεν θα το φανταζόταν πως θα το στοίχιζε τόσο πολύ η απουσία της. Ένα μήνα τώρα, από την ημέρα που είχε γυρίσει στο Παρίσι αφήνοντάς την μόνη στην έξοχή—ή αδειά του είχε τελειώσει, αλλοίμονο, τόσο γρήγορα—μια ήταν η σκέψη του: να ξαναβρεθώ, για λίγο έστω, κοντά της.

Και νά πού, σε λίγο, το δειρό του θα γινόταν πραγματικότητα.

Αυτή την Κυριακή—τι θαύμασια έμπρόσκι, αλήθεια, τα έκδρομικά τραίνα!—θα την περνούσε μαζί της. Φανταζόταν την ευχάριστη έκπληξη της όταν θα τον έβλεπε.

Α! Θα μείνεις εδώ μια βδομάδα τουλάχιστον! Θα τούλεγε. Τι; Δε μπορείς μια βδομάδα; Δυο μέρες, τότε! Μη μου πής όχι! Κατάφερέ τα όπως θέλεις... Ένωδ όμως να σ' έχω κοντά μου!

—Αμφιβάλλω...

—Μην είσαι γκρινιάρης, καυμένε...

Το τραίνο έσταμάτησε στον μικρό σταθμό της πλαζ.

Ο Αλαίν κατέβηκε από το τραίνο και πήρε ένα ταξί. Σε λίγο βρισκόταν στο ξενοδοχείο. Δεν θέλησε να τον άναγγελη κανείς. Προχώρησε μόνος του ως το δωμάτιό της.

Εκτύπησε την πόρτα.

—Ποιος είναι; άκουσε μια φωνή—τη φωνή της—

—Εγώ, Μαρινέτα!

—Εσύ!...

—Ανοίξε την πόρτα... κι' εμεινε κατάπληκτος.

Το κρεβάτι ήταν άδειο! Κι' όχι μόνον είχε σηκωθεί η Μαρινέτα, μολονότι ήταν τόσο νωρίς ακόμη, αλλά ήταν και έτοιμη: φορούσε ένα έλαφρο φορεματάκι της πλαζ και μια μεγάλη καπελλίνα.

Η έκφρασις του προσώπου της το έφανεπε περίεργη. Τον έκτύταζε με περισσότερη έκπληξη παρά με ευχαρίστηση.

Τον άφισε ωστόσο να την άγκαλιάσει.

—Κακό παιδί... Η άφεις μου, λοιπόν, σε τέτοιο βαθμό σου χαλάει τα σχέδια;

—Μά όχι, καυμένε... Ξέρεις καλά πως είμαι ένθουσιασμένη που ήρθες, διαμαρτυρήθηκε αυτή, προσπαθώντας να πάρη ύφος χαρούμενο.

«Μη με τσαλακώνεις όμως... Μη χαλάς το καινούργιο μου καπέλλο...»

—Μαρινέτα, τί έπαθες; Μην ξεχνάς ότι δεν ήρθα εδώ για να θαυμάσω τις τουαλέττες σου...

—Δεν με κατάλαβες, καυμένε, α-

πήντησε η Μαρινέτα με κάποια νευρικότητα. Με περιμένουν, στην πλαζ, οι φίλοι μας. Ήσαν τόσο ευγενικοί μαζί μου κατά την απουσία σου...Κι' έχουμε κανονίσει, για σήμερα, να κάνουμε μια έκδρομή. Γι' αυτό, βλέπεις, ξύπνησα τόσο νωρίς. Τι κρίμα, έ;... Τόσοι κόποι να πάν χαμένοι...

—Ο Αλαίν ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά.

—Ε, καλά, είπα με δειλία, όλα θα διορθωθούν όταν τους εξηγήσεις ότι ήλθα. Θα σε δικαιολογήσουν και...

Η Μαρινέτα όμως τον διέκοψε.

—Θά έρθης μαζί μας! το έδήλωσε κατηγορηματικά. Θα δής... Θα διασκεδάσεις πολύ...

—Αμφιβάλλω...

—Μην είσαι γκρινιάρης, καυμένε...

Το τραίνο έσταμάτησε στον μικρό σταθμό της πλαζ.

Ο Αλαίν κατέβηκε από το τραίνο και πήρε ένα ταξί. Σε λίγο βρισκόταν στο ξενοδοχείο. Δεν θέλησε να τον άναγγελη κανείς. Προχώρησε μόνος του ως το δωμάτιό της.

Εκτύπησε την πόρτα.

—Ποιος είναι; άκουσε μια φωνή—τη φωνή της—

—Εγώ, Μαρινέτα!

—Εσύ!...

—Ανοίξε την πόρτα... κι' εμεινε κατάπληκτος.

Το κρεβάτι ήταν άδειο! Κι' όχι μόνον είχε σηκωθεί η Μαρινέτα, μολονότι ήταν τόσο νωρίς ακόμη, αλλά ήταν και έτοιμη: φορούσε ένα έλαφρο φορεματάκι της πλαζ και μια μεγάλη καπελλίνα.

Η έκφρασις του προσώπου της το έφανεπε περίεργη. Τον έκτύταζε με περισσότερη έκπληξη παρά με ευχαρίστηση.

Τον άφισε ωστόσο να την άγκαλιάσει.

—Κακό παιδί... Η άφεις μου, λοιπόν, σε τέτοιο βαθμό σου χαλάει τα σχέδια;

—Μά όχι, καυμένε... Ξέρεις καλά πως είμαι ένθουσιασμένη που ήρθες, διαμαρτυρήθηκε αυτή, προσπαθώντας να πάρη ύφος χαρούμενο.

«Μη με τσαλακώνεις όμως... Μη χαλάς το καινούργιο μου καπέλλο...»

—Μαρινέτα, τί έπαθες; Μην ξεχνάς ότι δεν ήρθα εδώ για να θαυμάσω τις τουαλέττες σου...

—Δεν με κατάλαβες, καυμένε, α-

χαράς έρριξαν τις βάρκες στη θάλασσα...

—Έμπρός! Μπαρκαρισθήτε!... Τι περιμένετε; Θα φθάσουμε άργά στο «Πανδοχείο της πάπιας που ψαρεύει» εφώναξαν δυο τρείς.

—Θάρρης στη δική μας τη βάρκα, Μαρινέτα; ρώτησε κάποιος άλλος.

—Ο Αλαίν έγινε έξω φρενών. Ούτε τον λογάριζαν καν.

—Τί στέκεσαι έτσι, Αλαίν; Έλα, μαζί μας, στη βάρκα μας!

—Ο Αλαίν έγύρισε ξαφνιασμένος. Ήταν τόσο φιλική ή φωνή που το είχε μιλήσει.

—Α, εσύ είσαι Φρέντ;

—Τί γίνεσαι, άγαπητέ μου;

—Ο νέος έσφιξε το χέρι του φίλου του. Τέλος πάντων, είχε βρή κάποιον με τον όποιον θα μπορούσε να συνεννοηθί. Μπήκαν στην ίδια βάρκα. Όταν όμως έκάθισε στη θέση του ο Αλαίν άναγλήθη ότι η Μαρινέτα δεν βρισκόταν μαζί του.

—Νάτην!... Έκεί είναι!... τον έληροφόρησε κάποιος.

Πράγματι. Την είδε στην άλλη βάρκα, που βρισκόταν ήδη μακριά.

—Εγώ φταίω... ψιθύρισε ο Φρέντ. Ήρθε για να ιδής τη γυναίκα σου, και...

—Άκουσε, Αλαίν, βρίσκω πως είναι βλακώδες να ταξιδεύεις έτσι, μακριά από τη Μαρινέτα. Πρέπει όπωσδήποτε να πλησιάσουμε την άλλη βάρκα!

—Έβαλεν εις κίνηση την μπενζίνα, Αλλά κι' η άλλη βάρκα, σαν να τόκανε έπίτηδες, άπομακρυνόταν με μεγάλη ταχύτητα.

Και κόντευαν πλέον να φθάσουν στην ξηρά όταν οι δυο βάρκες βρέθηκαν κοντά ή μια στην άλλη.

—Μπράβο! φώναξε η Μαρινέτα στον άνδρα της. Έρχεσαι να περάσεις μια μέρα κοντά μου και μ' έγκαταλείπεις!

—Θαυμάζω... το τουπέ σου! άπάντησε ο Αλαίν.

—Εγώ μάλλον πρέπει να θαυμάσω το δικό σου! εξακολούθησε η Μαρινέτα. Άκουσε εκεί! Νά μπω σε μια βάρκα, με την ιδέα ότι μ' ακολουθείς, κι' εσύ να μπής σε μιαν άλλη!

—Ο Αλαίν δεν είπα τίποτα. Προτίμησε να χαμογελάσει. Κι' έτοιμάστηκε να πηδήσει στην βάρκα όπου βρισκόταν η γυναίκα του.

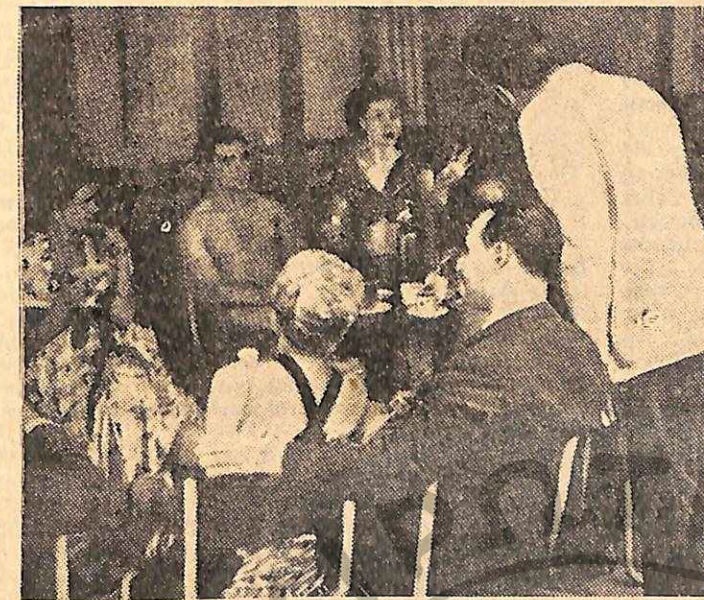
—Η «αντιπάθειά» του όμως έμπηξε τις κραυγές.

—Για το Θεό! Θα πνιγούμε όλοι μαζί! Βαρκαρή τράβα πέρα!...

—Άκουσε να σοι πω! ούρλιασε ο Αλαίν.

Οι δυο βάρκες όμως είχαν χωρισθί πιά. Και για δεύτερη φορά ένοιωσε ο Αλαίν την εγκατάλειψή του.

Το «Πανδοχείο της πάπιας που ψαρεύει» βρισκόταν σ' ένα πραγματικό

Γενμάτισαν στη μεγάλη αίθουσα...

Και, καρτερικά, ο Αλαίν την άκούουσε.

—Ανοίξε την πόρτα... κι' εμεινε κατάπληκτος.

Το κρεβάτι ήταν άδειο! Κι' όχι μόνον είχε σηκωθεί η Μαρινέτα, μολονότι ήταν τόσο νωρίς ακόμη, αλλά ήταν και έτοιμη: φορούσε ένα έλαφρο φορεματάκι της πλαζ και μια μεγάλη καπελλίνα.

Η έκφρασις του προσώπου της το έφανεπε περίεργη. Τον έκτύταζε με περισσότερη έκπληξη παρά με ευχαρίστηση.</

μαγευτικό μέ...

— Τι ώραία θάταν, συλλογίσθηκε ο 'Αλαίν, αν έρχόμουν έδω με την Μαρινέτα μου μονάχα.

Τους καλούσαν από διάφορα γκρουπ:

— Μαρίκα... 'Αλαίν... 'Ελ'ατε από δω!...

— 'Οχι, όχι, από δω... 'Αλαίν... Μαρινέτα...

— Μαρινέτα!

— Προς τα ποθ θα πάμε; ρώτησε ο 'Αλαίν τον Φρέντ.

— Διάλεξε εσύ, του 'απάντησε ο Φρέντ.

Την ίδια στιγμή άκούσθηκε ή φωνή της Μαρινέτας στον κήπο:

— 'Αλαίν!... Ποθ βρίσκεσαι, 'Αλαίν!... 'Α! Μά είσαι ανυπόφορος σήμερα!

Ποθ διάβολο βρισκόταν ή Μαρινέτα; 'Ο 'Αλαίν έκύτταζε ολόγυρά του, δέν την είδε όμως πουθενά.

— 'Εδω είμαι! άκούσθηκε πάλι ή φωνή της.

— Πάμε να την βρούμε! είπεν ο Φρέντ. Θα διάλεξε καλές θέσεις!

Είχε διαλέξει τόσο καλές θέσεις μάλιστα, ώστε όταν την βρήκαν, μέσα στο κίосκι όπου είχε καταφύγει, δέν υπήρχε παρά μία θέση μόνον έλευθερη κοντά της.

— Κάθισε εσύ, είπεν ο Φρέντ στον φίλο του. 'Εγώ, θα ταχτοποιηθώ πουθενά άλλο. 'Ωρεβουάρ, λοιπόν...

— Σύμφωνοι...

'Ο 'Αλαίν έγύρισε καί... δαγκώθηκε απ' την λύσσα. Την θέση που είχε μείνει άδεια κοντά στην Μαρινέτα, την είχε καταλάβει ή «αντιπάθειά» του.

— Παρντόν... έκανε να διααρτυρηθ ή Μαρινέτα. Την θέση αυτή την είχα κρατήσει για τον 'Αλαίν.

— Τόσο το χειρότερο γι' αυτόν! 'Ας έρχόταν ναρίτερα...

— 'Ε, αυτό πλέον υπερβαίνει τα όρια! φώναξε δυνατά ο 'Αλαίν.

'Επεχείρησε να σύρει την Μαρινέτα από το χέρι, να την πάρη μαζί του.

— 'Α, όχι!... είπε αυτή. Βρες πρώτα δυο καλές θέσεις στη σκιά... Κι ύστερα γύρισε να με πάρης...

'Απογοητευμένος, απελπισμένος, ο

'Αλαίν βγήκε έξω από το κίосκι. 'Ενα γκαρσόνι τον πληροφορήσε πως δέν υπήρχε πλέον θέσις παρά στην μεγάλη αίθουσα.

'Ο 'Αλαίν έγύρισε καί το άνεκοίνωσε αυτό στην γυναίκα του.

'Η Μαρινέτα όμως, ούτε να τ' άκούση δέν ήθελε:

— Τι λέει; Να πάω να κλειστώ στην τραπεζαρία; 'Α, όχι, αγαπητέ μου! Δέν ήρθα γι' αυτό στην έξοχή. Πήγαινε συ να φας, κι' έπειτα έλα να με πάρης...

Στην τραπεζαρία, ο 'Αλαίν συνήντησε τον Φρέντ. Δέν είχε βρή καί αυτός θέση άλλο.

'Εκάθισαν στο ίδιο τραπέζι καί έφαγαν έλεινιά. Κατόπιν σηκώθηκαν καί διευθύνθηκαν στο κίосκι.

Νέα έκπληξις όμως περίμενε εκεί τον 'Αλαίν: το κίосκι ήταν άδειο!

— 'Ε, αυτό πια είναι άνω... ποταμών!... έτραύλισεν ο 'Αλαίν έξω φρενών.

Ποθ πήγε πάλι ή Μαρινέτα!...

— Μά νάτην... 'Εκεί, στην πλάζ... χορεύει...

Μερικά ζευγάρια έχόρευαν, πράγματι, παράμερα, στους ήχους ενός βραχνού γραμμοφώνου.

— Μά, αγαπητέ μου, έχεις άποφασίσει να με γελοιοποιήσης απόψε!... έφώναξε ή Μαρινέτα στον άνδρα της. Θα ψάχνω διαρκώς να σε βρω!...

— 'Εγώ, βέβαια, φταίω... έψιθύρισε ο 'Αλαίν χλωμιάζοντας.

— Τι λέτε; Πίνουμε καφέ; επενέβη ο Φρέντ που προέβλεπε τη σκηνή.

— 'Α, όχι! Προτιμώ τον χορό!... απήντησε ή Μαρινέτα χωρίς να έγκαταλείψη τον καβαλιέρο της.

'Ο 'Αλαίν, χωρίς να πη τίποτα, άφησε την παρέα να χορεύη, καί προχώρησε μόνος του σ' ένα δενδροφυτευμένο ύψωμα.

Τότε μονάχα άνέπνευσε: όταν βρέθηκε μόνος, ολομόναχος... Θαρρούσε πως είχε ξαναγεννηθ.

'Ενοιώθε ένα παράξενο συναίσθημα σαν να είχε συντριβή κάθε τι που τον συνέδεε με την έως τότε ζωή του...

'Εμεινε πολλή ώρα εκεί... Καί μόγον όταν άκουσε τις φωνές των άλλων, που τον καλούσαν για να μπούν πάλι στις βάρκες να γυρίσουν πίσω, έπηγε να τους βοή. 'Απέφευγε να μπη στην ίδια βάρκα με την Μαρινέτα. Καί τότε μονάχα ανηούχησε αυτή.

'Όταν αποβιβάστηκαν, τον έπλησσε. Το ύφος του την έπάγωσε. 'Ενοιώσε τη ζήλεια να δαγκώνη ή στήθεια της. Πως είχε άδιαφορήσει έτσι ξαφνικά γι' αυτήν, ο 'Αλαίν; Μήπως τον περιμενε καμμία άλλη στο Παρίσι;

— Θα μείνης έως αύριο; τον έρώτησε σιγά, στοργικά σκεδόν.

— 'Οχι, Μαρινέτα. Σε λίγο θα πάρω το τραίνο... Είναι περιττόν να έλθης στον σταθμό. Θα είσαι κουρασμένη... 'Ωρεβουάρ, λοιπόν, καί...

— 'Οχι! Θα έλθω μαζί σου...

Της άνέβαιναν δάκρυα στα μάτια. Τον συνάδευσε ως τον σταθμό. Τον είδε ν' άνεβαίνει στο βαγόνι.

— Είχες δίκιο 'Αλαίν, σήμερα το πρωί... το έψιθύρισε τότε. Δέν θάπρεπε να πάμε σ' αυτή την έκδρομή. Τι άνόητη που ήμουν...

'Ο 'Αλαίν της χαμογέλασε. Καί το τραίνο έφυγε...

Αυτή τότε έκρυψε το πρόσωπό της στις παλάμες της καί ξέσπασε σε κλάμματα.

— Τι σάς συμβαίνει, κυρία!... άκουσε μία φωνή δίπλα της. 'Ηταν ο σταθμάρχης.

— Έφυγε ο άνδρας μου μ' αυτό το τραίνο... καί εγώ...

— Καί σεις το χάσατε, έ;... Δέν είναι μεγάλο το κακό, σε πέντε λεπτά περνάει άλλο τραίνο...

'Η Μαρινέτα άνέπνευσε. 'Ανοιξε με νευρικήτητα το τσαντάκι της. Ναί, εύτυχώς, είχε χρήματα μαζί της. Κι' έτρεξε ν' αγοράση ένα εισιτήριο για το Παρίσι... Τις βαλίτζες της, θάσπελνε την άλλη μέρα να τις πάρη από το ξενοδοχείο...

ΜΑΡΙ ΠΕΝ ΑΓΚΙΟΝ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΦΤΑΙΕΙ Ο ΑΣΘΕΝΗΣ... 'Ο Τζίλμπερτ Ράιτερ, από την Μιννεάπολη της 'Αμερικής, προκειμένου να υποστή έγχειρηση σκωληχτοειδίτιδος, δέν κατώρθωσε να βρή κατάλληλο κρεβάτι για το μπόι του, που υπερβαίνει τα 2 μέτρα καί 25 εκ.! 'Ετσι άναγκάστηκε να κρεμά τα πόδια έξω από το κρεβάτι!...

ΦΤΑΙΕΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ... Σ' ένα άλλο πάλι άμερικανικό νοσοκομείο του Κάνσας, ο χειρουργός έσχασε κατά την διάρκεια της έγχειρήσεως το χειρουργικό εργαλείο μέσα στο σώμα του άσθενους κ. Κόρνετ. 'Επειτα από τρία χρόνια άνεκ αλώφθη το πράγμα καί παρέστη ανάγκη νέας έγχειρήσεως για να έξαχθ ή εργαλείο.

Ο Μπίσμαρκ

...ΚΙΝΤΝΑΠΕΡ!

Μια άπίστευτη περιπέτεια

Ο μικρός διάδοχος

Ολος ο κόσμος γνωρίζει ότι ο Καγκελάριος της Γερμανίας Μπίσμαρκ που έπηρε τον τίτλο «Σιδηρούς Καγκελάριος», ήταν ένας μεγάλος πολιτικός που διηύθυνε κατά το τέλος του περασμένου αιώνα τις τύχες της Εύρώπης. Είναι επίσης άρεκτα γνωστό ότι ο Μπίσμαρκ δέν φοβόταν να καταφύγη στα πιο τολμηρά μέσα όταν ήθελε να επιβάλη τις άποφάσεις καί τα σχέδιά του.

'Ότι όμως ο Μπίσμαρκ έγινε καί «κίντ-νάπερ» κατά το σύστημα των γκάγκστερ της 'Αμερικής είναι μία λεπτομέρεια που σίγουρα πολύ λίγοι θα γνωρίζουν. Καί τί «κίντ-νάπερ»; 'Ατήγαγε, ούτε λίγο ούτε πολύ, έναν μέλλοντα Βασιλιά.

Μά άς άκούσουμε από την άρχή την ιστορία αυτή που είναι σαν ώραίο, παλιό παραμύθι.

Το καλοκαίρι του 1874 συναντήθηκαν δυο νέοι άνθρωποι. Αυτός ήταν ήγεμονικός πρίγκιπ καί έγινε αργότερα Βασιλιάς της Σερβίας όπου έθασίλευε με το όνομα Μιλόαν. 'Ομπρένοβιτς μέχρι το 1889. Αυτή ήταν κόρη ενός άνώτερου αξιωματικού του στρατού του Τσάρου της Ρωσίας καί της Πριγκίπισσας Στούρτζα της Ρουμανίας.

Οι δυο νέοι αγαπήθηκαν απ' την πρώτη στιγμή με όλην αυτή την δύναμη που μονάχα τα νεύρια γνώριζαν να αγαπούν καί ένα χρόνο αργότερα έκαναν ένα εύτυχισμένο ζευγάρι. 'Η εύτυχία τους έρχότανε μαζεμένη. 'Η Σερβία άναγνωρίστηκε σε έλευθερο Βασίλειο, το εύτυχημένο ζευγάρι κάθισε στον θρόνο καί ένας μικρός διάδοχος ήρθε να συμπληρώση όλα του τα άλλα αγαθά.

Μά όπως συμβαίνει πάντοτε σε τέτοιες περιπτώσεις κάποιον θάσκανο μάτι ζήλησε την τόση τους εύτυχία καί λίγα χρόνια αργότερα ο Βασιλιάς Μιλόαν, που ήταν άνθρωπος με άδύνατο χαρακτήρα καί φιλήδονος, άρχισε να έχη έρωμένες καί να ρίχνεται σε όργιωδες διασκεδάσεις.

'Η Βασίλισσα Ναταλία έλεινε μέσα της τον πόνο της, έχυνη κρυφά δάκρυα καί έκανε ό,τι μπορούσε για να μη χάσει τουλάχιστον την εύτυχία του παιδιού της.

Τά γεγονότα όμως είναι πολλές φορές πιο ισχυρά από τον άνθρωπο καί έτσι, κάποιον θράδυ, σε ένα χορό του παλατιού, ξέσπασε το μεγάλο σκάνδαλο.

'Η Βασίλισσα πέρασε μπροστά από την έρωμένη του Βασιλιά, μιάν 'Ελληνίδα, χωρίς να της άνταποδώση τον χαιρετισμό της, χωρίς να της δώση την παραμικρή σημασία. Αυτό έγινε άφορη για να γοργήση το Βασιλικό άντρόγυνο. 'Η Βασίλισσα πήρε το παιδί της κι' έπηγε να έζηση ήσυχη στο Βισμπάντεν της Γερμανίας ενώ ο Βασιλιάς έμεινε μονάχος

του στο Βελιγράδι για να συνεχίση τά όργια του καί την άδέσπαιη πολιτική του που λίγο έλειψε να στοιχίση στην Σερβία άλλη μία φορά την άνεξαρτησία της. Δέν είχε την δύναμη να επιβληθ ή όχι στους άλλους άλλα ούτε καν στον ίδιο τον εαυτό του. 'Ετρεψε τις εύθυνες καί άφηνε να άγεται καί να φέρεται από λογής-λογής συμβούλους που δέν θέλανε όλοι το καλό του. Πολλές φορές είχε πάρει την άπόφαση να παραδώση την χώρα στην Αυστρία για να ξεφυγή από τις σκοτούρες που τον είχανε κάνει νευρικό καί δέξυθυμο.

Καί απ' την άλλη μεριά, σε ένα ξένο τόπο, μία γυναίκα, ή γυναίκα του, ώνειρευότανε να ιδ ή όλη την Σερβία ένωμένη σε ένα ισχυρό Βασίλειο καί τον γυιό της να βασιλεύη σαν πατέρας άνάμεσα στα παιδιά του.

'Ετσι είχαν τα πράγματα μέχρι την ήμερα που ο Βασιλιάς ξαναθυήθηκε πως είχε κάποιον Διάδοχο καί άποφάσισε να τον ξαναπάρη κοντά του. 'Εγραψε τότε —στα 1888— στην Ναταλία να της παραδώση το παιδί τους καί, καθώς είναι φυσικό, πήρε μία κατηγορηματική, άρνητική άπάντηση.

'Ο πατέρας του ζήτησε πρώτα την βοήθεια της Αυστριακής Αυλής. Στην Βιέννη ήξεραν όμως πολύ καλά ότι ο Βασιλιάς Μιλόαν είχε χάσει όλη την συμπάθεια του λαού του που είχε συγκεντρώσει όλη του την λατρεία γύρω στο πρόσωπο της έξοχιστης Βασίλισσας καί του μικρού Διεδόχου. Γι' αυτό καί του άπάντησε να κάνει ύπομονή.

'Ο Μιλόαν έγραψε στον Μπίσμαρκ ζητώντας να τον βοηθήση. 'Ο «σιδηρούς καγκελάριος», ήξερε πολύ καλά ότι ή Σερβία ήταν προσκεκλημένη στην Ρωσία, ήξερε ότι ο μικρός Διάδοχος μεγάλωσε στα χέρια της μητέρας του που ήταν κι' αυτή Ρωσίδα καί ότι όταν κάποτε θα άνέβαινε στον θρόνο θα έκανε την ρωσσο-σερβική φίλια ακόμη πιο στενή. Γι' αυτό του ήρθε πολύ δολικά το γράμμα του Μιλόαν 'Ομπρένοβιτς καί χωρίς να άρνήση του άπάντησε πως ήτανε πρόθυμος να τον βοηθήση για να πάρη πίσω το παιδί του.

Μία διαταγή με την ύπογραφή του Μπίσμαρκ είδοποιήσε την 'Αστυνομία του Βισμπάντεν να βοηθήση τους Σέρβους αξιωματικούς που έρχόντουσαν, σταλμένοι, από την Βασιλιά της Σερβίας, για να απαγάγουν τον Διάδοχο 'Αλέξανδρο. Το σχέδιο έφτασε όμως ως τ' αυτιά της Ναταλίας καί όταν οι Σέρβοι αξιωματικοί χτύπησαν την πόρτα της δέχτηκαν για άπάντηση μία προειδοποίηση από πυροβολισμούς. Τά πρόνυατα, ήταν φανερά. 'Η ήμερα είχε άποφαση να κοστήση με κάθε θυσία το παιδί της κοντά της.

'Ο στρατηνός Πρόβιτς που ήταν επί κεφαλής των αξιωματικών κατάλαβε

πως ή προσπάθειά του, καί αν ακόμα έφερνε άποτέλεσμα, θα έδινε άφορη σε σουαρά γεγονότα που μπορούσαν να δημιουργήσουν άσχημες ιστορίες στην Εύρώπη. Προτίμησε γι' αυτό να ύποχωρήση καί να είδοποιήση τον Μπίσμαρκ για την άποτυχημένη άπόπειρα. 'Ο Μπίσμαρκ έδωσε τότε διαταγή στην 'Αστυνομία να έξορίση απ' το γερμανικό έδαφος την Ναταλία με το παιδί της γιατί ή παρουσία τους δημιουργούσε... δυσάρεστα έπεισόδια με φίλα Κράτη.

Στις 12 'Ιουλίου 1888 ή άστυνομία του Βισμπάντεν ήρθε να έκτελέση την διαταγή της έξορίας. Καί σύμφωνα με τις οδηγίες που είχε την έξετέλεσε σε δύο μέρη. Πρώτα έξορίστηκε ο Διάδοχος για να σταλή με μία γερή συνοδεία στο Βελιγράδι. Λίγη ώρα αργότερα έξοριζότανε κι' ή Βασίλισσα για την Βιέννη.

Το «κίντ-νάπιγκ» του Μπίσμαρκ είχε πετύχει.

Μά τά πράγματα δέν ήρθαν τόσο δολικά όσο τα είχε ύπολογίσει ο Μπίσμαρκ. 'Η Ναταλία έκτός που ήταν πολύ πιο έξυπνη από τον Μιλόαν, είχε για σύμμαχό της την πιο μεγάλη δύναμη: την μητρική άγάπη. Καί άποφάσισε να παλέψη για το παιδί της.

Τον 'Οκτώβριο του ίδιου χρόνου (1888) πήρε διαζύγιο από τον Μιλόαν που ένα χρόνο αργότερα πραγματοποιήσε την παλιά του άπόφαση καί παραιτήθηκε από τον θρόνο. Μία 'Αντιβασιλεία διορίστηκε για να διευθύνη την χώρα ως ό-του να ένηλικιωθ ή 'Αλέξανδρος. Μά αυτός τους έδιωξε σύντομα όλους από κοντά του, άνέθηκε στον Θρόνο καί φώναξε την μητέρα του στο Βελιγράδι βέβαιος πως αυτή θα ήταν ο πιο καλός του σύμβουλος.

'Ο σερβικός λαός στήριξε όλες τις έλπίδες άπάνω στον νεαρό του έστευμένο που θα είνε γίνη ίσως ένας μεγάλος Βασιλιάς αν δέν μεσολαβούσε μία άλλη γυναίκα, ή περίφημη Ντοάγα Μάσιν, μία μεγάλη τυχοδιώκτρια που κατώρθωσε να τον παντρευθ, να δώδην την μητέρα του από κοντά του καί να όδηγήση την Σερβία σε μία επανάσταση που τελείωνε με τον φόνο των Βασιλέων καί την κατάλυση της δυναστείας των 'Ομπρένοβιτς.

Τον 'Οκτώβριο του 1903 άνέθηκε στον σερβικό θρόνο ο Πέτρος Καραγεώργεβιτς παππούς του σημερινού μικρού Πέτρου της Σερβίας.

Σε ένα άλλο σπίτι της όδου Βαδέν, στο Παρίσι, μία γυναίκα έζησε μιάν άπλή ζωή προσπαθώντας να ξεχάση ένα παρελθόν που έμοιαζε τόσο πολύ με παραμύθι.

Λίγοι, πολύ λίγοι ήξεραν ότι ήτανε μία Βασίλισσα. 'Η Βασίλισσα Ναταλία της Σερβίας.

Η γυναίκα που

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Προηγούμενα:

Η περιφημη α-
οιδος Ρόζα Σκαρ-
λάτι γνωρίζεται
μία μέρα μ' έναν
νέο, τον Άλμπερ-
το Ίλριο, ο ό-
ποιος την έρωτεύ-
εται τρελλά και
της ζητεί να γίνει
γυναίκα του. Η
Ρόζα ανταποκρίνε-
ται στο αίσημά
του αλλά συγκε-
ντρώνεται με τον
Ντα-
νιέλε Κόρντα— με
τον οποίο την συνδέει μια
άδολη και ειλικρινής
φιλία— ότι είναι παν-
τρεμένη και ότι δεν
πρέπει να την ξαναδ-
εί. Ο σύζυγος της Ρόζας
ο Πατρίτσιο Αστόρι,
την έχει εγκαταλείψει έ-
δω και πέντε χρόνια ό-
ποτε ανεχώρησε στην
Βραζιλία και δεν έμαθε
πιά κανείς νέα ου. Εί-
χαν παντρευθεί πριν από
καμιά δεκαριά χρόνια
από φλογερό έρωτα, άλ-
λά ο Πατρίτσιο, ένας
άνδρας γοητευτικός, α-
πένταρος, άστατος και α-
συνείδητος, αφού έκανε
τη Ρόζα να υποφέρει πο-
λύ με τις ιδιοτροπίες
του, την άφησε κι' έ-
φυγε.

Το ΑΡΙ-
ΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΗΣ ΣΥΓ-
ΧΡΟΝΗΣ
ΙΤΑΛΙΚΗΣ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Μία μέρα έρχεται ειδήσεις ότι ο Πατρί-
τσιο πέθανε στην Βραζιλία και η Ρόζα
αγριαβιώνεται με τον Άλμπερτο Ίλ-
ριο, στο θαυμάσιο αγρόκτημά του στο
Βενέτο, όπου είχε πάει για να γνωρίσει
την μητέρα του και την αδελφή του.
Επιστρέφοντας σπίτι τη, βρίσκει εκεί
τον Πατρίτσιο, ο οποίος είχε διαδώσει
ψέμματα ότι πέθανε για ν' αποφύγη
τους δανειστές του και τώρα επέστρεψε
στην Ιταλία άρρωστος και έλεινός.

Η Ρόζα σε μία στιγμή αδυναμίας και
αίχτου εγκαταλείπεται στα χέρια του.
Αποφεύγει να συναντήσει τον Άλμπερ-
το και αποφασίζει να εξαφανισθεί από
τη ζωή του χωρίς καμιά δικαιολογία.
Τον συναντά όμως στη δεξίωση της
φίλης της Αντέλας Μορβέλλι. Έκει-
νος της μιλά προσβολητικά, ο-
μως σε λίγο έρχεται ο σύζυγος της Ρόζας
που μοιάζει μάλλον με φάντασμα παρά
με άνθρωπο, ο Άλμπερτο νοιώθει την
αυτοθυσία της Ρόζας και φεύγει κυρι-
ευμένος από άπειρο έρωτα και οίκτο
συγχρόνως γι' αυτήν.

Η Ρόζα παρακολουθεί μία μέρα τον
Πατρίτσιο για να δει πού πάει και
για να τον βοηθήσει περισσότερο κι' α-
νακαλύπτει ότι ο Πατρίτσιο συζητά με μία
γυναίκα με την οποία έχει αποκτήσει ένα
χαριτωμένο παιδί, τον Πάτ.

Η Ρόζα συζητά ήρεμα με την γυναι-
κα, της υπόσχεται να τους βοηθήσει
θιέποντας την φτώχεια στην οποία βρί-
σκονται και πηγαίνει στον Πάτ ένα θαν-
μάσιο καρδιάκι όπως την παρακάλεσε.

Υστερα ζητά από τον τραπέζιτη Αί-
νεια Μελχιώρ, φίλο της Αντέλας Μορ-
βέλλι να βοηθήσει να δουλέψει για τον Πατρί-
τσιο. Ο Μελχιώρ της το υπόσχεται. Ο
Πατρίτσιο εν τώ μεταξύ κάνει πολλές
μέρες να φανή κι' η Ρόζα με τράκι που
είχε μόνο στις προμερές των έργων-που
τραγουδούσε, πηγαίνει στο σπίτι του για
να δει τι γίνεται. Τον βρίσκει σε κακά
γάλλια, βαρεία άρρωστον μέσα στο ψυχρό
δωμάτιο, αντλάσσει μερικά φράσεις
μυζι του και με τη Στέλλα και φεύ-
γει για να φροντίσει για μία σόμπα πε-
τρελαίου, για κάτι ψώνια και για τον
γιατρό. Στη Στέλλα δεν ξεχνά ν' α-
φήσει και την διεύθυνσή της μήπως αυ-
τή χρειασθεί τίποτα.

Το βράδυ η Ρόζα είναι προσκεκλημένη
στης κ. Ρους με την οποία περνά την
βραδιά της. Την επομένη ενώ βρίσκεται
με τον Κόρντα που της έχει κάνει επί-
σκεψη δέχεται την Στέλλα ή οποία
κλαίοντας της λέει ότι ο Πατρίτσιο πε-
θαίνει. Φεύγει άμέσως μαζί της και ο-
ταν φθάνει στο σπίτι βρίσκει νεκρό τον
Πατρίτσιο.

Η Ρόζα αφήνει λεπτά για την κηδεία
και παίρνει μαζί της τον μικρό Πάτ τον
οποίον βάπτει να κοιμηθεί σ' ένα πλαινό
με το δικό της δωμάτιο...

Ο μικρός Πάτ περιεργάζεται θαμνω-
μένους τα ώραία πράγματα του πατιού
της Ρόζας και η Ρόζα κάνει τη σκέψη
ότι είναι ώραίο πράγμα να έχη κανείς έ-
ναν μικρό. Κατόπιν η Ρόζα βάπτει στο
δωμάτιο του Πάτ ένα ακόμα κρεβάτι
για τη μητέρα του τη Στέλλα ή οποία

φέρεται στη Ρόζα με μεγάλο σεβασμό
και σχεδόν φοβισμένα.

Η Ρόζα την επομένη βρίσκεται στης
κ. Ρους, που αρχίζει να τη ερωτεύεται
για το ότι συμβάλεψε τη Στέλλα και τον
Πάτ και της κάνει υπαινιγμούς για την
αποκατάστασή της και τον Άλμπερτο.

Η Ρόζα δίνει επιτυχώς ένα κονσέρτο
στη Βενετία και δεν προσκαλεί τον Ντα-
νιέλε που νομίζει ότι πάει μόνη της διό-
τι θα συναντούσε τον Άλμπερτο.

Επιστρέφει όμως σε δύο μέρες και ο
Ντανιέλε που την επισκέπτεται τη βρι-
σκει πολύ στεναχωρημένη.

Σε λίγες μέρες πάλι η Ρόζα φεύγει
για το κονσέρτο της της Βολωνίας όπου
παρά τις έλλειδες της δε συναντά και
πάλιν τον Άλμπερτο. Βγαίνοντας από
το θέατρο βρίσκει υποστά της τον Ντα-
νιέλε που πήγε εκεί απόδελητος και μα-
ζί του παίρνει το τραίνο της επιστρο-
φής.

17 ON

Είχε μάθει επίσης από την Τζο-
εάννα Ρους τους νέους φιλοξε-
νουμένους της Ρόζας. Την ή-
μέρα εκείνη του Οκτωβρίου,
που ήταν χλιαρή και γεμάτη ήλιο,
η Στέλλα και ο Πάτ είχαν έρχη έ-
ξω και θα γύριζαν μονάχα το βράδυ.
—Λοιπόν Ρόζα ;... Δεν μου λές τί-
ποτα... Κανένα νέο ;

—Κανένα νέο, αγαπητή μου.
—Εγώ περιμένα να έρθω πολλά
νέα. Γιατί είσαι ντυμένη μαύρα ;
—Ελπίζω βέβαια να μη φορέσης πέν-
θος !

—Δεν θα φορέσω πένθος γιατί δεν
μου άρσκει η ιδέα μιας τραγουδι-
στρας με πένθος. Ξέρεις άλλωστε
ότι αυτό το πένθος δεν θα μπορού-
σα να το φορέσω ούτε καν μέσα
στην καρδιά μου ; Δεν μπορώ να
λέω ψέμματα, Αντέλα.

Η Αντέλα ανέπνευσε. —Υστερα ά-
ποφάσισε να ρωτήσει με μεγάλη ά-
πλότητα :

—Και ο Άλμπερτο Ίλριο ;
—Η Ρόζα κοκκίνισε. Μολαταύτα πε-
ρίμενε την ερώτηση αυτή.

—Δεν ξέρω τίποτα γι' αυτόν, Άν-
τέλα.

—Είπε θλακεία εκ μέρους σου, εί-
πε η Αντέλα ζωηρά. —Επρεπε να
το γράψης αναγγέλοντάς του τον
θάνατο του συζύγου σου. Σε μένα
πώς το ανήγγειλες ;

—Είπε διαφορετικά. Φοβόμυαι. Φο-
έομουν. Δεν μπορεί κανείς να χτί-
ση την ευτυχία του επάνω στο θά-
νατο.

—Πρέπει να χτίσης κανείς την ευ-
τυχία του σε ό,τι δηποτε, όταν έρ-
χεται, όπου έρχεται, χωρίς να χά-
νη καιρό. —Αν δεν το γράψης έσύ,
θα το γράψω έγώ. Θέλεις να
το γράψω έγώ ;

—Όχι, θάταν παιδιάστικο ! —Ω-
στε πιστεύεις ότι μπορώ πράγματι
να το γράψω έγώ ;

—Χωρίς να χάνεις ούτε λεπτό,

μου έλαξεν η Μοίρα

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

Ρόζα.

Η Ρόζα παρατηρούσε την Αντέ-
λα με μία τρυφερότητα γεμάτη εϋ-
γνωμοσύνη. Έξαφνα σκέφτηκε τον
Μελχιώρ. Ένοιωσε κάποια στενοχώ-
ρια στη σκέψη ότι υπήρχε ένα μικρό
μουσικό ανάμεσα σ' εκείνην και
στον Μελχιώρ, ένας διάλογος που η
Αντέλα έπρεπε ν' άγνοη. Ήταν θε-
βαία ότι θα προτιμούσε να πεθάνη
καλύτερα παρά να προσβάλη την
Αντέλα.

Άκουσε την Στέλλα και τον Πάτ
που επέστρεψαν. Διέσχιζαν τον δι-
άδρομο στις μύτες των ποδιών για
να μην ανησυχήσουν την Ρόζα.

—Είπε ο Πάτ που γύρισε στο σπι-
τι. Θέλεις να τον δεις, Αντέλα ; Πάτ !
—Ελα έδω, Πάτ ! —Ελα να σε δοΐμε !

Το παιδάκι μπήκε, λίγο διστακτι-
κό, θιέποντας την άγνωστη έπι-
σκέπτρια. Μά τα μάτια
που παρατηρούσαν την
Ρόζα ήταν δλόφωτα και
γελαστά : —Ο Πάτ ήταν
εϋτυχισμένος όταν μπο-
ρούσε να πλησιάση την
Ρόζα.

Η Ρόζα, γονατιστή κα-
ταγής, τον βοηθούσε να
ξεκουμπωθή και να βγά-
λη το παλτό του.

—Γύρισες νωρίς, Πάτ.
—Η μαμά θ' αρχίση
σήμερα να μου μαθαίνει
να διαβάζω. Κι' έπειτα
έκανε ψύχρα σήμερα.

Ήταν ακόμα χλωμός
και αδύνατος, μά πολύ
χαριτωμένος. Είχε το
γλυκό και έρωτηματικό
δλέμμα του Πατρίτσιου.

—Πηγαίνει λοιπόν τώρα
στη μαμά, Πάτ. —Όταν
τελειώσεις το μάθημα, θα
έλθης να μου πής τί έμα-
θες.

Η Αντέλα πλησίασε,
κάθησε σε μία χαμηλή
πολυθρόνα. Τώρα παρα-
τηρούσε κι' εκείνη σκε-
φτική το παιδάκι που έ-
βγαине από το δωμάτιο.
Η Ρόζα εξακολουθούσε
να κάθεται στο χαλί, στα
πόδια της φίλης της. Και
οι δύο έμειναν πολλή ώ-
ρα σιωπηλές.

Και οι δύο γνώριζαν τα
αγαθά της ζωής : και οι
δύο είχαν αγαπήσει, εί-
χαν εργασθή, είχαν άγω-
νισθή, είχαν κλάψει... Μά
άγνοούσαν το βαρύ και
υπέρτατο αγαθό της μη-
τρότητας. Η Ρόζα είπε
σιγανά, σαν να θέλε να δι-
ώξη μία λυπηρή σκέψη.

—Είπε λεπτό παιδί, και
δεν θέλησα να το στείλω
ακόμα στο σχολείο. Το
αγόρασά ένα αλφαριθτά.

ριο γεμάτο εικόνες, πολύ διασκεδα-
στικό, και η μητέρα του αρχίζει να
του μαθαίνει μερικά πράγματα, χω-
ρίς βίαση.

Η Αντέλα σιωπούσε. Έβαζε με
άργες κινήσεις τα γάντια της.
—Αντέλα, ρώτησε η Ρόζα ξαφνι-
κά, γιατί έσύ κι' ο Μελχιώρ δεν παν-
τρεύεστε ;

Η Αντέλα δεν άπήντησε άμέσως.
Φαινόταν σαν ν' άπορούσε λίγο για
την ερώτηση αυτή που η Ρόζα δεν
της είχε άποτείνει ποτέ έως τώρα. Έξ
άλλου, η Ρόζα έπρεπε να ξέρη πρό
πολλού ποιές ήταν οι ιδέες της Άν-
τέλας και του Μελχιώρ.

—Αν παντρευόμουν τον Μελχιώρ
θάπρεπε ν' αφήσω το θέατρο. Φυσι-
κά ο Μελχιώρ έχει ανάγκη μιάς συ-
ζύγου διακοσμητικής, αν ληφθή ύπ'
όψιν η κοινωνική του θέσις. Έγώ θα

μπορούσα να γίνω δκόμη και δια-
κοσμητική, μά δεν το επιθυμώ, Ρόζα.
Δεν θα μπορούσα ποτέ να ξεχάσω ότι
είμαι κόρη δυο φτωχών ανθρώπων
του λαού, και κάποτε — ή μάλλον
συχνά — δεν θα καταφέρνω να κάνω
να το ξεχνούν και οι άλλοι. Κι' έπει-
τα, αγαπητή μου, εκείνος κι' έγώ ά-
γαπούμε την έλευθερία, θέλομε την
έλευθερία μας. Αυτό είναι όλο.

—Αν έγώ αγαπούσα έναν άνδρα
και με αγαπούσε κι' αυτός, είπε η
Ρόζα με φωνή σιγανή, μά τόσο φλο-
γοερή και βαθειά που έμοιαζε με
τραγουδι, δεν θα ήθελα έλευθερία
ούτε για μένα ούτε για κείνον.

Η Αντέλα είχε σηκωθή γελώντας.
—Ρόζα, πρέπει ν' άρκηται κανείς
ν' αγαπά όπως μπορεί, και να αγα-
πιέται από τους άλλους όπως οι άλ-
λοι μπορούν να τον αγαπήσουν. Γρά-

—Έγώ δεν θα σάς αποχωριστώ βέβαια, Πάτ.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ = ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ =

ψε το γράμμα που είπαμε, αγαπητή μου. Κι ύστερα ζήσε τη ζωή, επί τέλους. Πότε πώς στη Τζένοβα;

—Στο τέλος του μηνός. Ύστερα θα γυρίσω εδώ. Στις τέσσερις Νοεμβρίου θα πάω στην Πάντοβα για ένα άλλο κονσέρτο.

Όταν έμεινε μόνη, η Ρόζα κάθησε στο πιάνο. Ναί, μιλούσε για μουσική και για θέατρο, έκανε σχέδια για την εργασία της, προσπαθούσε με κάθε τρόπο να ενδιαφερθεί για την τέχνη της, μα στο θάθος δεν είχε παρά μια μονάχα σκέψη τον 'Αλμπέρτο. Και η σκέψη αυτή κυριαρχούσε ολοένα περισσότερο επάνω της, πλημμύριζε όλο το είνε της σιγά-σιγά, μα άκατανίκητα, όπως το νερό που εισχωρεί σ' έναν κλειστό χώρο και άνεβαινε γύρω από ένα σώμα που δεν μπορεί ν' αμυνθεί έως ότου το σκεπάσει, το εθίσει και το εξαφανίσει χωρίς οϊκτο.

Ακόμη και τώρα, καθισμένη στο πιάνο, με τα χέρια ακίνητα στα πληκτρα, είχε το συναίσθημα της παρουσίας του 'Αλμπέρτο. Της φαινόταν ότι ένοιωθε στον λαιμό της την ανάσα του, λαχανιασμένη από το πάθος. Αίσθανόταν το λεπτό άρωμα της κολώνιας του. 'Εκείνος άγγιζε το ένα χέρι της με το μεγάλο και φλογισμένο χέρι του. Έσκυβε από πάνω της κοντά της, με τον ώμο του κοντά στον ώμο της, και άκουμπουσε το μάγουλό του στο δικό της.

Σε ώριμες στιγμές είχε πιστέψει ότι θα μπορούσε, αν όχι να τον ξεχάσει, να κλείσει τουλάχιστο την ανάμνησή του σε κάποια θάβηκα θέσης της καρδιάς της, απ' την οποία θα μπορούσε να την έβγαλει κάποτε, στο μέλλον, για ν' αутаπατάται με κάποιο αγαθό που θα μπορούσε να είναι δικό της. Είχε κατορθώσει, σε ώριμες στιγμές, να περιορίσει την αγάπη της για τον 'Αλμπέρτο στις διαστάσεις ενός νεανικού ειδυλλίου, από το οποίο έμενε επάνω στο άβρο του δέρμα ή εντύπωσης ενός χαδιού ανάλαφρου σαν το άγγιγμα ενός λουλουδιού. Και όμως αντιλαμβανόταν σιγά-σιγά ότι δεν ήταν ένα χάδι.

Το άβρο της δέρμα είχε γεμίσει από πληγές και σημάδια. Την είχαν χτυπήσει, την είχαν πληγώσει. Αυτή η λαχανιασμένη πνοή που φανταζόταν επάνω στον λαιμό της, αυτό το φλογισμένο χέρι επάνω στο δικό της δεν ήταν χάδια, αλλά μαρτύρια. «Δηλητηριασμένη» είχε πη στον Μελχιώρ. Ναί, αυτό ήταν η άλλη-φεια.

Δεν μπορούσε να ξεφύγει από τη Μοίρα της. Είχε έρωτευθεί τον Πατρίτσιο σαν τρελή, τον είχε λατρεύσει και υπηρετήσει, χωρίς να τον κρίνει, ταπεινά, σαν ένα φτωχό πλάσμα χωρίς θέληση, χωρίς σκέψη. Όταν εξαντλήθηκε η αγάπη της για κείνον, είχε έρωτευθεί τον 'Αλμπέρτο, πιο τρελή από πριν, τον είχε έρωτευθεί χωρίς λόγο: γιατί είχε πιο μεγάλο, πιο τυφλό και ά-

πόλυτος ό έρωσ όταν είχε άδικαιο-λόγητος. Ο 'Αλμπέρτο δεν είχε ούτε την αναμφισβήτητη ιδιοφυία ούτε την μυστηριώδη γοητεία του Πατρίτσιο. Ήταν ίσως ένας άνδρας όπως τόσοι και τόσοι άλλοι: ένας ωραίος αθλητικός άνδρας με πλατείς ώμους και ξένοιαστο χαμόγελο. Μα της φαινόταν ότι δεν υπήρχε πια για κείνην κανείς λόγος για να ζή αν όχι για το χαρούμενο αυτό χαμόγελο, γι' αυτούς τους ώμους, γι' αυτά τα φλογισμένα χέρια, γι' αυτό το λεπτό άρωμα της κολώνιας.

Στον ήλιο του 'Οκτωβρίου έλαμπε μια άνοιξη πιο γλυκεία από κείνην που είχε μπάσει τον 'Αλμπέρτο στη ζωή της, από κείνην που την είχε κάνει να επιθυμεί μερικώς μήνες πρωτίτερα τον θάνατο του Πατρίτσιο. Το νερό που είχε εισχωρήσει στον κλειστό χώρο ανέβαινε άσυγκράτητα και η Ρόζα ένοιωθε με κάποιο παράξενο συναίσθημα ευτυχίας να την πασάρει σιγά-σιγά και να την υψίζει στον όρμητικό του χείμαρρο.

Ναί, θάγραφε στον 'Αλμπέρτο. Τι θα του γράφε; Άρκοις μια λέξη μονάχα: "Ε λ α. "Η θα μπορούσε να του τηλεφωνήσει. 'Εκείνος, ίσως, θα περίμενε τόσο πολύ ένα τηλεφώνημά της! Θα του έλεγε απλά: Σ ε π ε ρ ι μ ε ν ω. Δεν είχε άλλο να του πη, κατά θάθος. "Αν τον αγαπούσε αληθινά, δεν είχε τίποτα άλλο να του πη.

Προηγούμενος, ίσως, δεν τον αγαπούσε ακόμη αρκετά: έπρεπε να περάσει όλους αυτούς τους μήνες της μοναξιάς, της μάταιης αναμονής, για να νοιώσει καλά την πραγματική έκταση του πάθους της. Ήταν άνοητη που του είχε αντισταθεί. "Επρεπε να πάει μαζί του εκείνη τη νύχτα, στο μεγάλο σπίτι του δάσους. "Επρεπε να ξαναφύγει μαζί του, και να τον δεχθεί χωρίς επιφυλάξεις, χωρίς όρους, στο ίδιο εκείνο δωμάτιο που τον είχε δεχθεί το πρώτο θράδυ σαν έναν ενδιαφερόντα ξένο. "Ομως, από την πρώτη σχεδόν στιγμή εκείνος υπήρξε ό άνδρας που αγάπησε με όλη τη δύναμη της πληγωμένης καρδιάς της. Κι' εκείνη η άνοητη, είχε χάσει τόσον καρπό πολύτιμο, άνοητη όπως πάντα!

Τι σημασία είχε στο κάτω-κάτω, αν ο Πατρίτσιο ήταν ζωντανός ή νεκρός; "Θέλετε να με παντρευτήτε;» την είχε ρωτήσει στο τηλέφωνο ο 'Αλμπέρτο, το πρώτο εκείνο θράδυ. Κι' εκείνη είχε γελάσει. Μα δεν είχε σημασία αυτό. Λίγη σημασία είχε αν ο 'Αλμπέρτο μπορούσε ή ήθελε να την παντρευτεί. 'Εκείνη θα έγκατέλειπε τον εαυτό της στα χέρια του ολοκληρωτικά: τα χέρια αυτά ήταν αρκετά μεγάλα και δυνατά για να την δεχθούν και να την κρατήσουν.

"Η μάλλον θα δεχόταν και να τον παντρευτεί αν της το ξαναζητούσε: θα έγκαταλείπονταν σ' αυτόν, χωρίς καμιά επιφύλαξη. Θά έμενε κοντά του, στο μεγάλο ηλιόλουστο σπίτι, σκιάδα του, σκιάδα της μητέρας

του και της αδελφής του, φθάνει να μην άπομακρυνόταν από κοντά του. Θά κοιμόταν μαζί του, θα έτρωγε μαζί του, θα περπατούσε μαζί του. 'Εκείνος, που ήταν πολύ νέος γι' αυτό, θα κουραζόταν γρήγορα και θα την θარიόταν, μα λίγο σήμαινε αυτό: εκείνη θα έφευγε, αν της το ζητούσε, ευχαριστημένη από το μερίδιο της αγάπης που της είχε πέσει, υπάκουη στη γενναιόψυχη μοίρα της.

"Η θάμενε στην μακρυνότερη γωνία του σπιτιού, ευχαριστημένη να τον βλέπει και να τον υπηρετεί σαν την τελευταία από τις υπηρέτριες. Θά άνεπνε με απόλαυση το λεπτό άρωμα της κολώνιας όταν θα περνούσε από κοντά του. Κάποτε εκείνος θα της χείδευε το πρόσωπο με το μεγάλο θερμό χέρι του.

Δοκίμασε να παίξει λίγο πιάνο με χέρια που έτρεμαν και να τραγουδήσει: "Η φωνή της πνιγόταν από την συγκίνηση, κι' έβγαине υπόκωφη, σαν να την σκίαζε ένας έρωτικός λυγμός. "Ενοιωσε το συναίσθημα ότι κάποιοι θρικόταν κοντά της. Στράφηκε. Ήταν ο Πάτ, ακίνητος και σοβαρός.

—Ω, Πάτ, θέλεις τίποτα; —Αυτή τη φορά τραγουδώντας άσχημα, είπε το παιδάκι χωρίς να χαμογελά.

"Η νέα γυναίκα άρχισε να γελά νευρικά.

—Όστε με άκοις, όταν τραγουδω; Και καταλαβαίνεις μάλιστα αν τραγουδω καλά ή άσχημα;

—Ναί, Μοι άρέσει να σ' άκούω να τραγουδείς. "Ερχομαι πάντα πίσω από την πόρτα, όταν τραγουδάς. Μην τραγουδάς άσχημα, ξέρεις, γιατί δεν μ' άρέσει.

—Όχι, θέλω να τραγουδω πολύ ωραία, Πάτ. "Ελα να μ' άκούσεις αύριο θράδυ. Θα έλθω ό Ντανιέλε να με συνοδεύσει και τότε θα τραγουδήσω πράγματι καλά, θα τραγουδήσω για σένα, Πάτ.

Το παιδάκι ρώτησε ήρεμα, κυττάζοντάς την στα μάτια:

—Είνε ό άρραβωνιαστικός σου, ό Ντανιέλε;

—Όχι, Πάτ, άπήντησε άμέσως η Ρόζα με φωνή ταπεινή. "Εγώ δεν έχω άρραβωνιαστικό, Πάτ.

Το παιδάκι έμενε σιωπηλό, συλλογισμένο. "Ύστερα ρώτησε, με διασταγμό:

—Μα πές μου: δεν είσαι γυναίκα του μπαμπά μου, εσύ;

"Η Ρόζα πήρε το αγοράκι στα γόνατά της: ήταν μικροκαμωμένο, λεπτό, δεν ήταν καθόλου βαρύ.

—Όχι, Πάτ, δεν είμαι εγώ. "Η μαμά σου είχε η γυναίκα του μπαμπά σου. Και όταν εκείνος γυρίσει από την Άμερική θα πάτε να ζήσετε όλοι μαζί.

—Κι' εσύ; ρώτησε ό Πάτ.

Κατά θάθος, εκείνος δεν καταλάβαινε τί ρόλο έπαιζε η Ρόζα στην ζωή του και στη ζωή του πατέρα του και της μητέρας του. Δεν καταλάβαινε πολλά πράγματα, μα δεν έκανε σχεδόν ποτέ δύσκολες έρωτήσεις.

—Εγώ δεν θα σάς άποχωρισθώ βέβαια, Πάτ.

—Τί καλά! φώναξε το παιδάκι. Και τα μάτια του έλαμψαν πάλι.

"Η Ρόζα χαμογελούσε, χείδεύοντας το δόλογο του κεφαλάκι του.

—Όστε μ' αγαπάς, Πάτ;

Το παιδάκι δεν άπήντησε, μα της χαμογέλασε. Ήταν το χαμόγελο

του Πατρίτσιο τότε που ήταν νέος και γοητευτικός: ένα χαμόγελο γεμάτο τρυφερότητα, ένα χαμόγελο ταπεινό και κυριαρχικό συγχρόνως. Ναί, ό Πάτ την αγαπούσε.

Τραγουδούσε το άλλο θράδυ, πολλή ώρα, συνοδευόμενη στο πιάνο από τον Κόρντα.

—Άς δοκιμάσουμε την άρια της «Λουκρητίας». Ντανιέλε. Την μελέτησα προ καιρού. Ξέρω άρκετά καλά όλο σχεδόν το μέρος.

Τραγουδούσε με όνειροπαρμένη και μελαγχολική γλυκύτητα:

«Τί όμορφος που είνε! Πόσην-ητεία στο άρρενωπό και περήφανο πρόσωπό του!»

Ο Ντανιέλε την είδε να χαμογελά άόριστα καθώς τραγουδούσε όρθια απή ό 'Αλμπέρτο να έλεγε:

«Κλείσε το ραδιόφωνο, Τερεζίτα», όπως εκείνο το θράδυ του κονσέρτου της Βολωνίας. Κι' έπειτα θάφευγε με το αυτοκίνητό του όπως εκείνο το θράδυ... Κι' αυτή κι' η μητέρα της θά ξανάνοιγαν το ραδιόφωνο, γοητευμένες, σαν να ήταν η Ρόζα μπροστά τους, εκεί στη σάλα, και τραγουδούσε και έκλεινε γι' αυτές.

Κατέβηκε από το κρεβάτι, πέρασε μια ρόμπα, κι' έβαλε το γράμμα σ' ένα συρτάρι το οποίο κλείδωσε.

"Άκουσε τον θόρυβο ενός αυτοκινήτου που έρχόταν, σταματούσε κι' ύστερα έμπαινε στον κήπο τους.

«Τερεζίτα, θά ήθελα να ξαναδω τον 'Αλμπέρτο». Νά ξαναδω τον 'Αλμπέρτο...

Επαναλάμβανε τα λόγια της επιστολής, ταρκαγμένη. Και τώρα έπρεπε ν' άπάντησε στη Ρόζα αυτή!

Όταν κάθισε στο γραφείο λίγη ώρα άργότερα άφού προηγούμενος πήρε το γράμμα από το συρτάρι όπου το είχε κλείδωθεί, το κράτησε στο χέρι της χωρίς να το ξαναδιαβάσει. Την ώρα που άρχισε να γράφει, κάποιος χτύπησε την πόρτα της. "Η Τερεζίτα αναγνώρισε το χτύπημα της Σίμπιλλα...

Διάβασε δυό-τρεις φορές το γράμμα της Ρόζας. Ύστερα άνακάθησε στο κρεβάτι της, άναπνέοντας θάβηκα. Όταν της φάνηκε ότι κάποιος πλησίαζε στο δωμάτιο, έκρυψε το γράμμα κάτω απ' το προσκέφαλό της και έσπλωθηκε πάλι.

Το μικρό πρόσωπό της άνάμεσα στα κοντά ψαφρά μαλλιά είχε κοκκινήσει και φαινόταν πιο παιδικαστικό και έκπληκτο από το συνηθισμένο. Όταν τα έήματα άπομακρύνθηκαν και η Τερεζίτα θεσβιώθηκε ότι κανείς δεν έπρόκειτο να μπει στο δωμάτιό της, πήρε πάλι το γράμμα της Ρόζας και το ξαναδιάβασε. Ήταν σύντομο και πολύ απλό:

«Τερεζίτα, γράφω σε σένα για να μάθω νέα σας. Πριν από έναμην μήνα ό άνδρας μου πέθανε: υποθέτω ότι δεν θα το έμαθε κανείς από σας. Είμαι μόνη στη Τζένοβα για μερικές παραστάσεις της «Μανόν». Θά επιστρέψω στο Μιλάνο, κατά τά τέλη 'Οκτωβρίου ή άρχές Νοεμβρίου. Τερεζίτα, θά ήθελα να ξαναδω τον 'Αλμπέρτο. Μη με ξεχνάς.

Ρ ό ζ α»

Το σημείωμα ήταν γραμμένο σε μια κάρτα με την έπικεφαλίδα του ξενοδοχείου της Τζένοβα.

Μπορούσε να φαντασθεί η Τερεζίτα πόσο κόπο είχε στοιχίσει το γράμμα αυτό στη Ρόζα; Ναί, το φανταζόταν. Άσφαλώς θά είχε κάνει πολλές απόπειρες να γράφει και δεν τό άποφάσιζε.

Ίσως πάλι, σκεπτόταν η Τερεζίτα, να είχε γράψει πρώτα στον 'Αλμπέρτο κι' ύστερα να μην είχε τολμήσει να στείλει το γράμμα. Ίσως άκόμη και να σχεδίαζε να έλθει κι' έπειτα της έλειπε το θάρρος.

Και τέλος είχε γράψει σ' αυτήν

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ = ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ =

με τόσο ταπεινωσύνη. "Η Τερεζίτα ένοιωθε την επιθυμία να της στείλει τά πιο όμορφα χρυσάνθεμα που είχαν άνθισει στον κήπο.

Σε μια-δυό θραβύς, το ραδιόφωνο θά μετέδιδε την «Μανόν» από την Τζένοβα. Ίσως άκόμη και την φορά αυτή ό 'Αλμπέρτο να έλεγε: «Κλείσε το ραδιόφωνο, Τερεζίτα», όπως εκείνο το θράδυ του κονσέρτου της Βολωνίας. Κι' έπειτα θάφευγε με το αυτοκίνητό του όπως εκείνο το θράδυ...

Κι' αυτή κι' η μητέρα της θά ξανάνοιγαν το ραδιόφωνο, γοητευμένες, σαν να ήταν η Ρόζα μπροστά τους, εκεί στη σάλα, και τραγουδούσε και έκλεινε γι' αυτές.

Κατέβηκε από το κρεβάτι, πέρασε μια ρόμπα, κι' έβαλε το γράμμα σ' ένα συρτάρι το οποίο κλείδωσε.

"Άκουσε τον θόρυβο ενός αυτοκινήτου που έρχόταν, σταματούσε κι' ύστερα έμπαινε στον κήπο τους.

«Τερεζίτα, θά ήθελα να ξαναδω τον 'Αλμπέρτο». Νά ξαναδω τον 'Αλμπέρτο...

Επαναλάμβανε τά λόγια της επιστολής, ταρκαγμένη. Και τώρα έπρεπε ν' άπάντησε στη Ρόζα αυτή!

Όταν κάθισε στο γραφείο λίγη ώρα άργότερα άφού προηγούμενος πήρε το γράμμα από το συρτάρι όπου το είχε κλείδωθεί, το κράτησε στο χέρι της χωρίς να το ξαναδιαβάσει. Την ώρα που άρχισε να γράφει, κάποιος χτύπησε την πόρτα της. "Η Τερεζίτα αναγνώρισε το χτύπημα της Σίμπιλλα...

Η ιστορία της Στέλλας

—Θά γυρίση άσφαλώς αύριο, είπε η Στέλλα σηκώνοντας το κεφάλι.

ΣΗΜΑΤΑ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

"Η διάσημος άκροβάτης και το σόφο της σκυλάκι έχουν ναυαγήσει!

—Κούνα, Μπόμπυ, την ούρά σου, και μας δη κανένα υπερωκέα-νείο!...

της από το άλφαθητάριο του Πάτ που προσπαθούσε να συλλάβει μερικές λέξεις.

—Αν γυρίζε σήμερα, είπε η Μαργαρίτα, θά τηλεγραφούσε ή θά τηλεφωνούσε. Άλλα πάλι, άφού τέλειωσε χθές το θράδυ, δεν ξέρω τί θα καθόταν νά κάνει στη Τζένοβα σήμερα, μ' αυτό τον άπαισιο καιρό.

Έβρεχε από το προηγούμενο θράδυ με τόση έπιμονή που νομίζεις ότι είχε άρχισει ένας καινούργιος κατακλυσμός. Ο Πάτ είχε μείνει όλη την ημέρα στο σπίτι, ανήσυχος και κακόκεφος, πράγμα που του συνέβαινε σπανιότατα. Τώρα είχε συνθησει να βγαίνει έξω πολλές ώρες την ημέρα. Φαινόταν άκόμη πιο χλωμός απ' το συνηθισμένο.

—Δεν ξέρω τί θάκανε στη Τζένοβα μόνη, ξανάπε η Μαργαρίτα, αν είναι καν ούτε ό κύριος Ντανιέλε, που τηλεφώνησε σήμερα για να έλθω αν έφτασε.

—Νά την! φώναξε ό Πάτ.

Είχε άκούσει το άσανσέρ ν' άναβαίνει. Ήταν δυό μετά το μεσημέρι, μα τά φώτα ήσαν ήδη άναμμένα εξ αίτίας της σκοτεινιάς που έρχτηκε ό μολυβένιος φθινοπωρινός αύρας.

—Τόσος κόσμος άνεβοκατεβαίνει με τό άσανσέρ, είπε η Στέλλα.

Μα ό Πάτ είχε μαντεύσει σωστά. Είχε φωνάξει χαρούμενα και τότε, πού η Ρόζα έμπαινε το παιδάκι, έμενε σιωπηλό με μια άπότομη δειλία.

—Πάτ, είπε η φωνή ης Ρόζας, ήρεμη και γλυκεία, από το χαλλ όπου θρικόταν.

"Η Μαργαρίτα της έβγαζε το βρεγμένο παλτό. "Η Στέλλα προώρρησε, σπρώχνοντας έμπρός τον Πάτ.

—Ήσουν καλό παιδί Πάτ; ρώτησε η Ρόζα σκύβοντας για να βγάλει τις γαλότσες της.

"Η Στέλλα γονάτισε για να την βοηθήσει.

—Μά όχι, όχι, Στέλλα. "Ηθελα μονάχα να μάθω αν ό Πάτ ήταν καλό παιδί.

Ο Πάτ πλησίασε χαμογελώντας. Ξαφνικά σφίχτηκε στη Ρόζα, άγκαλιάζοντας τά πόδια της. Εκείνη ήταν τόσο ψηλή, τόσο ψηλή! Ώρισμένες στιγμές έμοιαζε μ' ένα μεγάλο δένδρο, ένα λεπτό και ψηλό έλατο.

—Λοιπόν, Στέλλα, άς άκούσουμε, ήταν καλό αυτό το παιδί;

—Άρκετά καλό, άρκετά είπε η Στέλλα.

—Μπράβο! Λοιπόν κράτησε την ύποσχηση που μου έδωκε. Γι' αυτό κι' εγώ κράτησα τη δική μου και το έφερα κάτι που έπιθυμούσε πολύ.

Ο Πάτ ψιθύρισε:

—Τό αυτοκίνητο με τούς πυροσβέστες; Άλήθεια μου έφερες τό αυτοκίνητο;

—Ναί, Πάτ. Είνε μέσα στη βαλίτσα μου. Τώρα θά την άνοίξω.

(Η συνέχεια εις τό επόμενον)

(Φιλολογική μετάφραση
Διδος ΗΛΕΚΤ, ΓΕΡΑΡΔΟΥ)

Μιά πολύ απάνθρωπη έκδίκησις

Οποιος την έδωπε την στιγμή αυτή την Μαρία Γκουερρίτο, να στέκη με το ένα πόδι στο χώμα και με το άλλο επάνω στο κασελάκι του λούστρου, που της εγγύωνε καλλιτεχνικά το ψηλό τακούνι, θα φανταζότανε ότι ή ψηλή αυτή κοπέλλα, με την λιγνή σιλουέττα και την μέση, που μπορούσε να σφιχτή ανάμεσα σε δυο παλάμες, έτοιμαζότανε για χορό.

Από δίπλα ακουρόντουσαν τὰ χειροκροτήματα και τὰ μπράβο του πλήθους, που εξέδίδωσαν την επίδοκιμασία του για τὰ επικίνδυνα γυμνάσματα του Φιγκουέρο.

—Είναι η δική μου σειρά κατόπιν, ρώτησε η Γκουερρίτο έναν άνθρωπο, που στεκότανε δίπλα της έτοιμος για να της προσφέρει τις υπηρεσίες του.

—Μάλιστα, σινιόρα, της απάντησε αυτός.

—Πολύ καλά. Μη φέρεις ακόμη το άλλο. Θα πάω εγώ να το παραλάβω μόνη μου από τον σταύλο.

Η Γκουερρίτο δούλευε χρόνια στο ιπποδρόμιο και είχε συνηθίσει από πιά να επικινδύνει γυμνάσματα, με τὰ όποια κατιώρωνε να ενθουσιάζει το κοινό, που έτρεφε σ' έναν τρολλό κάθε φορά που έβλεπε το όνομά της στο πρόγραμμα. Κάποτε, τον καιρό που βρέθηκε κάτω από τὰ έξη αλόγα της μέσα στο μεγάλο χαντάκι που έπρεπε να περδήσουνε και τὰ έξη μαζί με την Γκουερρίτο θρία επάνω στην ράχη του ενός, ώρκιστηκε να μην ξανακάνει νούμερο στο ιπποδρόμιο.

Κάμποσο καιρό κράτησε τον όρκο της και έζησε ελεύθερη, ταξιδεύοντας εδώ κι' εκεί. Μά τὰ λεπτά της άρχισαν να τελειώνουν και έτσι βρέθηκε αναγκασμένη να ξαναπάει δουλειά, κάνοντας το πιο επικίνδυνο μά και το πιο αγαπημένο νούμερο του κοινού.

Όρθια επάνω στο άγαπημένο της άλλο, τον Καίσαρα, η Γκουερρίτο έκανε σωστή ταυρομαχία με έναν άγριο ταύρο, που ώρμούσε, έτοιμος να ξεσχίσει με τὰ κέρατά του την ωραία καθαλάρισα και το αλόγο της.

—EE—

Η Γκουερρίτο προχώρησε αιχμαινά προς τον σταύλο, όπου ο ίδιος άνθρωπος, που στεκότανε πριν δίπλα της, την περίμενε, κρατώντας τώρα τον Καίσαρα, το υπερήφανο μαύρο αλόγο, από τὰ γκέμια. Καθώς πλησίαζε η Γκουερρίτο, το αλόγο άρχισε να χλιμιντρίζει από γαό και όταν ένοιωσε το χέρι της να χαϊδεύει την όλόμορφη χαίτη του, τινάχτηκε όλόκληρο σαν να ένοιωθε μιάν ιδιαίτερη ήδονη.

Η Γκουερρίτο του έδωσε μιὰ καρδιάμελλα ζάχαρη για να το καλοπιάσει, μιὰ παράξενο ποδάρι, το αλόγο γύρισε το κεφάλι του από την άλλη μεριά.

—Τί συμβαίνει, Φρασκούιτο; ρώτησε η Γκουερρίτο τον ιπποκόμο της γεμάτη άπορία.

—Μικροκαπιτιστάνικα, την καθούχασε αυτός, και η εξέγηση αυτή της φάνηκε άρκετή.

Την ίδια στιγμή άκούστηκαν οι τρουμπέτες, που είδοποιούσαν ότι το νούμερο της Γκουερρίτο άρχισε. Ο ίδιος ο διευθυντής του ιπποδρόμιου έτρεξε να βοηθήσει ν' ανέβει στο άλλο, κάνοντας της σκάλα με τὰ δυο του χέρια.

—Όλα εν τάξει, σινιόρα; την ρώτησε γεμάτος φροντίδα.

Και παίνοντας την καταρατική της απάντηση, έσπευσε πάλι να εξαφανιστεί.

Την στιγμή αυτή την πλησίασε πάλι ο ιπποκόμος της.

—Μήπως σ'ας χρειάζεται τίποτα, σινιόρα;

—Μήπως έχετε να μου πείτε τίποτα;

—Όχι, Φρασκούιτο. Θαρρώ ότι όλα είναι στην θέση τους.

—Μήπως έχετε να μου πείτε τίποτα; ξαναρώτησε με μιὰ παράξενη φωνή, που πρόδιδε μεγάλη σύγχυση.

Η Γκουερρίτο κατάλαβε καλά την σημασία των λόγων του Φρασκούιτο και δίνοντας μιὰ γερή σπηρουιά στα πλευρά του αλόγου, χάρηκε σαν σφαίρα μέσα στον στίβο, όπου την χαϊρετήσανε ατέλειωτα χειροκροτήματα και ζητωκραυγές των θεατών.

Ώστερα όλοι σωπάσανε μονομιάς. Μια πόρτα άνοιχτηκε, και ένας μαύρος όγκος κινήθηκε με μανία προς την μέση του στίβου, όπου η Γκουερρίτο στεκότανε ακίνητη, σαν άγαλμα επάνω στο αλόγο της. Εσφυσώντας, με το κεφάλι σκυμμένο κάτω, ο ταύρος κινήθηκε με άστραπιαία ταχύτητα προς το άλλο. Το κοινό κρατούσε την αναπνοή του, μη ξέροντας τί θα ακολουθούσε από στιγμή σε

στιγμή. Πολλοί γυρίζανε κι' έβλεπε το πρόσωπό τους για να μη δουνε το απαίσιο θέαμα που φαινόταν πως θ' ακολουθούσε, όταν άξαφνα η Γκουερρίτο δίνοντας ένα άλαφρειο χτύπημα στο άλλο, πετάχτηκε προς τὰ άριστερά του ταύρου, που προσπερνώντας δίπλα της, δέχτηκε ένα βέλος βαθεία μέσα στο πλευρό του. Έξαλλος από τον πόνο και την μανία, ο ταύρος ξαναδοκίμασε να επιτεθεί από πίσω, μα η Γκουερρίτο καρδοκτώντας την κατάλληλη στιγμή του έμπηξε και δεύτερο βέλος στο πλευρό.

Τα μουγγρητά του ταύρου σκεπαστήκανε από τα χειροκροτήματα και τις ζητωκραυγές του πλήθους, που ζήτησε να δώσει διέξοδο στην αγωνία του.

Η Γκουερρίτο χανότανε σαν την σφεντόνα, τότε στην μιὰ και τότε στην άλλη άκρη του στίβου, τότε παρακολουθούμενη και τότε παρακολουθώντας τον ταύρο.

Ο Καίσαρ, το άγαπημένο της αλόγο, σαν να διάβαζε τις σκέψεις της σινιόρας του, ακολουθούσε πιστά και την παραμικρή της κίνηση, βγάζοντας άφρους από το στόμα του και άχνίζοντας σ' όλο-κλήρο του το κορμί.

Και το κοινό χειροκροτούσε, ζητωκραύγαζε, έξαλλο από ένθουσιασμό κάθε φορά που ένα καινούριο βέλος ερχότανε να σφηνωθεί πλάι σ' άλλα επάνω στο σώμα του δυστυχισμένου ταύρου.

Μά άξαφνα τὰ χειροκροτήματα και τις ζητωκραυγές διαδέχτηκε ένα μυριόστομο ούρλιασμα, μιὰ φωνή γεμάτη σπαργμό και άπελπισία.

Κανένας δεν είχε προλάβει να ιδεί τί είχε συμβεί. Σε κάποια άπότομη κίνηση του αλόγου ή σέλλα είχε αναποδογυρίσει και η Γκουερρίτο βρέθηκε κατάχαμα στην μέση του στίβου να δέχεται το ένα μετά το άλλο τὰ χτυπήματα του ταύρου, που αφού την άποτελείωσε, σφίγγοντας γύρω της μιάν όλόκληρη λίμνη από το αίμα της, έπεσε κι' αυτός επάνω της, έξαντλημένος, ψόφος.

Όταν ύστερα από ώρα πολλή ήσυχάσαν τὰ πράγματα, όλοι ψάξανε να βρουν τον Φρασκούιτο, τον άφροισμένο ιπποκόμο της Γκουερρίτο. Μά αυτός που ήξερε από την άρχη το τραγικό τέλος της σινιόρας του και που ήταν σίγουρος πως όλοι θα ψάχνανε να τον βρουν ως υπεύθυνο για το δυστύχημα, είχε εξαφανισθεί.

Ο Φρασκούιτο είχε εκδικηθεί με τον πιο απάνθρωπο τρόπο την σινιόρα Γκουερρίτο, που δεν έδωσε ποτέ της σημασία στις παθητικές του ματιές και που ούτε την τελευταία στιγμή που την αντίκρουσε δεν είχε να του δώσει καμιά απάντηση στην παράξενή του ερώτηση:

—Μήπως έχετε να μου πείτε τίποτα;

—EE—

Η Γκουερρίτο δεν είχε κρατήσει τον όρκο της να μη ξανακάνει νούμερο. Μά τώρα πιά δεν θά ξανακάνει ποτέ της.

Μιά παράξενη επισκέπτρια

Ένα περιπετειώδες διήγημα του Μπράϊαν Χώλλ

—Κόβω το κεφάλι μου πως πάει έννηξ καράτια.

—Βάλτο στη ζυγαριά, να δής που θάνε και πιά πολύ. Κι' είναι το άφιλότιμο διάφανο σαν «τζίν» και καθάριο σαν τή φτερούγα του άγγελου. Τόμμου Ντάρτμουρ, την έκανες τή μπάζα σου! Νά κι' ένα διαμάντι που θά μπορείς να το δείγνης δίχως φόβο φυλακίσεως.

Το παρατσούκλι του ο Τόμμου το χρωστούσε σε κάποια διάσημη άγγλική φυλακή, όπου είχε ζήσει αρκετά χρόνια: το Ντάρτμουρ. Φανερά χαρούμενος για το εύρημά του, στράφηκε προς τους συντρόφους του:

—Παιδιά, φώναξε, έλάτε μαζί μου στο μπάριμπα Βέρσταιν. Κερνώ σ'όλη την παρέα!

Βρωμιάρηδες με το δέρμα γαλκωμένο απ' τον ήλιο, οι άδασμαντωρύχοι τράβηξαν κατά το Άμερικαν Μπάριμπα του Γκούσταβ Βέρσταιν, σκασμένοι από την πνιχτική ζέστη και ξεθεωμένοι στην κόρυση. Ο γερο-Έβραϊος αντίκρύζοντάς τους, από μακριά, συνήλθε απ' το λήθαργο που ήταν βυθισμένος, πάτησε με το μεγάλο δάχτυλό του τον καπνό στην πορσελάνικη μακριά πίπα του, και ξανοίγοντας μιὰ μπουκάλια, έτοιμάστηκε να τους ύποδεχθι.

—Καλώς τους λεβέντες, έκανε χαμογελώντας πονηρά. Μπρέ τί ώρα διαμάντι! Τυχερός ήσασταν κ. Τόμμου Ντάρτμουρ... Τί θά πάρουν τὰ παιδιά;

Δώσαν όλοι τους την παράγγελια και σε λίγο με το σύνθημα κάποιου, έυπηξαν ένα ούρλιασμα φοβερό, άδειασαν μονορούφι τὰ ποτήρια τους και τ' αναποδογύρισαν επάνω στο μάριμαρο του «μπάρ» γι' άπόδειξη ότι δεν είχαν άφισει στάλα. Ός κι' ο Σατάν, ο μοναδικός γάτος κι' ή μασκώτ της κατασκηνώσεως έλαβε μέρος στο πανηγύρι. Της προσέφεραν όλάκερο κουτί γάλα Νεστλέ των έξη σελλινίων. Και το χαμόδουνο νέο, ήλο κι' άπλώνονταν, κι' όλο και κατέφθαναν έργατες. Ο Τόμμου Ντάρτμουρ που συνεκινείτο πάντα εύκολα κι' από το πρώτο άκόμα ούσκου, τους κέρναγε όλους.

Οι Κάφροι παρακολουθούσαν το γλέντι άμίλητοι και ήσυχοι. Σε λίγο όμως οι Λευκοί άρχισαν τις παρεξηγήσεις και τὰ τσακώματα. Κάτω από τον τροπικό ήλιο, που χτυπά καταικτούτελα, και με το μυαλό φουντωμένο από δυο αίτίες: την άνακάλυψη του μεγάλου διαμαντιού, και το πιστό, οι άδασμαντωρύχοι ζήτην πάντα καυγά. Ο Χέρρο Γκούσταβ άντελήφθη την φιλοπόλεμη διάθεση των «λεβέντηδων» κι' έσπευσε να κρεμάσει μιὰ πινακίδα στο ράφι με τις μπουκάλιας:

«Οι κ. κ. πελάτες, παρακαλούνται να άπομακρυνθούν από το μπάρι. Κάθε ζήμια πληρώνεται.»

Μερικοί γέλασαν. Άλλοι βόλεψαν τὰ όπλα στη ζώνη τους, κι' ο Σατάν σαν πιά φρόνιμος άφού ήπια γάλα με την ψυχή του, άποτραβήχτηκε στην πιο σκοτεινή γωνιά του δωματίου,

Ο ήλιος εξαφανίστηκε άπότομα, και έπειδή στην κατασκήνωση του Μπίγκ-Στόουν Χόουλ, σούρουπο δεν φάνηκε ποτέ, μόνον το σκοτάδι πέφτει μονοκόμματο, ο Χέρρο Γκούσταβ άναψε δυο λάμπες πετρελαίου, που τὰ γιαλιά τους ήσαν καπνισμένα και τὰ φυτίλια τους είχαν δεν είχαν μισό δάχτυλο μάκρος. Φώτισαν πάντως τὰ ξαναμμένα, ώργισμένα πρόσωπα, δυο τύπων που άνεμετρώντο σιωπηλά με το βλέμμα, περιτριγυρισμένοι από τους συντρόφους τους. Ο ένας ήταν ο Σοφός, ο άλλος — που τούλειπε το μικρό δάχτυλο του άριστερού χεριού — ένα θηρίο ως εκεί επάνω, ήσαν ο Σημαδιακός. Κανείς, μα ούτε κι' οι ίδιοι, δεν ήξεραν το λόγο του καυγά τους, πάντως βριζόντουσαν και κάποια στιγμή έβγαλαν και τὰ

πιστόλια τους. Τότε μπήκαν στη μέση οι θεαταί, που έκριναν κάπως επικίνδυνη μιὰ μονομαχία μέσα σε κλειστό χώρο. Άπεφασίσθη να τους οδηγήσουν έξω, να τους καθίσουν τον καθένα επάνω σ' ένα βαρέλι σε δεκά μέτρων άπόσταση και να τους άφίσουν μετά να σκοτωθούν. "Ετσι κι' έγινε. Οι συνάδελφοί τους παρατάχτηκαν δεξιά κι' άριστερά, ή γάτα ξεθαρεμένη, βγήκε απ' την κρουώνα της και σκαρφάλωσε στον ώμο ενός από τους έργατες. Η σκηνή ήταν φοιτηκή. Το άφρικανικό φεγγάρι φώτιζε το χώρο τριγύρω, τον βρωμερό, τον γεμάτο άποφάνια, σαρδελοκοούτια, άκαθαρότες. "Ελα όμως που το χωριό δεν είχε ήμπε θέατρο ήμπε και κινηματογράφο, κι' έτσι το θέαμα που θά παρακολουθεύσαν ήταν διασκεδάσε από τις άνέλπιστες.

Ξαφνικά άντήχησε το τριτόδισμα ενός αλόγου. Συγκίνησις!

Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα και φάνηκε κάποιος καθαλάριος, λαχανιασμένος άκόμα, σήκωσε το χέρι του έπιβάλλοντας σιωπή κι' έβροντοφώνησε:

—Παιδιά, όπου να-νε φτάνει μιὰ λευκή

—Μπορώ τουλάχιστον να νοικιάσω ένα δωμάτιο;

γυναίκα!

Φωνές αντήχησαν:

— 'Αδύνατο! Λες αλήθεια, Ντάν. Γυναίκα έδω, ανάμεσά μας; Μην είνε Μπόερ; 'Αγγλίδα είπες; Πάμε να στιαχτούμε! Πάμε να γίνουμε όμορφοι!

Ο Ντάν μιλούσε με δυσκολία, δίνοντας συμπληρωματικές πληροφορίες. Τώρα τελευταία, μία σφαίρα του είχε θρυμματίσει αρκετά μπροστινά δόντια. Τα λόγια του όμως, όσο μπερδεμένα κι' αν ήταν, ήλκτρισαν όλους. 'Ετρεχαν τώρα να νιοφτούν, οι μονομάχοι, ως κι' αυτοί, ξανάβαλαν τα πιστόλια στις θήκες τους κι' ακολούθησαν το μπουλούκι.

Ο Σημάδια κός, έτρεξε στην άποθήκη, γκρέμισε την πόρτα της κι' άρχίζοντας τη μοναδική βούρτσα όλου του καταυλισμού βάλθηκε να γυαλίζει σαν τρελλός τις μπότες του. Ο Σοφός προσέφερε πέντε λίρες στον Χέρρ Γκούσταβ για την άσπρη γραβάτα του. Κάποιος Πάρτριτζ από το Νόρφολκ, παρακαλούσε το φίλο του να του κόψει τα μακριά μαλλιά, μ' ένα σουγιά, μία και δεν είχαν ψαλλίδι. Τα ξουράφια έμφανίστηκαν και πάλι, ύστερα από βδομάδες, τα άτιθασσα μαλλιά γνώρισαν την πολυτέλεια της ξεδοτισμένης κτένας, κι' οι μόνιμες λάσπες ξέφουαν από τα παντελόνια, με τη βοήθεια μιας τούφας άγυρων, αντί για βούρτσα. Αϊώνες, λές, και δεν είχαν δει γυναίκα στη ζωή τους, οι άνθρωποι αυτοί. Οι Κάφρες φυσικά δεν λογαριάζονταν. Έδω θ' αντίκριζαν γυναίκα με δέρμα λευκό, κομψή, μυρωμένη! Περιοιούν τουςαν λοιπόν ολάκερους κάδους νερό, για να ανθρωπιστούν κάπως, κι' όταν τελείωναν οι προετοιμασίες, αντήχησαν από μακριά ο θόρυβος της βωδάμαζας που πλησίαζε. Η κουκούλα της φάνταζε κατάσπρη κάτω από το σελινόφωτο, κι' όλων τα γλέμματα καρφώθηκαν στο μαύρο άνοιγμα πίσω από την πλάτη του άηγου, που κροτούσε περήφανα το μαστίγιό του, δίχως να καταδεχτή να γαιρετήση σαν και πάντα τους έργατες...

— 'Ηρθε καί ι στάθμισε έμπρός στην είσοδο του 'Αμερικαν Μπάο, κι' όλοι τρακίστηκαν ποιός θα προσέφερε το γέι του, στην άγνωστη λευκή, για να την βοηθήσει να κατέβει. 'Η τύχη έλαγε στο Σημάδια κός. Όλοι τους είχαν χάσει τη λαλιά, και μόνον ο Σοφός κατάφερε να προσφωνήσει την 'Αγγλίδα με λίγα λόγια εύνηνικά.

— Θα σάς ήμουν εύνώμων αν με δδνηθούσατε κατ' εύθειαν στο ξενοδοχείο, τού είπε εκείνη.

— Λυπάμαι πολύ, μίς...

— Μαίρη Μάσγκρεβ, συμπλήρωσε η νέα.

— Λυπάμαι, μίς Μάσγκρεβ, μά δεν έχουμε ξενοδοχείο.

— Μπορώ τουλάχιστον να νοικιάσω ένα δωμάτιο;

— Δεσποινίς, σάς προσφέρω το δικό μου, αντήχησαν ταυτόχρονα σαν βροντή οι φωνές όλων των παρευρισκόμενων.

— Θα σάς έποτεινα τη δικιά μου καλύβα, είπε κι' ο Σοφός. Είνε όμως έλεεινή και βρωμερή. 'Η καλλίτερη, κατά τη γνώμη μου είναι του συντρόφου μου από δω.

Κι' έδειξε με το δάχτυλο τον Τόμμου Ντάρτμουρ.

— 'Η δικιά μου είναι είκοσι τουλάχιστον χρόνια καλλίτερη από τη δικιά σου, διαμαρτυρήθηκε ο Σημάδια κός.

Μιά παράξενη έπισκέπτρια

— Κι' η δικιά μου αξίζει όσο κι' οι δυο άλλες μαζί, μούγκρισε ο Ντάν.

'Επικολούθησε πανδαιμόνιο. 'Η μίς Μάσγκρεβ, φανερά τρουμαγμένη, πλησίασε περισσότερο προς τη μέρος του Σοφού, που σήκωσε το γέρι του, επιβάλλοντας ήσυχία.

— 'Ακούστε με, συντρόφοι, φώναξε. Θα διαλέξουμε τις δώδεκα καλύτερες καλύβες και οι ιδιοκτήτες τους θα τραβήξουν χαρτιά. 'Οποιος λοιπόν κερδίσει.

— 'Ετσι κι' έγινε. Μόνον που τις 12 αναγκάστηκαν να τις κάνουν 13 γιατί ο Τζόκευ Μπίλλ άπειλούσε να βγάλει το περιστροφό του. Τράβηξαν μετά χαρτιά. Βγήκαν πέντε άσσοι, δυο ρηγάδες, μία ντάμα, τρεις βαλέδες και δυο φιλά χαρτιά. 'Ολοι ξεκαρδίστηκαν στα γέλια, κι' οι διαγωνιζόμενοι έφεραν μηχανικά τα χέρια τους στη ζώνη.

'Επενέβη και πάλιν ο Σοφός και κάτι ψιθύρισε στ' αυτί της μίς Μαίρης. 'Εκείνη χαμογέλασε, και τού άπάντησε ψιθυριστά επίσης και βγάζοντας τα μακριά πέτινα γάντια της, μοίρασε χαρτιά με άδειότητα χαριτωμένη στους ύποψιφους.

— Κερδίσα! Ξεφάνισε έξαλλος απ' τη χαρά του ο Ντάν, δείχνοντας σ' όλους τον άσσο πικά.

Ξεκίνησε μετά σαν τρελλός για την καλύβα του. Σοπίσω του γύθηκαν οι σύντροφοί του άλλαλαζοντας. Λιγοστά ήταν τα σκέυη που διέθετε καθένας τους, κι' έτσι όλοι φιλοτιμήθηκαν να συμπληρώσουν τις ελλείψεις που είχε το σπιτικό του τυχερού Ντάν. Σε μισή ώρα μέσα είχαν καταφθάσει τα πού έτεροκλήτια αντικείμενα: ένας σπασμένος καθρέφτης, δυο γτένες, ή μοναδική βούρτσα, ένας κουβάς, μία πετρελαιουμχανή, τρεις κατσαρόλες, τρία σκαμνιά, κι' άφθο να σκεπάσματα σε βαθμό που μερικά έπαστροατέθηκαν για γαλιά.

Στην είσοδο της καλύβας, όλο αυτό το πλήθος των τυγοδικτων γαιρέτησε με βροντερά «Ούρρά!» καληνυχτώντας την κοπέλλα, που το φως του φεγγαριού την έδειγνε ακόμη πιο όμορφη. 'Εκείνη ύποκλήθηκε χαμογελαστή, κι' ετοιμάστηκε να μπη μέσα. Την ίδια όμως στιγμή την πλίσασε ο Γιούκρ Μπάκ και δίνοντάς της ένα χονδρό περιστροφό, της είπε ξεροβήνοντας:

— Πάστε αυτό το όπλο, μίς, κι' αν κανείς θελήσει να σάς πειράξει αφήστε τον στον τόπο. 'Αναλαμβάνουμε μετά έμείς να τον θάψουμε αξιοπρεπώς.

Η μίς Μάσγκρεβ τον ευχαρίστησε, κι' άρνήθηκε την ευγενή προσφορά του. Είχε άπλυτη έμπιστοσύνη στα ήπιοτικά αίσθήματα όλων... Μπήκε άκολούθως στην καλύβα κι' έκλεισε την πόρτα.

Στο 'Αμερικαν Μπάο του Γκούσταβ Βέροταιν, όπου μαζεύτηκαν ύστερα από λίγο όλοι τους, ή κουβέντα σχετικά με την λευκή κοπέλλα έδωσε και πήρε.

— Γνώρισα όλο τον καλό κόσμο στα ήπιοδρόμια του Νιοϋμαρκετ, του 'Ασκοτ και του 'Επσον, έδήλωσε ένθουσιασμένα ο Τζόκευ Μπίλλ. Ποιά όμορφη έμως γυναίκα δεν ξανάειδαν τα μάτια μου.

— Πίνω εις ύγειαν των ματιών της που είναι πιο διάφανα κι' από το διαμάντι μου! φώναξε ο Τόμμου Ντάρτμουρ.

— 'Αι! τά πόδια της; Είδατε κεί, τί μικρούλικά που είναι; Τό άχνάρη τους δεν είναι δά και μεγαλύτερο απ' την καπνοσακούλα μου!

— 'Αληθινή κυρία του κόσμου. Ντυμένη κομψά, και διόλου άκατάδεκτη, είπε ζωηρά ο Τζόκευ Μπίλλ. 'Από σήμερα λοιπόν καταργώ το παρτσούκλι μου και άπαιτώ να με φωνάζετε έντιμότατο κύριο Σάμουελ Κ. Κέργκσον!

—

Το έπόμενο πρωί οι άδελφάντρωχοι διάβασαν κατάπληκτοι την άκόλουθη έπιγραφή, έξω από την καλύβα της ξένης:

«Καθηγήτρια τραγουδιού και μουσικής 'Αναλαμβάνει και την έκτέλεση φιλολογικών εργασιών».

— 'Ακουσαν και τη φωνή της, καθώς τραγουδούσε με συνοδεία κιθάρας. Οι άνδρες του Μπίγκ Στόουν Χόουλ, άφουγκράστηκαν προσεκτικά. Πιοτε ως τα τότε δεν είχε αντήχησει στην άπόμηση αυτή γωνιά της 'Αφρικής ο ήχος κιθάρας. Μετά, τράβηξαν για τη δουλειά τους. 'Α, όλα κι' όλα, ή δουλειά είναι δουλειά. 'Αλλο ζήτημα τώρα αν κατασπαταλούσαν τα λεπτά που κέρδιζαν. 'Η αναζήτησις διαμαντιών ήταν γι' αυτούς αληθινό πάθος.

Κατά το βράδυ όλοι τους πολιδόκησαν το δωμάτιο της μίς Μάσγκρεβ. Ζητώντας να τους διδάξη μουσική... 'Ολοι, έκτός από τον Μπάκ, που όμολόγησε ταπεινότητα ότι δεν είχε μουσικό αυτί. 'Ηθελε όμως να της αναθέσει κάποια φιλολογική εργασία. Και της έπρότεινε να συγγράψει τα άπουνημευμάτά του προς μισή λίρα τη σελίδα. 'Ηξερε τί έκανε ο παμπόνηρος Γιάνκης, γιατί έτσι άπλούστατα ή νέα δεν θα είχε καιρό να άσγοληθή με τους ύπόλοιπους.

Η μίς Μαίρη τα είχε γαμένια, μη μπορώντας να άνταπεξέλη σε τόσο ζήτηση εργασία, και κατέφυγε και πάλι στον Σοφό, τον όποιο θεωρούσε μυστικοσύμβουλό της. 'Εκείνος της ύποσχέθηκε πως θα κανόνιζε το ζήτημα και κάλεσε όλους σε σχετική συνεδρίαση, στην αίθουσα του 'Αμερικαν Μπάο.

Η συζήτηση ύπηρεε θυελλώδης, και λίγο έλειψε να μετατοπη σε μα κελειό. Τέλος, άπεφασίσθη να στείλουν αντιπροσωπεία στη νέα και να θέσουν υπό την άπόλυτη έγκρισή της κάποιο συμβιβαστικό σχέδιο που κατώρθωσαν να καταστρώσουν με πολύ κόπο.

Της ύπέβαλαν ταπεινότητα την πρόταση, μία και δεν ήταν σωστό να συγκεντρώνονται στο βρωμερό κέντρο του γέρο-Έβραίου, να πηγαίνουν να κάθονται στον έλευθερο χώρο, έξω από το σπίτι της κάθε βράδυ, με τα τη δουλειά κι' εκεί να την άκούει να τραγουδά, ή να τους μιλά για όποιοδήποτε θέμα. Τους άρκουσε να άκούει και τη γλυκειά φωνή της μόνον. Πέντε σελλίνια θα της πλήρωνε ο κάθε άκροατής.

— Μά δεν τραγουδήσα ποτέ μπροστά σε κοινό, διαμαρτυρήθηκε η νέα. Κι' έπειτα ή φωνή μου δεν είναι ωραία. 'Ηρθα εδώ με σκοπό να διδάξω μουσική. Τίποτε παραπάνω. Είνε ή μητέρα μου άρρωστη και πρέπει να έργαστώ για να ζήσω.

— Βάλτε δέκα σελλίνια στο κεφάλι και τραγουδήστε μας κάτι, έπρότεινε ο Τζόκευ Μπίλλ.

— Δεν πρόκειται για τα λεφτά. Πέντε σελλίνια μου είναι ύπεραρκετά.

— Μίς, την διέκοψε ο Ντάν. Αυτό που θέμε είναι να σάς έχουμε κοντά μας, ανάμεσά μας. 'Αν σάς γουστάει μας τραγουδάτε και κάτι ή μάς παίζετε κιθάρα. 'Αν προτιμάτε όμως μπορείτε να μάς κυτάτε κατάματα, μόνον αυτό, και να μάς λέτε κάπου-κάπου και καμμία κουβέντα.

Συγκάτενευσε επί τέλους ή μίς Μάσγκρεβ κι' έτσι καταργήθηκαν έντελως οι τακτικές βραδυνές συγκεντρώσεις στο 'Αμερικαν Μπάο, σε βαθμό που ο Γκούσταβ Βέροταιν άρχισε να σκέπτεται σοβαρά να κλείσει το παληομάγαζο και να έπιστρέψει στην μακρινή πατρίδα του. Τα τραγούδια της μίς Μαίρη ήταν τα περισότερα γνωστά σ' όλους και θύμιζαν κάθε άλλο παρά σύγχρονο μουζικγύλλ. 'Ησαν για την άκριβεια παλιές ρομάντζες που ξυπνούσαν στις ψυχές τους θύμψεις περασμένων καιρών... τότε που γι' αυτούς ή 'Αφρική δεν ήταν παρά ένας όρος γεωγραφικός, και που δεν είχε άκόμη επέλθει το γεγονός που τους είχε άναγκάσει να έξοριστούν.

—

Η πέμπτη μέρα απ' την άφιξή της έπεσε νάνε Κυριακή και τα κατάφεραν ή Κυριακή αυτή να διαφέρη από όλες τις προηγούμενες, που αφιερώνονταν σε γενναία κρασσοκατάλυση και σε διακανονισμό των καυγάδων της έβδομάδος. Προς μεγάλην λοιπόν καταπληξιν των Κάφρων, οι άδελφάντρωχοι βάλθηκαν να ψάλλουν έκκλησιαστικά άσματα και απέφυγαν κάθε έκτραχηλισμό, πριν άποσπρη στην καλύβα της ή θεά τους... Θαύμα!

Κατά τη διάρκεια της έπόμενης έβδομάδος έγινε μία καθίζηση στην περιοχή του όρυχειού του Μάρτυρου. Δύο Κάφροι σκοτώθηκαν κι' ο ίδιος ο Τόμμου παραώθηκε κάτω από τη γη κι' όταν τον άνέσυραν διεπίστωσαν πως το δεξί του χέρι ήταν τσακισμένο.

— Μην της πήτε τίποτε, κατώρθωσε να μουμυριοση.

Η Μαίρη όμως το άντελήφη κι' έπέμενε να της έπιτρέψουν να περιποιηθή τον τραυματία.

Είκοσι τουλάχιστον συνάδελφοι του Τόμμου θα εύχθηκαν την ίδια στιγμή να έσπανε κάποιο χέρι ή ποδάρι τους για να έχουν την εύτυχία να τους περιποιηθή το άβρο αυτό πλάσμα γι' αυτό άπίστευτη ήταν ή νευρικότης που έπεκράτησε στην κατάσκήνωση την έπόμενη μέρα. Η μίς Μάσγκρεβ όμως άγρυπνούσε. Τίποτε δεν έέφευγε απ' την καταγάλανη ματιά της, κι' άντελήφη ότι ή νευρική της όφειλετο ίδίως στο πού. Τους μιλάσε λοιπόν δριμύτατα το ίδιο βράδυ, μετά το κοντσέρτο και κατεφέρθη έναντιόν του σιχαμερού πάθους τους.

Δίχως περιττές χρονotριβές οι φίλοι της έψήφισαν τον άκόλουθο νόμο:

«'Οποιος βρεθή μεθυσμένος, θα ξεπαστρεύεται σά λυσασμένο σκυλί, έκτός αν οι φίλοι του άποδείξουν,

Μιά παράξενη έπισκέπτρια

πως είχε βρή την ίδια μέρα, τρία τουλάχιστον καράτια διαμάντια. 'Επίσης δεν έπιτρέπεται μονομαχία παρὰ μόνον με κάμα.»

Γρήγορα άποσύρθηκε ο νόμος, άπό φόβο έκτρόπων και άντικαταστάθηκε με κάποιαν άλλη γενναία έπίσης άπόφαση, που άποδείκνυε την έμπιστοσύνη όλων προς την Μαίρη. Το χρηματοκιβώτιο του 'Αμερικαν Μπάο, όπου φύλαγαν τα διαμάντια τους, θα το εγκαταστούσαν στο ιερό της θεάς τους. Ποτέ, στην ιστορία του κόσμου όλου δεν ξανασυνάντησε κανείς τέτοια άπότομη μεταστροφή, προς το άγαθό, όπως και στο καθ' όλα άξίειπαινο, Μπίγκ Στόουν Χόουλ.

Κάθε άντρας φιλοτιμιόταν να καλλωπίζει το καλύβι του, με την έλπίδα πως ή μίς Μαίρη ίσως καταδεχόταν να το έπισκεφθή. Στο κεφάλαιο αυτό το Σοφός έπετέλεσε αληθινό άθλο. 'Η μόρφωσίς του, είχε κάπως λειπύναι το γούστο κι' έτσι κατώρθωσε να μετατρέψει την καλύβα του σ' αληθινά πολιτισμένο δωμάτιο, σαν και της έποχής όπου ζούσε ήσυχα κι' εύτυχισμένα στην πατρίδα του. Μόνον που θύμιζε άόριστα σαλόνι, μά και παλαιατζίδικο. Και κάποιο άπόγευμα — σκαμμένο στον τροπικό ήλιο — φτερώνιγε σ' όλο τον καταυλισμό το νέο, πως ή μίς Μάσγκρεβ έπαιρνε τακτικά το άπογευματινό τσάι της στού Σοφού! 'Ο ίδιος όμως τους καθισούσε:

— Μη φοβάσθε, τους είπε. Τίποτε δεν με συνδέει με την μίς Μαίρη. Απλώς θέλησα να φερθώ κι' εγώ σαν άνθρωπος του κόσμου. 'Αν τώρα κάποιος από σάς άποφασίση να παντρευτή την κοπέλλα αυτή, εγώ προσφέρω για κουμπάρος, και πρώτος πρώτος θα εύνηθώ να ζήση εύτυχισμένα και ν' άποκτήση όμορφα παιδιά.

— Ούρράα! Ούρρά για το Σοφό!

ΑΡΚΕΤΟΝ

— Πώς; Δεν έχεις πάει πληροφορίες για την οικογένεια του άφραβωνιαστικού σου;

— Για ποιά λόγο; 'Αφού έξω την μάχη του αυτοκινήτου του;

— 'Εγώ δεν λέω πιά τίποτα! ΜΠΡΑΪ'ΑΝ ΧΩΛΛ

Και με τον καιρό ή μίς Μάσγκρεβ έγινε αληθινή αυτοκράτειρα. Όλοι τη λάτρευαν και κανείς ποτέ δεν κάθησε να σκεφτή πως ή μοιραία κάποια μέρα θα τους έφευγε. Κι' όταν αυτό συνέβη, όλοι τους ταραχτήκαν. Κι' είχαν δίκιο οι άνθρωποι.

— 'Ενα βράδυ μετά την κοπιαστική δουλειά της μέρας, όλοι οι άνδρες είχαν στρωθή στο ξερο γρασίδι, έξω από την καλύβα της Μαίρης και την περίμεναν από στιγμή σε στιγμή να φανή.

— 'Ισως να κοιμάται, τόλμησε να πη κάποιος, άφου πέρασε αρκετή ώρα.

Κι' επί ένα ολάκερο λεπτό όλοι τους βάλθηκαν να βήχουν δυνατά. Τίποτε όμως.

— 'Ισως νάνε άρρωστη, ψιθύρισε τραυμαμένα κάποιος άλλος.

Κι' άποφασίσαν ν' άφίσουν κατά μέρος την έθιμοτυπία και να κτυπήσουν την πόρτα.

Και πάλι έμως σιγή από μέσα από το καλύβι. Τότε ο Σοφός προχώρησε άποφασιστικά κι' άνοιξε την πόρτα, ρίχνοντας μία ματιά στο έσωτερικό.

— Δεν είναι μέσα, στράφηκε κι' άνακοίνωσε.

Την ίδια στιγμή κατέφθασε λαχανιασμένος ο Ντάν.

— Μοι έκλεψαν την φοράδα μου! ξεφώνισε.

Η σωπή που άπλώθηκε μετά, ήταν βαρειά, καταθλιπτική. Την διέκοψε ένα σφύριγμα του Σοφού.

— Παιδιά, έλατε ν' άνοίξουμε το χρηματοκιβώτιο, τους διέταξε.

Οι τρεις άντρες, που τις είχαν έμπιστευθή τα κλειδιά, έτρεξαν και τα έφεραν. Ξεκλείδωσαν, άνοιξαν κι' έμειναν μ' άνοιχτό το στόμα.

— 'Οχι! Τα σακκουλάκια του καθενός δεν έλειπαν από τη θέση τους, μόνον που φαινόταν κάπως ξεφουσκωμένα. Τα έξέτασαν προσεκτικά. Βλαστήμίες και μουγκρητά αντήχησαν στην ήσυχη άτιμόσφαιρα της νύχτας. Από όλα, τους έλειπαν τα καλλίτερα διαμάντια! Κόποι και κόποι τόσων ήμερών, τόσων βδομάδων, είχαν κάνει όφερά.

— 'Αν ο ένοχος ήταν κάποιος κοινός θνητός, ή καταγνελλία θα γινόταν άμέσως. Κανείς όμως δεν τόλμουσε και να ψηφίσει έδώ το θύμα της μίς Μάσγκρεβ. Πάντως δίχως χρονotριβή ξεκίνησαν τρεις δεινοί καβαλάσηδες να να μπορούσαν να πολάβουν 'Εκείνη που έφυγε. Κι' οι άλλοι με σκυφτό κεφάλι γύρισαν στο μπρά.

Ο Ντάν έφάνη να πη ότι άγωνιζόταν να κρύψη τη γαρά του. Σαν έτοιμος τα ποτά του καθενός άναστέναξε βαθειά και είπε:

— 'Ολο άπόροπτα είναι ο κόσμος! Περίεργο όμως μοι φαίνεται ή μίς Μάσγκρεβ να είναι κλέπτρια. Θα σ' ούκλεψε το κλειδί Τόμμου!

'Επικολούθησε τρομακτικός θόρυβος, σπασμέναν γυαλιών, που έσήμαινε ότι ο Τόμμου Ντάρτμουρ λαβωμένος από το δεξί χέρι, ήξερε να πυροβολή και με το άριστερό. Κι' ο Χέρρ Γκούσταβ πειωρίστηκε να ψηφίσει κρυμμένος πίσω από την άνοικτή παλάμη του:

— 'Εγώ δεν λέω πιά τίποτα!

ΜΠΡΑΪ'ΑΝ ΧΩΛΛ

Το "αρρωστό κρίνο"

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Στο Άζαί, ένα γραφικό χωριουδάκι της κοιλάδας του Ίντρ, στη μεσημβρινή Γαλλία ζει η δημοφιλής Σαρλόττα Λαμάρς με τα δίδυμα κοριτσάκια της, την Κλαίρη και τη Λουίζα, δυο χαριτωμένα αγγελούδια, εξ ετών. Ο άνδρας της Σαρλόττας, Ζωρζ Λαμάρς, απουσιάζει από δι-ετίας στην Αυστραλία, όπου πήγε για να δουλέψει και σχηματίσει την προίκά των κοριτσιών του. Μια μέρα η Σαρλόττα αισθάνθηκε μια παράξενη αδιαθεσία που την ανάγκασε να βγάλει έξω για να αναπνέει καθαρόν αέρα. Αυτό συνέβαινε όποτε δούλευε το άσβεστοστάδι. Η Σαρλόττα πλάι στο σπίτι της, άλλ' η Σαρλόττα δεν είχε προ-σέξει αυτή την παράξενη σύμπτωση. Η αδιαθε-σία αυτή μεγάλωνε μέ-ρα με την ημέρα και η Σαρλόττα κατέφευγε στο δάσος, τρικλίζοντας σαν μεθυσμένη από τις περί-εργες κοινοδορίες που την κατελάμβαναν. Πα-ραμυλούσε, γελούσε χωρίς λόγο και εί-χε ξεκαταλείψει τελείως το σπίτι της. Ο κόσμος άρχισε να τη φωνάζει «Μπε-κρού». Πολλές φορές την εύρισκαν ξε-πλωμένη, ανίστατη μέσα στα χωράφια. Κι' ένα πρωί, η Σαρλόττα, χωρίς να ξέρει ούτε και πως, γέννησε ένα αγορά-κι, τον Άντρί. Το σκάνδαλο υπήρξε τρο-μακτικό. Άλλ' η Σαρλότ-τα ήταν τελείως άθωα. Το νόθο παιδάκι άρρωσθησε κι' αυτό και πέθανε. Μια μέρα επιστρέφει από την Αυστρα-λία ο Ζωρζ Λαμάρς. Δεν μένει ή-μως. Παίρνει τα δυο του κοριτσά-κια και φεύγει, ενώ η Σαρλόττα μένει μόνη κι' απροστάτευτη. Η κατακραυγή του χωριού, αναγκάζει τον εισαγγελέα να διατάξει ανακρίσεις για τον θάνατο του μικρού παιδιού. Η

Σαρλόττα συλλαμβάνεται ως δηλητηριά-στρια και το δικαστήριο την καταδικάζει. Ένα δράδυ, όμως, έντελως τυχαίως, ο γιατρός Μαρινιάν έμαθε ότι διπλά στο σπίτι της Σαρλόττας ήταν ένα άσβεστο-σταδιό, του οποίου οι αναθυμιάσεις ήταν δηλητηριώδεις. Τώρα εξηγείτο η παράξε-νη αρρώστια της Σαρλόττας και ο θά-νατος του παιδιού της, το όποιον πέθα-νε από ασφυξία. Αισθανόμενος τύψεις συνειδήσεως γι' αυτό ο Μαρινιάν, πι-γαίνει. Ζορζ κρυφά στο ατακτοκρητο σπίτι της Σαρλόττας, για να διαπιστώ-ση αν πράγματι οι αναθυμιάσεις ήταν δηλητηριώδεις. Έπαθε, όμως, ο ίδιος από ασφυξία, βγήκε έξω σαν τρελλός και σωριάστηκε ανίστατος στο δρόμο. Από ένα τυχαίο περιστατικό που πε-ριήλθε εις γνώσιν της Δικαιοσύνης, η Σαρλόττα Λαμάρς έπληξε χάριν, μετατρα-πέισσης της ποινής της εις ισόβια δε-σμά. Ο άνδρας της, όμως, τρελλάθηκε από την απόγνωση του και τα δυο δίδυ-μα κοριτσάκια, η Κλαίρη και η Λουίζα εκλείσθησαν σ' ένα ορφανοτροφείο.

Δώδεκα χρόνια αργότερα, η Σαρλότ-τα Λαμάρς έβγινε από τη φυλακή, χα-ρισθέντος του υπολοίπου της ποινής της. Και αμέσως έτρεξε στο Βουβραί, όπου το ορφανοτροφείο, για να ξαναδη-τά κορίτσια της. Εκεί όμως μαθαίνει πως οι μικρές είχαν μόλις πρό όλιγου δραπετεύσει. Γίνονται έρευνες παντού αλλά τα κορίτσια δεν ανευρέθησαν.

Το ένα από αυτά, η Κλαίρη, φθάνει στο Παρίσι και πιάνει δουλειά σ' ένα καπελλάδικο. Την είχε ουστήσει εκεί ο τραπεζίτης Ν. Μώμπ που την είχε γνω-ρίσει τυχαία και την είχε συμπαθήσει. Γρήγορα όμως η Κλαίρη, που είχε μετα-νομησθή σε Μαγδαληνή, αντιλαμβάνεται τί ήταν η συμπάθεια αυτή και αποκοι-νεί τον Μώμπ. Αυτός εις εκδίκησιν την πε-τά στο δρόμο. Χωρίς σπίτι, χωρίς δου-λειά, η Κλαίρη συναντά κάποια τέως συ-νάδελφός της, την Σοφία, που κάμνει τό-ρα υποπτη ζωή. Αυτή της προσφέρει φι-λοξενία χωρίς να φανερώση στην Κλαίρη τί έκαμνε στην πραγματικότητα. Μια μέ-ρα την παρουσιάζει σε μια έκδρομή. Εκεί η Κλαίρη γνωρίζεται μ' ένα νέο και πλού-σιώτατο κύριο, τον Ρομπέρ. Ώς που την ερωτεύεται τρελλά και που την πεί-θει στο τέλος να τον ακολουθήσει.

Η Κλαίρη είναι τώρα μέσα στα πλού-τη. Σαφινικά μια μέρα δέχεται την επί-σκεψη του τραπεζίτη Μώμπ. Είναι πάν-τα τρελλός μαζί της και την καλεί να τον ακολουθήσει. Αυτή αρνείται και ο Μώμπ δοκίμει να εκδικηθή. Προκαλεί μια φιλονεικία με τον Ρομπέρ, μονομα-χεί μαζί του και τον σκοτώνει. Η Κλαίρη είναι πάλι μόνη. Άλλ' όχι έντε-λως. Κάποιος την αγαπά και την σκέ-πτεται: ο γιατρός Γκωτιέ Μαρινιάν, που ζει τώρα μακριά απ' το σπίτι του. Μια μέρα καθώς επέστρεφαν από έναν περί-πατό τους στο δάσος ακούει γυναικείες φωνές να ζητούν βοήθεια. Ο Γκωτιέ τρέχει και κατορθώνει να σώσει την γυ-ναίκα που κινδύνευε. Ήταν ένα νέο κο-ρίτσι που του είχαν επιτεθή κακοποιοί. Ο Γκωτιέ το πνίγναι στο σπίτι της φίλης του και η Κλαίρη αναγνωρίζει την αδελφή της την Λουίζα.

270N

— Ωστε δεν ξέρει λοιπόν το ντροπιασμένο παρελθόν μας το έγκλημα της μητέρας

μας; — Ναι.. μα θά το πω όλα.. πρέ-πει... αύριο κιόλας...

Είχαν μιλήσει με χαμηλή φωνή. Ο Γκωτιέ έντούτες είχε μαντεύσει τί έλεγαν.

Δέν το έμενε καμιά αμφιβολία πλέον. Ήσαν οι δυο αδελφές: Η Κλαίρη και η Λουίζα...

Επρωχώρησε προς το μέρος τους. Το ύψος του τώρα ήταν σοβαρό και λυπημένο μαζί.

— Και τώρα, δεσποινίς, όπου δέν με χρειάζεσθε πλέον, και που είχα την εύτυχία να σας φέρω κοντά στην αδελφή σας, σας ζητώ την άδεια ν' αποσυρθώ.

Η Κλαίρη έβγινε μαζί του στον διάδρομο.

— Γκωτιέ, είμαι ευτυχισμένη... Τόσο ευτυχισμένη, ώστε φοβάμαι...

Αυτός δέν απήντησε.

— Μη νομίζης όμως Γκωτιέ, εξακο-λούθησε η νέα, ότι λησμόνησα αυτό που σου είπα. Σ' αγαπώ... Χάρισέ μου την εύτυχία... Κι' ό,τι θέλει άς γίνει, κατόπιν... Γιατί σωπαίνεις;...

— Είμαι τόσο θλιμμένος...

— Μα γιατί; γιατί;

— Αύριο θά το μάθης... Έν τω με-ταξύ, πές μου μια λέξη, δόσε μου μια πληροφορία...

— Μίλησε, Γκωτιέ.

— Έμάντευσά ποιές είσθε...

— Η Κλαίρη και η Λουίζα, οι κό-ρες της Σαρλότ Λαμάρς!

— Ναι.

— Άι είπεν αυτή με άπελπισία, θά ντρέπεται για μένα, τώρα...

— Όχι!

— Μου τ' όρκίζεσαι;

— Σο όρκίζομαι πως από τη στυ-γμή που έμαθα το μυστικό σου...

— Έ, λοιπόν;

— Σ' αγαπώ ακόμη περισσότερο!

Είπε με κόπο ο Γκωτιέ. Κι' έφυγε τρέχοντας, σαν να τον κυνηγούσαν.

—

Η Κλαίρη ευτυχισμένη επέστρεψε κοντά στην αδελφή της.

Αυτή είχε σηκωθεί και εξήταζε με περιέργεια και με θαυμασμό τα μπι-μπέλο του σαλονιού.

— Μα που εύρισκομαι εδώ; έρωτη-σε την Κλαίρη μόλις την είδε να γυ-ρίζη. Τι είναι αυτό το σπίτι, στο ό-ποιον φέρεσαι σαν να είσαι η οικοδέ-σποινα;

Η ιστορία
ένός μαρτυρικού
έρωτος
που τίθεται στην
πιό άπρόοπτη
και δραματική
δακμιασία.

ΟΝΙΟΝ ΟΣΩΟΝ

— Είναι το σπίτι μου!
— Το σπίτι σου;
— Μα ναι...
— Και όλ' αυτά που βλέπω: τα έπι-πλα... τα χαλιά... τα πλούτη, είναι δικά σου;

Η Κλαίρη χαμήλωσε το κεφάλι.

— Ναι, είπα σιγά.

Η Λουίζα την εκύτταξε προσεκτι-κά, ώσαν τώρα να την πρωτόβλεπε.

— Τι κομψή που είσαι! είπε. Τι ό-ραίο που είναι το φόρεμά σου... Κι' έχεις, βλέπω, διαμάντια στ' άφτιά σου...

— Αργότερα... Θά σο έξηγήσω αργότερα... έσπευσε να έξηγήση η Κλαίρη.

— Τι συνέβη λοιπόν στη ζωή σου;
— Αργότερα, σο είπα, θά σ' έ-ξηγήσω όλα. Άς μιλήσουμε για σέ-να, καλλίτερα... Έφαγες καλά;

— Ναι.

— Μήπως θέλεις λίγο κρασί ακόμα ν' αναλάβης δυνάμεις;

— Όχι. Το κρασί που μου έδωσες ήταν πολύ δυνατό... μου έχει βαρύνει το κεφάλι...

— Είναι από την κούραση μάλλον.

— Ά, ναι, είναι βέβαια και η κού-ραση. Νοιώθω μια μεγάλη αδυναμία...

— Άς πίνε να πλαγιάσουμε...

— Όποτε θελήσης...

— Και, στο κρεβάτι, θά μου δι-ηγηθής τί έκανες από την ημέρα που γωρισθήκαμε.

— Ναι, όλα θά τα μάθης... Θά μου διηγηθής όμως και έσ' τις περιπέτει-ές σου. Και κυρίως πως ένω σε είνα άσήςει φτωχούλα, σε ξαναβρίσκω βυ-θιομένη στα πλούτη.

— Ό... Στα πλούτη...

— Μα ναι. στα πλούτη. Γιατί διαφο-ρετικά πως θά υπορούσες να προη-θευθής τόσα όραία πράγματα; Παι-ός θά σο δάδινε;

Η Κλαίρη έπεχείρησε ν' αλλάξη κουβέντα.

— Δεν έχεις ανάγκη από τίποτα, λοιπόν;

— Όχι... Σε βεβαιώνω...

Έγαστοιόθηκε.

— Δεν έχω ανάγκη από τίποτα...

παρά μόνον από λίγο ύπνο...

— Έλα στο δωμάτιό μου.

—

Η Λουίζα άκολούθησε την αδελφή της.

Μπήκαν στο δωμάτιό της.

Γραμμένη
από τον
τρυφερώτατο
και αγαπημένο
τών γυναικών
συγγραφέα
Ιούλιο Μαρύ

Ήταν μια κομψότατη κρεβατοκά-μαρα, ταπεταρισμένη με χαρτί μπλέ. Και στην «Μπεκρού» άρεσε το μπλέ χρώμα. Την προτίμηση αυτή, η Κλαί-ρη την είχε πάρει από τη μητέρα της.

— Ό! Τι όραία που είναι εδώ! ά-νέκραξεν η Λουίζα.

Κυττάχτηκε σ' έναν μεγάλο καθρέ-φτη και έπρόσθεσε:

— Μα θά λερώσης τα έπιπλα σου, με τα άκάθαρτα και φτωχικά ρούχα μου.

Άγκάλιασε την αδελφή της.

— Λέγε μου, πως τα κέρδισες όλ' αυτά μέσα σ' ένα τόσο σύντομο χρονικό διάστημα;

— Αργότερα... Αργότερα... Μην ά-σχολείται με μένα. Πρωτ' άπ' όλα πρέπει να φροντίσουμε για σένα...

— Θά σο πω, τότε, έγώ την ιστο-ρία μου. Δεν είναι πολύ μεγάλη.

Μετά τον άποχωρισμό της, περι-πλανήθηκα όλόκληρη τη νύχτα. Κοι-μήθηκα μετά στο δάσος τόσο πολύ φοβόμουν μήπως με ξαναπιάσουν.

— Έξαφνα, έσπασε η βροχή.

— Προσπάθησα να βρω κανένα μέ-ρος για να προφυλασθώ, μου στά-θηκεν αδύνατον, όμως δυστυχώς.

— Έγιάθηκα μέσα στο δάσος. Κι' έ-πεσα, ανίστατη σχεδόν, σ' ένα χαν-τάκι.

— Όταν συνήλθα, βρέθηκα στο σπίτι κάτι αγαθών χωρικών που με είχαν περιμαζέψει. Δεν μπορούσαν να με κρατήσουν κοντά τους όμως και με έστειλαν στο νοσοκομείο.

— Είπα πάθει τύφο. Κι' επί έξη έ-βδομάδες εύρισκόμουν μεταξύ ζωής και θανάτου...

— Τέλος γιατρεύθηκα και έφυγα ά-πό το νοσοκομείο. Βρέθηκα έτσι, χω-ρίς πενήτα, χωρίς φίλους, χωρίς γνωστούς.

Η Λουίζα έσιώπασε. Ήταν συντε-τριμμένη από την αναπόληση των πε-ρασμένων.

— Σε βεβαιώνω, είπε κατόπιν, ότι εκείνη τη στιγμή θά προτιμούσα να ήμουν νεκρή.

Κάτι χωρικό πάλι την συντρέξαν.

— Έφυγαν για την Αργεντινή. Ζη-τούσαν εκεί μετανάστες, για να καλ-λιεργήσουν κτήματα. Και την έπλη-ραν μαζί τους.

Αίγρον καιρό όμως μετά την άφιξη τους στον τόπο αυτόν, ανέσκιψε μια τρομερή έπιδημία κίτρινου πυρετού.

Οι προστάται της Λουίζας πέθαναν, ό ένας μετά άπ' τον άλλο... Δεν απέ-μεινε παρά αυτή μονάχα στη ζωή.

— Έπέρασε φοβερές στιγμές τότε. Μόνη, άγνωστη μέσα σε άγνώστους, έγκαταλειμμένη άπ' όλους, χωρίς χρήματα...

Κατέφυγε στον πρόξενο της Γαλλί-ας ό όποιος την έστειλε πίσω στην πατρίδα της.

Κι' άρχισε να καταβάλλη προσπά-θειες για να βοή έργασία...

— Πόσο υπέφερες, φτωχή μου αδερ-φούλα... είπεν η Κλαίρη με συγκί-νηση.

Η Λουίζα άγκάλιασε την αδελφή της.

— Δεν ήμουν έντούτες πάντα δυσ-τυχισμένη, είπε σιγά. Και κοκκίνισε.

Δέν έξηγήθηκε περισσότερο. Έως να μη τολμούσε. Έως να μετανοι-ώσει κιόλας γιατί παρεσύρθη προς

στιγμήν και μίλησε.

— Τώρα τα ξέρισε ό-λα, Κλαίρη, έπρόσθε-σε. Μόλις χθές έφθασα στο Παρίσι. Κι' άρχισα άμέσως να ψάχνω για δουλειά. Απόψε το βρά-δυ όμως έχασα το δρό-μο μου. Και θά έπεφτα θύμα αυτών των αθλί-ων, αν ό φίλος σου δέν έπενέβαινε έγκαίρως για να με σώση...

— Η Λουίζα έσώπασε.

Η περιέργεια της Κλαί-ρης όμως δέν είχε ικα-νοποιηθή.

— Από τα λόγια που είχες ξεφύγει προηγου-μένως της αδελφής της έμάντευσε ότι η Λουίζα είχε κάποιο μυστικό.

Κάποιο έρωτικό μυσ-τικό, βέβαια. Θά είχε γνωρίσει κάποια έρωτι-κή περιπέτεια.

— Ός που να είχε προ-χωρήσει όμως, άραγε ή περιπέτεια αυτή;

Μήπως και η Λουίζα είχε παύσει πλέον να είναι άνη, όπως αυτή;

Την άγκάλιασε με ά-γάπη, με στοργή, με απόγνωση.

— Λουίζα!... της εί-πε με σιγανή φωνή.

— Τι θέλεις να μάθης ακόμα; Σο ό-τα είπα όλα. Έγώ τώρα πρέπει να σε ρωτήσω...

— Όστε δέν έχεις τίποτ' άλλο να μου πής;

— Όχι.

Κι' ούτε μου κρύβεις τίποτα;

— Μα σο όρκίζομαι, Κλαίρη μου, πως σο είπα όλη την αλήθεια.

— Γιατί, τότε, είπες προηγουμένως ότι δέν ήσουν πάντα δυστυχισμένη; Ποία περίοδο της ζωής σου έννοού-σες;

— Η Λουίζα τάχασε.

— Πράγματι, είπε. Ύπηρεζαν σα-

γμές όπου γνώρισα την ελπίδα.
— Πές μου τα όλα... Θέλω να μάθω... Σε ίκετεύω...

— Νά... Ήταν στο βατόρι με το όποιον επέστρεφε στην πατρίδα... Υπήρχαν πολλοί επιβάτες—οι περισσότεροι φτωχοί σαν και μένα, αλλά και μερικοί πλούσιοι. Ταξίδευα, όπως καταλαβαίνεις, τρίτη θέση. Και προτιμούσα να μένω στο κατάστρωμα, παρά κάτω, μαζί με όλους τους άλλους.

— Κάποιο βράδυ, λοιπόν, με πλησίασε ένας νέος αξιωματικός του ναυτικού. Ήταν επιβάτης κι' αυτός του πλοίου—επέστρεφε από ένα ταξίδι του στην Βραζιλία. Δεν τον έβλεπα για πρώτη φορά. Και άλλοτε με είχε πλησιάσει, χωρίς να μου μιλήσει και μου είχε κάνει εντύπωση ο επίμονος τρόπος με τον οποίον με κύτταζε. Ήταν νέος, ψηλός, και το πρόσωπό του είχε μια έκφραση πολύ γλυκερά.

— Πόσων χρόνων ήταν; έρωτησε η Κλαίρη.

— Είκοσιπέντε περίπου.

— Έξακολούθησε...

— Μ' επλησίασε, λοιπόν, και στάθηκε μπροστά μου. Ξέχασα να σου πω ότι εγώ έκλαιγα γιατί συλλογίζομαι εσένα.

— Γιατί κλαίτε, δεσποινίς; με ρώτησε.

— Εγώ δεν απήντησα. Αυτός τότε άρχισε να μου μιλήσει για τα ταξίδια του, για τους κινδύνους που είχε διατρέξει στη Βραζιλία, για τη χαρά του που θα συναντούσε σε λίγο τους γονείς του ύστερ' από τόσον καιρό που είχε να τον... δει...

— Κατόπιν; έρωτησε με αγωνία η Κλαίρη.

— Ε, νά... πιάσαμε κουβέντα... Κι' από τότε έγιναν φίλοι. Ο νέος αξιωματικός έρχόταν και μ' εύρισκε στο κατάστρωμα... Καθόταν κοντά μου και μου μιλούσε για τη ζωή του, για τα όνειρά του...

— Με άλλα λόγια πρόκειται περί σωστού ρομαντικού ειδυλλίου, είπε χαμογελώντας η Κλαίρη.

— Η Λουίζα κοκκίνισε.
— Θυμάσαι, αλήθεια, είπε στην άδερφή της αλλάζοντας κουβέντα, το σπίτι όπου μέναμε μαζί με την μητέρα που είμαστε μικρές;

— Ναι...
— Απέναντι ήταν ένας πύργος. Πράγματι. Ο πύργος του Φενεστρέλ, όπου έκατοικοσε ο κόμης Ουμβέρτος ντε Τιελλάι.

— Ακριβώς...
— Μά γιατί τ' αναφέρεις αυτό;

— Γιατί ο νεαρός αξιωματικός του ναυτικού είναι απλούστατα ο γιός του κ. ντε Τιελλάι... Ο Ουρβανός έτσι τον λένε...

— Χωρισθήκαμε στη Μασσαλία.
— Ποιό θα πάτε; με ρώτησε αυτός όταν έτοιμαζόμουν να τον αποχαιρετήσω. Τι θα απογίνετε;

— Δεν ξέρω. Ελπίζω να βρω καμιά εργασία στο Παρίσι.

— Δεν έχετε κανένα εκεί;

— Κανένα.
— Αχ, Θεέ μου... Ψιθύρισε αυτός. Θά βρεθίτε ολόμοναχη στο Παρίσι...

— Μου έπηρε το χέρι και τ'όφειξε.
— Λουίζα, μου είπε, θά μου υποσχεθήτε κάτι.

— Τι πράγμα;
— Θά μου υποσχεθήτε ότι δεν θά με λησμονήσετε.

— Εγώ τ' είχα χαμένα. Δεν ήξερα τί να του πω.
Αυτός τότε, έξακολούθησε με σιγαλή φωνή.

— Θέλω να μου το υποσχεθείς αυτό

Λουίζα για να είμαι βέβαιος ότι εάν ποτέ βρεθίς σε ανάγκη δεν θά διστάσεις να έλθης να μ' εύρης. Θά μιλήσω για σένα στον πατέρα μου και στη μητέρα μου. Είναι καλοί και μ' αγαπούν. Δεν μου άρνήθηκαν ποτέ τίποτα. Θά τους πω να σε καλέσουν κοντά τους. Έσύ θά έλθεις και θά δής πόσο ευτυχισμένοι θά είναι... Υποσχέσου μου, λοιπόν, Λουίζα, ότι δεν θά με ξεχάσεις...

— Το υποσχέθηκα.
— Και χωρισθήκαμε.

— Έδω τελειώνει, Κλαίρη μου, το φτωγικό μου έρωτικό ρομάντο.

— Ήταν άργα πιά. Και οι δύο αδελφές έπεσαν να κοιμηθούν.

— Ή—

Το πρωί, η Κλαίρη εξύπνησε ένωρίς. Εφίλησε στο μέτωπο την αδελφή της που κοιμόταν ακόμη και σηκώθηκε.

— Κατά τις δέκα εξύπνησε και η Λουίζα.

— Ω! Πόσο πολύ κοιμήθηκα! εί-

πε. Σε ντρέπομαι, καυμένη Κλαίρη...

Σηκώθηκε και αυτή, και έβριξε επάνω της κάποια ρούπα της αδελφής της. Είχαν το ίδιο άναστημα σχεδόν.

— Και σε λίγο, μοιραία, έφθασε η φοβερή στιγμή.

— Για πές μου, τώρα και σύ, Κλαίρη, την ιστορία σου... είπεν η Λουίζα. Πώς πέρασες όλον αυτόν τον καιρό; Και πώς συμβαίνει να σε βρίσκω σ' αυτό το παλάτι να ζής μια τόσο πλούσια ζωή;

— Η Κλαίρη έσκέφθηκε προς στιγμήν να πη ψέμματα.

— Αλλά όχι. Ήταν προτιμότερο να φανή ειλικρινής.

— Όλ' αυτά σου ένηκουν; ξανά-ρώτησε η Λουίζα.

— Ναι.

— Και... πώς τ' απέκτησες;

— Τ'ά έκληρονόμησα.

— Τ'ά έκληρονόμησες; Τι θέλεις να πής;

— Εξήγησέ μου...

— Είχα έναν... έναν φίλο. Ρομπέρ

Ωζο, τον έλεγαν.

ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΛΟΓΟΣ!

— Ε ξ ε ί ν ο ς. Μά αφού άποφασίσαμε να παντρευθούμε, γιατί να μ'ή γίνη ο γάμος αυτή την έβδομάδα;
— Ε ξ ε ί ν η. Α, όχι! Δεν έννοώ εγώ να χαλάσω τις διακοπές μου!

Μ' αγαπούσε πολύ. Δυστυχώς πέθανε. Πριν πεθάνη όμως, θέλησε να μ' εξασφαλίσει για να μ' ξαναγνωρίσω την φτώχεια στην οποία ήμουν βυθισμένη όταν με πρωτοσυνήτησε. Και μου άφησε μια μικρή περιουσία.

— Α!

— Είναι απλούστατον, όπως βλέπεις είπεν η Κλαίρη με νευρικήτητα.

— Πράγματι... Είναι πολύ απλό... έπιθύρισε η Λουίζα με κάποια ανησυχία.

— Και δεν αξίζει τον κόπο να με ξαναρωτήσεις γι' αυτό το ζήτημα.

— Ακολούθησε μια μικρή σιωπή. Την έλυσε πρώτη η Λουίζα.

— Πώς έγνωρίσες αυτόν τον άνθρωπο; έρωτησε διστακτικά.

— Τυχαία...

— Και... είς ανταπόδοσιν της μεγάλης του αυτής φιλίας δεν σου έζήτησε τίποτα;

— Μου έζήτησε... τη δική μου φι-

λία...

— Μόνο τη φιλία σου;

— Νέα σιωπή...

— Κι' η Λουίζα ξαναρωτά με χαμηλή φωνή:

— Υπήρξε έρωμένη αυτού του ανθρώπου;

— Η Κλαίρη έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στις παλάμες της και ξέσπασε σε κλάμματα.

— Θεέ μου!... είπεν η Λουίζα, κλαίγοντας και αυτή.

— Ω, αν τ' ήξερε η μαμά... Πόσο θά υπέφερε...

— Άκουσε, Κλαίρη. Έάν, καμιά μέρα ή μαμά ξαναγυρίσει, δεν θά πρέπει να σε εύρη έδω μέσα...

— σ' αυτά τ'ά πλούτη... Θά πέθανε από τη ντροπή της. Με καταλαβαίνεις, Κλαίρη;

— Σε καταλαβαίνω...

— Και συμφωνείς μαζί μου;

— Ναι, Λουίζα...

— Θά ψάξουμε, λοιπόν, να βρούμε εργασία. Και θά ζούμε με την εργασία μας... Θά δής πόσο θάμαστε ευ-

τυχισμένες...

— Θά σε ύπακούσω σε όλα, Λουί-ζα μου...

Κατά το μεσημέρι, ένεφανίσθη και ο Γκωτιέ.

Δεν είχε κλείσει και αυτός μάτι δλη νύχτα. Η σκέψη του βρισκόταν διστακώς στις δύο αδελφές... στο παρελθόν...

— Γκωτιέ, του είπε η Κλαίρη μόλις τον είδε, χωρίς κανένα άλλο προοίμιο, πρέπει να μάθεις τώρα το μυστικό μας... τ'ά πραγματικά μας δνύματα τ'ά ξέρεις... τ'άκουσες χθές... και τ'ό παρελθόν μας, που προσπαθούσαμε τόσο πολύ να τ'ό κρύψουμε, τ'ό ξέρεις επίσης γιατί ο πατέρας σου έπαιξε ενα σπουδαίο ρόλο στη ζωή μας...

— Είσαστε οι κόρες της Σαρλόττας Λαμάς!

— Ναι. Είσατε οι κόρες της «Μπε-κρούς», είπεν η Κλαίρη με πικρία.

— Όστε δεν είχε κάνει λάθος.

Σωστά είχε μαντέψει, χθές.

Νά, λοιπόν, που τ'ό έγκλημα τοδ πατέρα του είχε κατοφορήσει. Γιατί ο πατέρας του έφταιγε για τήν κατάντια και των δύο αυτών κοριτσιών.

— Έκύτταξε θλιμμένα την Κλαίρη. Και τ'ό βλέμα του έλεγε:

— Σ' αγαπούσα... Ήξερες ποιος ήμουν κι' όμως ως χθές ακόμη δεν μου κρατούσες κακία... Μ' αγαπάς τώρα όπως χθές;

— Η Κλαίρη κατάλαβε τούς φόβους του.

(Συνέχεια στο επόμενο)

“Ένα παράξενο Μουσείο

κι' ή πιο παράξενη ιστορία του

Η ανάγκη αυτή δημιουργήσε δύο καινούργια επαγγέλματα, που έρχονται να συμπληρώσουν την είδησεογραφία των έφημερίδων. Το ένα είναι το «Φωτορεπορτάζ», που πιάει με τις φωτογραφίες του διαρκώς περισσότερο χώρο του καθημερινού και εβδομαδιαίου τύπου και το δεύτερο το κινηματογραφικό ρεπορτάζ, τ'ά περίφημα «ζουρνάλ» με τ'ά επίκαιρα τ'ής εβδομάδας που τραβάει διαρκώς περισσότερο το ενδιαφέρον του κοινού.

Κάτι το παρόμοιο φαίνεται να ήταν, στην αρχή τουλάχιστον, και ο σκοπός των παρθένων αυτών Μουσείων με τ'ά

κέρνα ομοιώματα των προσώπων που ζήναν περίφημα για τόν ένα ή για τόν άλλο λόγο.

— Αν μάλιστα λάβουμε υπ' όψη μας ότι ή φωτογραφία και ή κινηματογράφος είναι έφευρέσεις μάλλον καινούργιες, ένφ τ'ά σπαρταριστά γεγονότα και ή φιλοπερίεργεια του κοινού υπήρχαν πάντοτε, τότε θά καταλάβουμε ακόμη καλλίτερα ποιά ήταν ή αρχική άφορμή που δημιουργήθηκαν τ'ά Μουσεία αυτά.

Ο κόσμος, το πολύ κοινό, άκουγε για τήν πολυτέλεια τ'ής Αύλης των Λουδοβίκων, άκουγε για τις περιέργειες κυρίες που μπεινόβγαιναν στο Παλάτι των Βερσαλλιών και κυβερνούσαν από τ'ά παρασκήνια τήν Γαλλία, φέρνοντάς της στην οικονομική καταστροφή, άργότερα άκουγε τ'ό όνομα ε-

νός μικρού λοχαγού που έγινε τόσο μεγάλος, ώστε να αποθανατισθί στην Ιστορία με τ'ό όνομα Μέγας Ναπολέον. Μαζί με τ'ά όνόματα αυτά άκουγε καθημερινά και για διά-

φορα άλλα που γινόντουσαν περίφημα από τήν πολιτική, τήν διπλωμα-

τία, τήν στρατηγική ή και από τήν παραλυσία, τήν ανηθικότητα και τ'ά εγκλήματα τους. Άκου-

γε και ήθελε να τ'ά ιδί, να τ'ά γνωρίσει για να ικανοποιήση όσο περισσότερο μπορούσε τήν περιέργειά του.

Πώς ν' αντικρούσθι όμως τόν Λουδοβίκο, τόν Ναπολέον, τήν Πουπαντούρ, τήν Μα-

ΑΥ ΑΠΟΓΟΝΟΙ!

ΑΙ τρεις διαέγγονες τ'ής Κας Τυσσώ, που διεδέχθησαν τήν προμάχη τους στην ιδιόρρυθμη έπιχειρήσή της. Α ν ω: Η μίς Ντόβια Τυσσώ βάφει ένα έκμαγειό. Μέ σ ο ν: Η μίς Μώδ Τυσσώ έτοιμάζει τ'ό υλικό των έκμαγειών. Κ ά τ ω: Η μίς Βεατρίκη Τυσσώ χτενίζει τόν αξιότιμο κύριο Μπαλντουίν—τ'ό ομοίωμά του δηλαδή!

Ένα παλαιό σκίτσο τ'ής Κας Τυσσώ, που ίδρυσε τ'ό όμώνυμο Μουσείο.

Σ τ'ό Παρίσι υπάρχει ένα από τ'ά πιο περίεργα Μουσεία τ'ό κόσμου, τ'ό Μουσείον Γκρεβέν, μέσα στο οποίο μπορεί να χάνει κανείς τήν προσωπική γνωριμία όλων των μεγάλων προσώπων. Οι μεγαλείτεροι πολιτικοί, στρατιωτικοί, καλλιτέχνες, συγγραφείς, αλλά και οι μεγαλείτεροι λησται, άπατε-ώνες, γκάγκστερ, φηγουράροι μέσα στο παράξενο αυτό Μουσείο και είναι πρόθυμοι να σε υποδεχτούν σε κάθε στιγμή, με τ'ό μειδίαμα στα χείλη. Μή προσπαθήσετε όμως να τους πάρετε «έντερβιου», γιατί με όλη τήν καταπληκτική τους φυσικότητα, με όλο που σ'α φάνονται «όλοζώνταντοι», δεν θά σ'α μιλήσουν, γιατί είναι... κέρνοι.

Τ'ό Μουσείο Γκρεβέν δεν είναι όμως μοναδικό στον κόσμο. Τ'ό Λονδίνο έχει κι' αυτό τήν... κέρνιν άθνασία του, τ'ό Μουσείο Τυσσώ, που, είναι μάλιστα, πολύ πιο παλιό από τ'ό Παρισινό, αφού ιδρύθηκε καθώς θά ιδούμε πάρα κάτω, πρό 150 χρόνων. Γιατί όμως ιδρύθηκαν τ'ά Μουσεία αυτά;

Καθώς όλοι μας γνωρίζουμε, και από τόν ίδιο τόν έαυτό μας άκόμα, τ'ό διάδασμα μονάχα δεν είναι αρκετό για να ικανοποιήση τήν περιέργειά μας, όταν πρόκειται για πρόσωπα ή γεγονότα, γύρω στα οποία έγινε μεγάλος θόρυβος. Μαζί με τ'ό διάδασμα ή τήν αφήγηση, θέλουμε να ιδούμε, να αντικρύσουμε τ'ά πρόσωπα που πρωταγωνίστηκαν στα γεγονότα αυτά.

ρία-Αντουανέττα, και τότε και τότε άλλα πρόσωπα που στεκόταν τόσο ψηλά και ήταν τόσο απρόσιτα;

Από την άποψη αυτή ήθελε να βγάλει το κοινό ένας Γάλλος επαγγελματίας, ο Κούρτσιους, που ανέλαβε να φτιάχνει κέρνα αγάλματα των ανθρώπων της ημέρας και να τα εκθέτει στο «Εργαστήριο του Κεριοῦ», όπως ονομάστηκε το «Εργαστήριο του στο Παρισινό Μπουλβάρ ντὸ Τάμπλ.

Έτσι παρουσιάστηκαν μία μέρα στα μάτια του πλήθους ο Λουδοβίκος Ιβος, η Μαρία-Αντουανέττα και όλες οι μεγάλες προσωπικότητες της Αύλης, καθισμένες γύρω-γύρω σ' ένα βασιλικό τραπέζι· και... το «Εργαστήριο του Κεριοῦ», καθώς ονομάστηκε από τον λαό, έθριμβε.

Ο κόσμος έτρεξε σαν τρελλός να ιδεί την παράδειξη έκθεση, δεν πίστευε πολλές φορές τα ίδια του τα μάτια, πολλοί έλεγαν πως είδαν το ένα ή το άλλο από τα κέρνα πρόσωπα... να αναπνέει. Ένας δολοκλήτος θρόνος άρχισε να πλέκεται γύρω στο εργαστήριο του Μπουλβάρ ντὸ Τάμπλ. Μιλάνανε για μάγια, για υπερφυσικά πράγματα. Και το χέριμα έτρεξε άθρονα μέσα στις τσέπες του Κούρτσιους, που κάθε φορά που δεν έπλεθε κερδί χρησιμοποιούσε τα χέρια του για να μετρήσει λεφτά ή για να τα τρώει από την χαρά του.

Ο Κούρτσιους αυτός είχε για πιστό και αντίδοτο του συνεργάτη την άνεψιά του Μαρία Γκρόσκολτς, μιάν θυροφύλακα λεπτή κοπέλλα, που καθώς θα ίδουσε πάρα κάτω, είναι η ίδια γυναίκα που έδωσε το περίφημο σημερινό Μουσείο Τυσσώ του Λονδίνου.

Χρειαζόμαστε καινούργια πρόσωπα. Χρειαζόμαστε γεγονότα, είπε μία μέρα στον θείο της η Μαρία, που είχε μπή για καλά στο νόημα της δουλειάς.

Και σαν να είχανε τα λόγια της αυτά μαγική δύναμη, τα γεγονότα ήρθανε. Και τί γεγονότα!

Η Γαλλική Έπανάσταση είχε ξεσπάσει.

Γεγονότα. Νέα πρόσωπα. Το κέρνο ρεπορτάζ έτοιμαζότανε για να ζήσει καινούργιες δόξες.

Την ίδια εποχή ο Κούρτσιους αναγκάστηκε να φύγει για την φρουρά κάποιας επαρχίας και η Μαρία έμεινε μονάχη της, με τις κέρνες κούκλες της και την μεγάλη αποστολή να συμβιβάζει το «Εργαστήριο με τη νέα κατάσταση.

Έτσι βρέθηκε μιά νύχτα το αδύνατο και λεπτό αυτό πλάσμα μπροστά στον άνθρωπο που είχε γίνει ο φόβος και ο τρόμος της Γαλλικής πρωτεύουσας, μπροστά στον άνθρωπο που έκανε κι' αυτός όπως κι' αυτή—μέ διαφορετικό όμως τρόπο—γλυνά κεφάλια, μπροστά στον Δέμιο της Γαλλικής Έπανάστασης, τον φοβερό και τρομερό Σανσόν.

Ποιά είσαι και τί θέλεις; την ρώτησε ο Δέμιος, που είχε χάσει από καιρό την ανθρώπινη συναναστροφή.

Είσαι ο συμπολίτης Σανσόν;

Εγώ είμαι. Μήπως έκανα κανέναν αγαπημένο σου σήμερα πιο κοντό και έρχεται να γυρέψει το κομμάτι που του λείπει; Γίνεται κι' αυτό αν θέλεις, αλλά πτοίγχει πολλά.

—Όχι, συμπολίτη. Δεν θέλω ένα κε-

φάλι μονάχα. Θέλω όλα τα κεφάλια ή τουλάχιστον όλα τα ενδιαφέροντα κεφάλια που κόβει καθημερινά.

Ο κολοσός άρχισε να μὴν καταλαβαίνει, μὰ η Μαρία δὲν τὸν άφισε να ξύνη πολλήν ώρα το κεφάλι του.

—Είμαι η διευθύντρια του «Εργαστηρίου του Κεριοῦ» και χρειάζομαι μοντέλλα. Κατάλαβες τώρα, συμπολίτη;

—Αα! Τὰ θέλεις για να φτιάξεις κούκλες. Και δὲν μὸυ τὴλεγες απ' την άρχή; Πάει καλά. Μπορούμε να συνεννοηθούμε. Θὰ σοῦ τὰ φέρνω κάθε βράδυ σ' ένα σουβάκι. Μὰ μὴν ξεχνᾶς πὼς είμαστε κι οί' δυὸ μας βιοπαλαισταί και ὅ-τι πρέπει να ζήσω κι' ἐγώ.

Ύστερα ἀπὸ πολλὰ παζάρια, έκλεισε η συμφωνία.

Και ο Δέμιος, ένθουσιασμένος ἀπὸ τὸ

Εἰδικὸι τοῦ ἔργαστηρίου τοῦ Μουσείου, έφορμίζουν με κάθε προσοχή το κεφάλι εἰς τὸ ἀνδρείκελλο, που περιμένει υπομονητικὰ να τοῦ φορέσουν ὕστερ' ἀπ' αὐτό... και τὸ πανταλόνι του.

καινούργιο του εισόδημα, της είπε:

—Ελπίζω να μὴν είναι μακρὰ η ή-μέρα που θὰ σοῦ παραδώσω μέσα στὸ σουβάκι και τὸ κεφάλι της Αὐστριακιάς και τοῦ καλοῦ της (τοῦ Λουδοβίκου και της Αντουανέττας). Η ήμέρα αὐτή θὰ είναι η πιο μεγάλη μας επιτυχία.

—Όχι, συμπολίτη, τοῦ ἀπάντησε η Μαρία με ένα χαμόγελο που τὸν άφισε για πάντα σὲ ἀμφιβολία αν σοβαρολογῶ-σε ή αν άστεειότανε. Η μεγάλη μου ή-μέρα θὰ είναι ὅταν κάποιος ἄλλος συμπολίτης θὰ μὸυ φέρη τὸ δικό σου τὸ κε-φάλι μέσα στὸ σακκί. Και να είσαι σί-γουρος πὼς θὰ τοῦ τὸ ἀκριβοπληρώσω.

Ο Δέμιος έννοιωσε την στιγμή αὐτή τὸ πρῶτο εἶδος που έννοιωσε στὴν ζωή του. Αὐτὸ δὲν τὸ είχε σκεφτῆ μέχρι τότε.

Αργότερα η Μαρία Γκρόσκολτς γνω-ρίστηκε με τὸν Ροβεσπιέρρο, τὸν ἄνθρω-πο που βούτηξε τὴ Γαλλία στὸ αἷμα Γί-ννης ή έρωμένης του. Τὸ αδύνατο αὐτὸ πλάσμα κυλίστηκε μέσα στὴν ἀγκαλιά τοῦ τρομοκράτη, παραδόθηκε στὶς τρυφε-ρότητές του, μέχρι τὴν ήμέρα που ὁ δέ-μιος Σανσόν της έφερε και τὸ δικό του τὸ κεφάλι μέσα σ' ένα σακκί.

Τότε η Μαρία κατάλαβε πὼς ὁ αέρας τοῦ Παρισίου δὲν τὴν σήκωνε πιά και

ἐπειδὴ και ὁ γέρο-Κούρτσιους είχε πε-θάνει στὸ μεταξύ, ἀποφάσισε να παντρευ-τῇ κάποιον κύριο Τυσσώ και να φύγη μαζί του στὴν Ἀγγλία, ὅπου ἔδωσε τὸ Μουσείο που φέρνει και σήμερα ἄδωκα, ὕστερα ἀπὸ 130 χρόνια, τὸ ὄνομά της.

Τὸ Μουσείο αὐτὸ διευθύνεται σήμερα ἀπὸ τρεῖς ἡλικιωμένες δεσποινίδες Τυσ-σώ, διέγγονες της Μαρίας Γκρόσκολτς, που δείχνουν με μεγάλη εὐλάβεια στοὺς ἐπισκέπτες τὸ ὁμοίωμα μιάς ἀγαθῆς γρη-ούλας με τὸ σῆλι ἀναρριχτὸ στοὺς ὤμους της, με τὸ χαρακτηριστικὸ φάσμα και καπέλλο της εποχῆς της, με τὰ γυαλά-κια που τὰ χρόνια τὴν ἀνέγκασαν να φο-ρέσει μπροστὰ στὰ μάτια που σκορπίζανε κάποτε φλόγες ζωῆς.

Μαζί με τὸν καιρὸ έχει ἀλλάξει έννο-είται και ὁ σκοπὸς τοῦ Μουσείου. Στὴν ἐποχή της φωτογραφίας και τοῦ κινημα-τογράφου τὸ «Εργαστήριο τοῦ Κεριοῦ» ἔπαψε πιά να ἀποτελῇ τὸν καθρέφτη της ἐπικαιρότητος και έγινε ένα ἀξιοπεριε-ργο θέαμα.

Μέσα σὲ χωριστὲς σάλες μπορεί να συναντήση κανείς, σχεδὸν ὁλοζώντανα, ὅλα τὰ πρόσωπα για τὰ ὅποια έγινε κά-ποτε ή γίνεται και σήμερα πολλὸς λόγος.

Υπάρχει ή αἴθουσα τῶν πολιτικῶν και διπλωματῶν, ὅπου ὁ Χίτλερ φιγουράρει—για μοναδική ἴσως φορὰ—κοντὰ στὸν Στάλιν. Υπάρχει ή αἴθουσα τῶν λογοτε-χνῶν, ζωγράφων και ἄλλων προσωπικο-τήτων της Τέχνης και πλάϊ σ' αὐτὴν ή αἴθουσα τῶν «ἀστέρων», ὅπου κάνουνε συντροφιά η Γκρέτα Γκάρμπο με τὴν Ζοζεφίνα Μπαίκερ και οί κομμικοί «Χον-δρός και Λιγνός» με τὸν Γιάννινγκς και τὸν Κόνραντ Φάιτ.

Μὰ τὸ πιο μεγάλο ἐνδιαφέρον φαίνε-ται να ἔχη ή «αἴθουσα τοῦ τρόμου», μέ-σα στὴν ὅποια φιγουράρουν οί μεγάλοι ἐγκληματίαι ὅλου τοῦ κόσμου. Ο Γερ-μανὸς δράκος Χάαρμαν, ὁ Γάλλος Λαν-τρώ, ὁ Οὐγγρος δυναμιστής Μάτσεκ, ὁ Ἀμερικανὸς ἀρχιγκάγκστερ Ἄλ Καπόνι και ὅλοι οί τόσο και τόσο ἄλλοι «ἀσ-σοι» τοῦ ἐγκλήματος βρίσκονται μαζε-μένοι μέσα στὴν αἴθουσα αὐτή, που δὲν μπορούσε να χαρακτηρισθῇ καλύτερα ἀ-πὸ «αἴθουσα τοῦ τρόμου», γιατί μ' ὅλο που ἔχει κανείς ὅτι δὲν έχει γύρω του παρὰ ἄνυχες κέρνες κούκλες, ἀνατριχι-άζει στὴν ἰδέα ὅτι ἔπου κι' αν κυττάξη θὰ ἀντικρύσῃ και ἀπὸ ἕναν περιδῶτο κακούργο.

Ἐδῶ και λίγα χρόνια έγινε μάλιστα πολὺ μεγάλο σούσουρο γύρω σὲ ἕνα ἐπει-σόδιο που είχε για ἀφορμή τὴν αἴθουσα αὐτή και που ἔμεινε ἀπὸ τότε ἄλυτο μυσ-τήριο.

Κάποιος στοιχημάτισε με τοὺς φίλους του να περάσῃ μιά νύχτα μέσα στὴν αἴ-θουσα τοῦ τρόμου τοῦ Μουσείου τοῦ Τυσσώ. Οί φίλοι του τὸν παρεχολούθη-σαν μέχρι τὴν πόρτα, τὸν είδαν να μπαί-νῃ μέσα σαν λωποδύτης με ἕνα ἀντικλει-δι και ἀπὸ τότε χάθηκε κάθε ἔγνος του. Ἄλλοι λένε πὼς ἀπὸ τὸν τρόπο του πα-λάδωσε και πήγες κι' ἐπνίγηκε μέσα στὸν Τάμεση, ἄλλοι λένε ὅτι ἀπὸ τὸν φόβο του πάλι μήπως γίνῃ γελῶτος στοὺς φί-λους του ἔφυγε για πάντα ἀπὸ τὸ Λον-δίνο. Μὰ ὅπως και νάναι, τὸ γεγονός εί-ναι ὅτι ἐξαφανίστηκε και ὅτι ἔδωσε ἀ-φορμή να λεηλοῦνε πάρα πολλὰ για τὴν φοβερή αὐτὴ αἴθουσα.

ΜΑΓΔΑ

Ένα συγκινητικό διήγημα
της BANTA ΜΠΟΝΤΕ

Μετὰ τὸν θάνατο της μητέρας της, ή μικρή πήγε να ζήσει με τὴν θεία Σουζάννα. Και ή κυρία με τὰ ψαρά μαλλιά και τὰ λεπτά χεῖλη τὴν δέ-χτηκε σαν καινούργιο βάρος, γιατί είχε ἤδη ὑποφέρει πολὺ, ὥσπου να σπουδάσει τοὺς δυὸ γιουὺς της, με τὸ μικρὸ εισόδη-μα, που της είχαν αφήσει ὁ ἄνδρας της.

Ο ἀδελφός της, που ἐργαζότανε στὸ ἐξωτερικὸ, της ἔστειλε πολὺ λίγα χρή-ματα, για τὴν συντήρησι της μικρῆς κό-ρης του κι' ή Μάγδα ἀντιθέτως στείχι-ζε πολλά. Ἐπρεπε να παίρνῃ μαθήματα στίτι, γιατί ὅλο τὸν χειμῶνα ἔδωχε πολ-λὸ. Ἐπρεπε να τὴν καλοντύουν και να φροντίζουν πάντα για τὴν υγεία της. Εὐ-τυχῶς, ὅτι ὁ Παῦλος, ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀδελφούς, είχε πελώσει γιατρός, κι' ἔτσι μπορούσε να κυττάξη αὐτὸς τὸ ὀλιθερὸ και μελαγχολικὸ αὐτὸ κορίτσι, που περνούσε ὀλόκληρες ἐβδομά-δες κρεβατωμένο.

Ο Παῦλος ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐπιμελής κι' ἤθελε να τελειοποιηθῇ στὴν χειρουργική. Δὲν τοῦ ἄρεσαν οί διασκεδάσεις κι' ἦταν ἤδη ἕνας σωστός ἄνθρωπος, που ἔλεγε πολὺ μετρημένες κουδέντες. Ἦ-ταν τὸ καμάρι της μητέρας του, που κατὰ βάθος τὸν προτιμοῦσε ἀπὸ τὸ δεύ-τερο γυῖό της, που σπουδάζε στὴν Σχολή τῶν Δοκίμων.

Οί δυὸ νέοι δὲν φαινότανε να ἦσαν και πολὺ ένθουσιασμένοι με τὴν ξάδε-φούλα τους. Ο ἀξιωματικὸς τὴν είχε χαρακτηρίσει κι' ὅλας ὡς «ἐνοχλητικὸ ἀπῆμο πλαστικῶς», ὁ δὲ γιατρός περι-οριζότανε να κυττάξη διαρκῶς τὸ λεπτὸ σωματάκι της και συνεβούλευε τὴν μη-τέρα του να της δίνῃ να τρώῃ δυνατό ζωμὸ, σπκῶτι και μυαλά. Ἐπειτα τὸ βράδυ, ὅταν ἔμπαινε στὸ δωμάτιο της μικρούλας ἔλεγε στὴ μητέρα της:

—Ἀφνε ἀναμμένο τὸ φῶς. Δὲν βλέ-πεις πὼς φοδᾶται στὸ σκοτάδι;

Τότε μόνον ή Μάγδα φαινότανε πὼς ζυγνῶσε κι' ἔλεγε:

—Δὲν είναι ἀλήθεια. Δὲν φοδᾶμαι!

Ὅταν ή μικρούλα σπκῶθηκε ἀπὸ τὸ κρεβᾶτι, της ἄρεσε να μπαίνῃ στὸ γρα-φεῖο τοῦ Παύλου και να διαδᾶξῃ τὰ ἐ-πιστημονικά του βιβλία. Μία μέρα ὅμως τὴν ἔπιασε ὁ Παῦλος και θυμωσε τόσο, που ή μικρούλα τᾶχασε.

—Δὲν πρέπει να μπαίνης ἐδῶ μέσα, τὸ κατάλαβες; Πήγαινε στὸν κήπο, παί-ξε στὸν ἥλιο και να μὴ μὸυ κάνῃς ἀκα-ταστασίες στὰ πράγματά μου.

Πρὶν βγῇ, γύρισε και τοῦ εἶπε περι-φρονητικά:

—Δὲν ξέρω τί θὰ τὰ κάνω τὰ πρά-γματά σου!

Ύστερα ἀπὸ κάμποσα χρόνια ή κατὰ-στασις ἀλλάξε. Ο πατέρας της Μάγδας ἔστειλε ἄθρονα χρήματα. Φαίνεται πὼς ή τύχη άρχισε να τοῦ μειδιᾷ. Κι' ή Μά-γδα, που ἦταν τότερα δεκαεννιά χρονῶ,

μολονότι ἐξακολουθοῦσε να είναι λεπτο-καμωμένο κορίτσι, είχε γίνει πολὺ χαρι-τωμένη.

Ένα βράδυ, τὴν ὦρα που ή μητέρα με τοὺς δυὸ της γιουὺς καθότανε στὴ βεράντα, ὁ Κάρολος, ὁ ἀξιωματικὸς, ἔρ-ριξε μιά κουδέντα.

—Μαμά, ἐγὼ πρέπει να πάρω γυναι-κα με προίκα. Τί θὰ ἔλεγες για τὴν Μά-γδα;

Η κ. Σουζάννα χαμογέλασε. Τὸ είχε σκεφθῇ κι' ἐκείνη, τοὺς ἤρθε ὅμως σαν ψυχρολουσία ή ἀπάντησι τοῦ Παύλου.

—Μὴ λές κουταμάρες, Κάρολε. Η Μάγδα είναι σαν ἀδελφούλα μας κι' ἔ-πειτα ἐδὲ είσαι δεκαπέντε χρόνια μεγα-λειτέρὸς της. Χωρὶς να λογαριάζουμε πὼς ή υγεία της είναι πολὺ λεπτή.

Σώπασε, γιατί τοῦ φάνηκε πὼς είδε τὴν σκιά της νέας πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι κι' ἔπειτα ἐπρόσθεσε χαμηλά:

—Ἐσὺ δὲν τὴν ἀγαπᾶς κι' αὐτὴ έχει ἀνάγκη ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο, που να τὴν περιποιῇται πολὺ. Δὲν θὰ είναι δύσκολο για σένα να βρῆς μιά που να τοῦ ταιρι-άζῃ περισσότερο.

Η Μάγδα ἄλλωστε τοὺς ἐτοίμαζε μι-ὰν ἐκπληξή. Μία μέρα εἶπε στὴ θεία της, ὅτι ἤθελε να πάῃ στὸ ἐξωτερικὸ να μάθῃ ξένες γλώσσες και παρ' ὅλας τίς συμβουλές της κ. Σουζάννας τᾶσκασε. Ὅταν ὁ Παῦλος, που ἦταν τότε σ' ἕνα ἱατρικὸ συνέδριο τοῦ Βερολίνου γύρισε, ἔμαθε πὼς ή Μάγδα είχε φύγει.

Πήρανε μερικὲς κάρτες ἀπὸ τὸ Παρί-σι και τὸ Λονδίνο. Ἐπειτα μάθανε πὼς είχε φύγει μαζί με ἕνα ζωγράφο στὴ Βρεττανίη κι' ή κ. Σουζάννα δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ να μιλοῦνε γι' αὐτὴν.

Μία μέρα ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ της. Ἦταν βαρετὰ ἀρρώστος και

της ἔγραφε πὼς αν ή Μάγδα δὲν γύρι-ζε μαζί τους θὰ τὴν ἀποκλῆρωνε. Ἀλλὰ ποὺς θὰ τὴν ἔπειθε;

Μετὰ ἕνα μῆνα ὁ Κάρολος μπῆκε μιά μέρα γλωμὸς κι' εἶπε στὴ μητέρα του:

—Ξέρεις, ή Μάγδα βρίσκεται ἐδῶ. Τὴν χτύπησε προχθὲς ἕνα αὐτοκίνητο και της κάνανε ἐγγείση στὸ νοσοκο-μεῖο.

—Ὅσέ μου! Εἶναι συγγενῆς μας. Κά-ποιος πρέπει να πάῃ να τὴν ἰδῇ. Κι' ἔ-πειτα μόλις ἔλαβα μιά ἐπιστολή τοῦ συμ-βολαιογράφου ποῦ με εἰδοποιεῖ πὼς ὁ ἀ-δελφός μου άφησε διαθήκη, με τὴν ὅποια ὀρίζει ὅτι ή Μάγδα τότες μὲνον θὰ κλη-ρονομήσῃ μιστ' ἑκατομμύριο λίρες στερελί-νες, ὅταν θὰ παντρευτῇ και θὰ κάνῃ παιδί.

Ο Παῦλος μπῆκε ἐκείνη τὴ στιγμή. «Θὰ πάω ἐγὼ να τὴν δῶ», εἶπε. Και πήγε.

Ὅταν κάθισε πλάϊ της, της ἀνέφερε και για τὴ διαθήκη. Ἐκείνη ἀπήντησε:

—Καλλίτερα να εἶχα πεθάνει.

—Μὰ γιατί; Δὲν ὑπάρχει κανείς ἄν-θρωπος στὴ ζωή σου;

—Δὲν ἀγάπησα ποτέ μου και δὲν μ' ἀγάπησε ποτέ κανείς.

Ο Παῦλος ἐκίνησε τὸ κεφάλι του.

—Μάγδα... Ὅλεις να γίνῃς γυναίκα μου;

Τὰ μάτια της ἄστραψαν, μὰ ἀμέσως σκοτεινίασαν πάλι.

—Μὲ θέλεις να με παντρευτῆς, εἶπε. Πολὺ καλὰ.

Ο Παῦλος τὴν κύτταξε σαν τὰ μά-τια του. Μία μέρα ὅμως ή Μάγδα ἀρρώ-στησε. Ἐπαθε περιπνευμονία. Η κατά-στασις της ἦταν ἀπελπιστική.

Ένα βράδυ φώναξε τὸν Παῦλο και τοῦ εἶπε:

—Θέλω να τὰ ξέρης ὅλα. Σ' ἀγαποῦ-σα ἀπὸ παιδί. Μὰ σὺ με περιφρονούσες. Με περιφρονούσες ὅλοι και τότε ἔφυγα γεμάτη μίσος. Πήγα να σὲ ξεχάσω, ἄλ-λα δὲν τὰ κατάφερα. Ὅταν μετὰ τὸ δυσ-τύχημα ἤρθες και μὸυ μίλησες για τὴ διαθήκη και μὸυ ζήτησες να γίνω γυ-ναίκα σου, ἤξερα πὼς ἤθελες να με παν-τρευτῆς για τὰ χρήματα. Εγὼ ὅμως ἤ-ξερα πὼς δὲν θὰ παίρναμε ποτέ τὴν κλη-ρονομία, γιατί μετὰ τὴν ἐγγείση ή νο-σοκόμος μὸυ εἶπε πῇ ὅτι δὲν ὄχνανα πο-τέ μου παιδί. Σὲ παντρεύτηκα ὅμως για να σ' ἐκδικηθῶ. Ἀλλὰ ἔσουν τόσο καλὸς μαζί μου και σ' ἀγαπᾶ τόσο!

—Ἀκούσε να σοῦ πῶ κι' ἐγὼ τώρα. Τὴν ἐγγείση στὴν ἔκανα ἐγὼ τὴ βοα-δεῖά τοῦ δυστυχῆματος και ἤξερα πὼς δὲν θὰ κάνῃς παιδί. Σ' ἀγαποῦσα ὅμως τόσο πολὺ. Μὸυ εἶχες φύγει και σὲ ἔα-νάβρισχα.

Τὸ χυδαῖο τὸ χέρι γεμάτη ἀγάπη, μὰ ή ψυχὴ της φύγει σιγά-σιγά. Και τὰ μάτια της κλείνουν στὸ αἰῶνο σκοτάδι.

BANTA ΜΠΟΝΤΕ

Ο ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ ΠΟΥ ΛΥΣΣΑΞΕ

Διήγημα του κ.

ΝΙΚΟΥ Γ. ΓΕΩΜΠΡΕ

Είχαμε μαζευτή, όπως πάντα, στο συνοικιακό καφενεδάκι: αυτοί, έγω, οι ίδιοι τέλος πάντων, οι συνθιγμένοι. ή γνωστή τρελλοπαρέα, άσπονδοί φίλοι, αγαπημένοι έχθροί, όλην την ώρα τσακωμένοι, φιλιωμένοι απ' τα πειράγματα τα ειρωνικά.

Κάποιος μικρός μου έφερε ένα γράμμα.

— Έ, παιδιά, είπα, ο Λύσανδρος...

— Τι, λύσσαξε; πεταχτηκαν δυο-τρεις και άρχισαν τα γέλια.

— Όχι, είναι άρρωστος και μάς ζητάει.

— Όλοι κατέδασαν τα μούτρα:

— Δεν πάμε, φάρσα θύνα, συνθιγμένη το Λύσανδρου να μάς κουβαλήσει πά-λι στα κατάρβαρα του.

Δεν είχαν κι' άδικο. Ήταν άφιλότιμος αυτός ο Λύσανδρος, σωστή πληγή. Εύθυμος, άστειος, τα καλαμπούρια του τά-λησμώνητα έκαναν θραύση κι' επειδή ή-ταν κρύα τα λέγαμε...παγοθεραπεία. Πε-ζός ο Λύσανδρος, ύλιστής, ο μεγαλείτε-ρος φαρσέρ του αιώνας και γι' αυτόν τον λόγο άκριβώς ήσαν όλοι θυμωμένοι: είχαν άπικρην πείραν απ' τ' άστεία του και δεν εδέχοντο να πάνε, πιστεύοντας ότι κάποια φάρσα θάνει πάλι. Μά γώ ξεκί-νησα να πάω.

Έφθασα στην άπομακρη γειτονιά του, στο μικρό φτωχικό σπιτάκι της μόνωσής του.

Τα παιδιά στον δρόμο, άρρωσμένα στα παιχνίδια τους, ξεφώνιζαν χαρούμε-να, ξένοιαστα μεταλλικά γέλια, σάν μια πρόκληση στη ζωή και ξαναμμένα τρέ-χαν δώ κι' εκεί. Οι γυναικούλες, στις πόρτες των άδιστομένων, καλάρων, τσοπουλίκων σπιτιών τους «ατά λέγαν». Μακριά ο ήλιος, έγερνε νυσταγμένος στον καταπύρφυρο ορόνο του και χάνον-ταν μεγαλόπρεπα.

Τό άρωμα των λουλουδιών της φτω-χουλής, χυμένο στο άπειρο, σε μεθούσε και σου γεννούσε τόσα όνειρα... Όμως μέσα στο φτωχικό δωμάτιο ο Λύσανδρος — άλγ'ήνιά — έσβυσε.

— Άνέδρα, τον πλησίασα.

— Λύσανδρε, φίλε μου, έ, τί γίνεσαι;

— Τελείωσαν, ψύδρισε, οι φάσες, τα φάρμακα... Κάτι που φθάνει τώρα άμείλι-τα, βάζει τέρμα σ' όλα αυτά.

Η φωνή του ραγίζεταν από ένα λυγ-ρό, καθώς συνέχιζε:

— Ψέω, καλέ μου φίλε, θά παιχθώ το έλκος της μεγαλειότερης φάρσας: της ζω-ής. Κι' έτσι... σβύνουν για πάντα τόσα όνειρα, τόσα φαντασιοκοπήματα, που μου έμειναν την ζωή κι' όμως πόσο πόθη-να να τα ζήσω, να πραγματοποιηθούν. Ε να φάνομαι γελώτες;

— Όχι, άλλ' άπορώ πώς τα λές αυτά, έσύ ο πέζος, ο άδιόρθωτος γλεντζές, έσύ που άρχή σου ήταν: «μιά γυναίκα, ένα βράδυ...» Σε πείραζε, καυμένη, ο πυρε-τός.

— Άρχισα να γελώ και το μικρό δωμά-τιο το σκοτεινιασμένο αντίλαλσε και μόνο τα βουρκωμένα μάτια του φίλου με καττούσαν έκπληκτα σάν ειρωνικά.

— Κουτέ, φαντάσθηκες κι' εσύ άκόμα, ότι ήμουν έγώ στιαγμένος για μια τέτοια ζωή; Μ' άφού μου σκότωσαν τον ρωμαν-τισμό μου και κάθε τρυφερό—κάποτε εί-χα κι' έγώ μια τρυφερή ψυχή—άίσθημα της καρδιάς, που σε λίγο σταματάει, πές μου πώς θά ζούσα; Μιά καρδιά που πό-θησε μονάχα λίγη αγάπη, λίγη αλήθεια κι' αντίκρισε το μίσος και το ξελόγιασμα πώς θά χτυπούσε το ίδιο ρυθμικά σάν πρίν;

Τόν άκουγα σιωπηλά. Έκείνος συνέ-χιζε:

— Κάποτε — πόσος καιρός έχει περά-σει από τότε — άγάπησα, μ' αγάπησα παράφορα, τρελλά, δηλαδή κουτά κι' ά-συλλόγιστα, και στην καρδιά μου έστη-σα ένα βωμό λατρείας σ' Εκείνην. Ό κόσμος άρχισε άπ' αυτήν και τέλειωσε, παράξενα, σ' αυτήν... Κι' ήμουν εύτυχι-σμένος.

Δεν ξέρω πόσος καιρός πέρασε—ή Εύ-τυχία δεν μετρείται με τον χρόνο—μά κιόποτε εκείνη βραδέθηκε, δεν ξέρει κανείς πώς να φερθή με τις γυναίκες κι' έ-τσι κατέστρεψε, σαλάκωσε και σύντρι-ψε μια ζωή, μια ζωή που όνειροπαρμένος έπλεκα για κείνη...

Σιγά-σιγά ξεθώριασ' ή μορφή της στο βάθος του παρελθόντος μου κι' όταν στέ-ρεψαν τα μάτια μου να κλαίν—ναί, έκλα-ψα γι' αυτήν κάποια βραδυά—ήνοιξα το νέο μου παρόν κι' έζησα πεζά, ναί, ύλι-στικά με μια γυναίκα—μια βραδυά, ύ-πως μου είπες, τα μάτια μου μυστικά θοηνούσα. Κι' όταν τέλειωσε το γλέντι της παρξένης τρελλοπαρέας μας, σε-ρόνταν ο παλιός μου Έκνός μελάγχολα

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Απόψε

Απόψε σε ζητωόσεν ή καρδιά μου νάρθηα να της κρατήεις συντροφιά. Ήταν όλα θλιμμένα δλόγυρα μου και στην ψυχή μου μαύρη συννεφιά.

Μά δεν ήρθε κανείς... Κι' ήμουν μο- (νάχος) —τ' άστέρια σιγοτρέμανε ψηλά— στην πόρτα της ψυχής μου ο πόνος (βράχος) κι' αυτή σά σκλάβα μέσα σε σπηλιά.

Τώρα με συντροφεύει ένα τραγουδι, μια δέηση, ένα κλάμμα, ένας λυγμός κι' είμαι το τοπεινό της γής μαυιοόδι, που δεν ποθεί να διη ποτέ το φώς...

(Χίος)

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΟΥΤΑΦΗΣ

και μόνος τις φεγγαροβραδές και — τό-τε μόνο—σκεπτόμουν με θλίψη το Πα-ρελθόν...

Μά γιατί τα άναθυμάνα τώρα όλα αυ-τά; Πέρασαν και πάνε... Γιατί λοιπόν δεν κοιροίσεις, δεν γελάς;

Και τα δάκρυα κύλαξαν στ' βαθουλω-μένα του μάγουλα. Τί να του πώ, πώς να γελάσω, άφού κι' έγώ έκλαιγα βουβά.

— Ό, πώς είμαι κουρασμένος, συνέχι-σε, θά κλείσω τα μάτια, ν' άποκοιμηθώ για λίγο, μά έσύ μιλα μου, θυμήσε μου τις τρέλλες πυύχουλες ζήτες, τα ξώφρενα τα γλέντια και μεθύσια, τις φάσες, τις άλησμόνητες στιγμές του παρελθόντος.

— Βρέ Λύσανδρε, ξεφώνησα, σκουπί-ζοντα; τα δάκρυα κι' εκείνος είχε γύσει το κεφάλι το γλυκό στ' καλίσιο μαζι-λάρι του πόνου, αλήθεια, θυμάσαι...

Κι' άργά μέσα σε γέλια και άσπεία του θύμησα την άλησμόνητη φάρσα ξε-φρενιασμένης πιά έναντίον του παρέας.

Κάποιο βράδυ τον μεθύσαμε, μά μεθύ-σι μια φορά, που σιγοψιθύριζε μ' άγκυ-λιασμένο το τραπέζι πόστυχα τραγού-δια και σου τον μπαρκάσαμε στο πλοίο ενός γνωστού με άποδιάβαση... την Πα-τρα.

Τόν βγάλαν κατ' το μεσημέρι μόνο κι' άποκαμωμένο στην προκυμαία... Ό, τί θυμός ήταν αυτός όταν συνήλθε! Τί έκπληξη και τί ντροπή να τον κοιροί-δ' έφουμε έτσι. Αυτό το σπούρισε.

— Ή, τότε, φίλε μου, ήταν, τούπα, που λύσσαζες απ' το κακό σου! Κκι στο θυμήμα του έσπασα σε γέλια όρμητικά.

— Έ, ζύπνα! δεν γελάς; του φώναξα.

Μονάχα ο Λύσανδρος άκίνητος κοιτά-ταν. Συνήλθε.

— Λύσανδρε, ψύδρισε άργά με δέος και χάιδεψα το λείο μέτωπό του.

Ό, πόσο παγερό μου φάνηκε. Άνα-τρέψα. Στο στόμα του ήταν χαραγμέ-νο ένα μενίσμα ειρωνικό.

Και οι δαίλες — άπρόσκλητες — του φεγγαριού άχτίδες χαίδεψαν άπαλά τ' ά-κίνητο το σώμα που άφηνόταν στο άση-μνιο τους άγκάλιασμα.

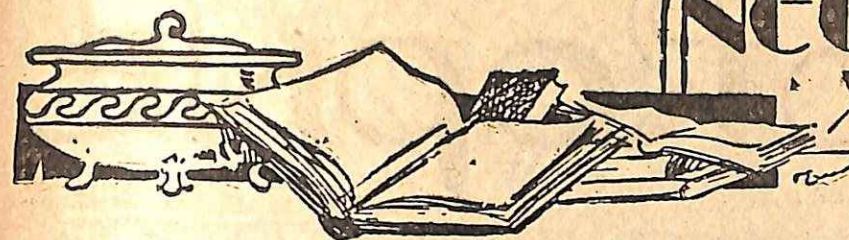
— Λύσανδρε! πρόφερα πάλι βραχνά με μάτια βουρκωμένα, καλέ μου φίλε, Λύ-σανδρε...

Μά έξαφνα σγκώθηκε έξω φρενών, κατέβηκα τις λιγοστές τις σκάλες μου-μουίζοντας, έχοντας πάντα μπροστά στη μάτια μου τ' όραμα του Λύσανδρου—είχα λύσσαξει τώρα έγώ απ' το κακό μου— με το ειρωνικό εκείνο χαμογέλιο, που έ-δέσποζε στο πρόσωπο το γαλήνιο.

Και ρίχτηκα στον δρόμο θυμωμένος: άκοις να μου πη πως θέλει να κοιμηθώ λιγάκι και αυτός να κοιμηθώ για πάν-τα...

Έννοώσε να παίξω και στο στεγνό φτερούγισμα της ψυχής του άκόμα μια τελευταία φάρσα.

ΝΙΚΟΣ Γ. ΓΕΩΜΠΡΕΣ

Νοσταλγίες...

Κάθε βραδάκι στο γυαλό τα πλοία κυττώ που ξεμακραίνουν με βλέμμα άχνόθωρο, θολό κυττώ τα πλοία στο γυαλό γι' άγνωστες χώρες που πηγαίνουν...

Και λέω: να μπόρειαν—τί χαρά! μαζί κι' έμέ γοργά να πάρουν σε κάποια χώρα, εκεί—μακριά λέω: και να μπόρειαν—τί χαρά! μαζί με μένα να σαλπάρουν...

Κι' έτσι ή ψυχή μου ή νοσταλγή μ' όνειρα άντάμα τους μπλεγμένη του λυτρωμού μου τη φυγή προσμένει ή δόλια—κάποια αύγή— για μια γαλάζια χώρα ξένη...

Μά σάν άπλώνω τα φτερά —που άλλοι μου! ή Μοίρα έχει σπα- (σμένα—

βλέπω να χάνονται μακριά...

Ό! Πόσο μάταια λαχταρά τέτοια φυγή ή ψυχή στα ξένα... (Κέρκυρα)

ΧΡΗΣΤΟΣ Κ. ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

—EE—

Αργοσαλεύει..

...Αργοσαλεύει το μουντό της λησμο-νιάς το πέπλο κι' άνάερα άπλώνεται μέ-σα στη θύμησή μου.

...Όνειρεμένα εύτυχίας πέλαγα... Πα-λιά μιας άχαρης αγάπης μου παλάτια... Άπομεινάρια ενός πόθου μου άγνο... Συντρίμια θλιβερά μιας άδολης χαρής μου... Διαβήτε... Διαβήτε άκόμη μια φο-ρά απ' τη θολή τη μαραμμένη μου τη σκέψη. Και δώστε μια παρηγοριά σε μια ψυχή που καρτερεί σε μια καρδιά άρρω-στημένη...

Σάν βλέπω τ' άνθισμένα της γαλήνης λούλουδα, της ξεγονιασιάς το μυρωμένο άγέρι, ένα μικρό βουβό παράπονο την ύ-παρξή μου βασανίζει. Το βλέμμα μου νο-σταλγικό, κλαψιάρικο βουτίζεται στην πε-ζότητα της ψευτικής ζωής, που μέσα 'κει σωριάζονται της νεότητός μας οι μπό-ρες... Και φάγνει μη και βρίσκειται κά-που εκεί κυρμένη κάποια έλπίδα μα-κρινή, που μέσα στο παντοτινό του ό γέ-ρο-Χρόνος καταγκύλισμα την είχε ρημά-γμένη... Μά τίποτα δε συναντά... Γιατί άνάερα, άπαλά της λησμονιάς το πέπλο άργοσαλεύει...

(Σύνορα).

ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΡΡΗΣ

Φαντασία

Δεν ξέρω πώς φαντάσθηκε ότι θά μπορούσε μια μέρα ξαφνικά να μη ξανα-φανή ο ήλιος, να σβύσουν τάστρα απ' το στερέωμα, τα πουλιά να βουδαθούν και τα λουλούδια να μείνουν δίχως άρωμα...

Έκλεισα τα μάτια στην άσχημη τού-τη σκέψη κι' ένα ρίγος δυνατό πέρασε στο κορμί μου, που κράτησε όσο και το πέρασμα μιας άστραπής στον ουρανό, ή-ταν συλλογίσθηκα καλλίτερα το πράγμα κι' είδα πόσο άδικο είχα. Χαμογέλασα τότε ντροπιασμένος για την παρξένη τούτη φαντασία μου. Γιατί, κι' αλήθεια άν ήταν έμένα γιατί να μ' ένοιαζε. Ά-φού τη θέσι του ήλιου θάπερνε τότε το φωτεινό γλυκό σου πρόσωπο και θάταν πάλι το ίδιο σάν και πρώτα. Δυό άστρα-φτερά, ωραία άστρα — τα έκφραστικά σου μάτια — θά μούδειγναν το δρόμο μου στη ζωή. Οι όλοκάθαρες, κρυστάλλινες νότες της φωνής σου θάταν για μένα ότι το τραγουδι των πουλιών που έσίγη-σαν. Και το μύρο της θερμής σου άνάσας, χίλιες φορές μεθυστικότερο απ' το πρόσ-καιρο άρωμα των λουλουδιών, θά μού γά-ριζε ένα παράφορο ήδονικό μεθύσι άσύγ-κριτο...

Αυτά σκεπτόμουνά κάτω απ' τον ή-λιο της γέρινης βελανιδιάς, εκεί στο δάσος που σε περίμενα. Κι' όταν σε λίγο βρέθηκες πλάι μου σ' έσφίξα στην άγκα-λιά μου με λαχτάρα, και σύ μού χαμογέ-λασες. Έγυρα το κεφάλι μου άργά στον ώμο σου χαϊδεύοντάς σου τα μαλλιά και τα χείλη μου εύρηκαν τα δικά σου. Εύ-τυχισμένος, γύρισα άθελά μου και κυττά-ξα δλόγυρα. Τόν ουρανό, τον ήλιο, τα δένδρα και τα άγριολούλουδα. Τα έντο-μα που βούιζαν και το ποταμάκι που τραγουδούσε δίπλα μας. Και είπα τό-τε σιγά, σιγά στο Θεό και σε σένα: χίλια εύχαριστώ. Μά τόσο σιγά, που ού-τε αυτός ούτε και σύ δεν τ' άκούσατε...

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΜΥΡΑΗΣ

—EE—

Η αύλαία

Σε ροδόσπαρτους δρόμους περπατάγα δίχως γνώση καμιά της δόξης. Σε χρυσόνειρον χήη πλανιόμουν συντροφιά με το φώς της σελήνης.

Μ' απ' το θείο μου κοίμισμα, είκοσι άπονοι με ξυπνήσανε χούνοι. Και τα ρόδα θλιβά μαλαζώθηκαν, κι' όλα γύρω μου γέννηκαν πόνους.

Κι' ή αύλαία του κόσμου ως άνοιξε, —Μορφές Δάντικες, θρήνοι και κλάμ-μα—

Ό, παρόστηναν, Θε μου, της κόλασης, οι άνθρωποι, φρεχτό κάποιο δράμα...

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΗΣ

Ποιός, κυριε...

Ήμαρτον, Κύριε, που τις νύχτες κλαίω πύρινα στο κατάρκλειστο καλλί μου. Μια δύναμη που κλείνω στην ψυχή μου άδάμαστη με σπρώχνει, κι' έτσι καίω, — θυσία προς τί; — δεν ξαίρω, ναί, το

λέω, — άπονα την άνώφελη ύπαρξή μου. Ήμαρτον, Κύριε, και τούτ' ή προσευχή (μου)

είναι άμάρτημα μεγάλο. Πλέω δίχως τιμόνι, ξάρτια και πανιά στού ώκεανού το σάλο που δεν παύει να με δέρνει σ' αυτή τη σκοτεινιά, κι' είμαι το άκούδερντο καράβι, που δε ζητάει ν' άράξει πουθενά... Ποιός; Κύριε, την ψυχή μου κυβερνά;

ΜΙΜΗΣ ΠΟΛΙΤΟΠΟΥΛΟΣ

Καλέ μου φίλε...

Μέσα στού νού μου το καρνέ, καλέ μου φίλε μακρυνέ, μάταια γυρεύω για να βρω λίγους για σένα στίχους, στίχους που νάχουνε παλμό κι' έναν πρωτότυπο ρυθμό να μιάζονται με τους πιο γλυκούς του «Στραντιόβιους» ήχους.

Κι' έτσι μ' άνείπωτο σκοπό, άπλά ν' άρχίσω να σου πώ όσα ή καρδιά μου αίσθήματα έχει για σε κυρμένα, με πόνους κι' άναστεναγμούς, τις λύπες μου και τους καύμους ν' άρχίσω άγάλλ να σου πώ με μάτια δακρυσμένα.

Κι' όρες το νού μου τυραννώ κι' από την κούρση πονώ κάτι μού πνίγει το λαιμό και μούρχεται να κλάψω, θάλωσε ή σκέψη μου κι' άλλοι! τόσο πολύ, τόσο πολύ βουρκώσανε τα μάτια μου και δεν μπορώ να γράψω...

...Πέρασε ή ώρα, κι' άπορώ, τί τάχατες να καρτερώ; Χάθηκε ο ήλιος, και γοργά το σούρουπο μαυρίζει κάποιες καμπάνες ο άχός σπάνει, κι' ως είμαι μοναχός ή σκέψη μου γοργόφτερη κοντά σου φτερουγίζει...

...Τώρα στο βράδυ το θολό, πέρα προς το βαθύ γυαλό ένα καράβι βιαστικά τραβάει για ένα μέση.

Νοιώθω μ' άνείπωτη χαρά: "Αχ! λέω και νάκανα φτερά να φτερουγίσω να το βρω κοντά σου να με φέρη. (Κέρκυρα).

ΤΑΣΟΥΛΗΣ Χ. ΠΑΝΟΥΣΑΚΗΣ

Παιδικές ψυχές

Και άλλη φορά νομίζω, έχω γράψει για την παιδική ψυχολογία, για την παιδική διάθεση, για την παιδική ευαισθησία που μας προξενεί κατάληξη πολλές φορές όταν αναλογισθούμε την ηλικία και την άπειρία των μικρών παιδιών. Και όμως ώριμες φορές δίνουν απαντήσεις τόσο σαφείς και σταθερές για τα αισθήματά τους που δεν θα μπορούσαμε να τις δώσουμε έτσι αδόκιμα εμείς οι «μεγάλοι».

Ήλθε προχθές η Λιζέττα στο δωμάτιό μου. Άλλα μια Λιζέττα που τρέμα-ξα να την γνωρίσω: Τά φωτεινά γαλάζια μάτια της ήταν κόκκινα από το κλάμμα, ο μεγάλος άσπρος φίδγκος είχε κατρακυλίσει από τις ξανθές μπούκλες και το μικροσκοπικό ολόκονινο στόμα της είχε μια θλιμμένη πτυχή που έρχοταν σε παράξενη αντίθεση με το κουκλίστικο προσωπάκι της.

Όταν ήλθε κοντά μου, κατάλαβα τι συνέβαινε. Στα χέρια της κρατούσε την Ζουζού, την μεγάλη της κοτούλα. Και η καυμένη ή Ζουζού είχε πολύ χειρότερα χάλια από την κυρία της: Το πρόσωπό της ήταν κατασπασμένο, τα πόδια κρέμονταν θλιβερά και τα μαλλιά είχαν γίνει ένας λασπομένος πολτός.

— Θείτσα, είπε η Λίζα περίλυπα, ενώ την ξανάπιαναν οι λυγμοί, θείτσα η Ζουζού μου έπαυσε. Έπεσε από το μπαλκόνι που την κρατούσα, στο δρόμο. Και τώρα δεν ανοιγοκλείνει πια τα μάτια, δεν λέει πια «μαμά»...

Και όσο την έβλεπε σ' αυτή την κατάντια τόσο και δυνάμωνε το κλάμμα. Την πήρα στην αγκαλιά μου και προσπάθησα να την παρηγορήσω:

— Μην κλαίς πιά, Λιζέττα μου. Τι να κάνουμε; Η μαμά σου θα σου πάρει μια άλλη κοτούλα, πιο μεγάλη και πιο όμορφη και πιο καινούργια και θα λέει κι εκείνη «μαμά».

Η Λιζέττα με κύτταξε με το ίδιο θλιμμένο ύφος:

— Δεν φαινόταν να είχε πεισθή καθόλου.

— Ναι, μου τό είπε κι' η μαμά που θα μου πάρει μια άλλη. Μά την «Ζουζού» αγαπούσα εγώ! Κι' η άλλη, η καινούργια δεν θα είναι η Ζουζού...

Ξανακύτταξε την Ζουζού και ξανάβαλε τα κλάμματα:

— Δεν θα την αγαπώ την άλλη! Είπε με πείσμα. Έγώ αγαπούσα την Ζουζού, κι' ως ήταν παλιά...

Με μια μικρή φρασούλα «Την Ζουζού αγαπούσα εγώ», η Λιζέττα έδειξε όλη την σταθερότητα, όλη την ευαισθησία της μικρής παιδικής καρδιάς της.

Όπως όλες οι μεγάλες αγάπες που είναι τυφλές έτσι κι' η αγάπη της Λιζέττας απευθυνόταν ολόκληρη στη Ζουζού, κι' ως είχε παληώσει πιά, κι' ως μην ήταν πια όμορφη...

Και θάπρεπε να ομολογήσω ότι εμείς οι «μεγάλοι» πολύ σπανώς επιδεικνύουμε τέτοιον συγκινητική σταθερότητα για τις παλιές μας... «κοτούλες» και τις παλιές μας «άντρες»!

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

'Ανοικτόχρωμο ζιλέ

Κάτω από τα μαντώ, τα μπολερό, τις βέστες, το ανοικτόχρωμο ζιλέ δίνει μια

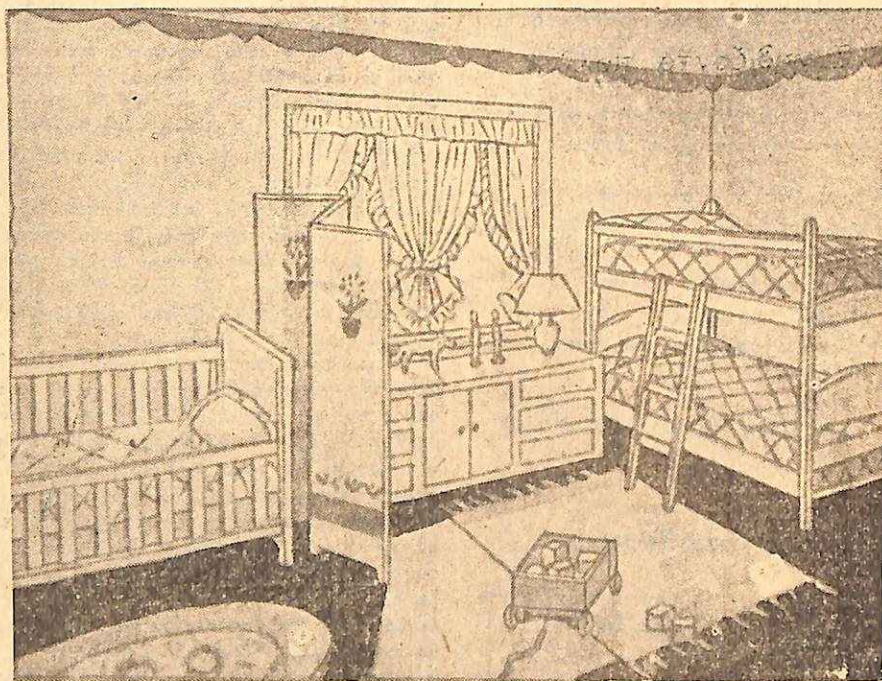
Το κρεββάτι

νότα κομψότητας και ντιστενξιδόν.

Το μοντέρνο αυτό συμπλήρωμα της τουαλέτας μας δεν έχει πιά τίποτε από την αυστηρή εμφάνιση των ανδρικών ενδυμάτων. Διακοσμείται συχνότατα με κεντήματα, με δαντέλλες, μ' ένικρυστασιόν, με κουμπιά, και ενθυμίζει με την εκζητήση της γαρνιτούρας του την κομψότητα των μαρκησιών του 18ου αιώ-νος.

Στην εικόνα μας βλέπετε τρία ζιλέ έ-ξαιρετικά μοντέρνα και κομψότατα:

1. Το πρώτο (επάνω) μοντέλο είναι ένα ζιλέ από λευκό τουάλ με άμπεσμαν από «μπροντερί άγγλικί (άγγλικό κέν-τημα). Το πλαστρον του γαρνίρεται με ώραία κουμπιά στο ίδιο χρώμα.

Η ώραϊοτάτη διευθέτησις μιας κρεβατοκάμαρας στην έξοχή. (Σχετικό άρθράκι παραπελεύως).

Τα ζιλέ αυτά συνηθίζονται πολύ με τις σκούρες «ρόμπ-ταγιέρ» από σαν-τούγκ.

2. Στις άμπιγλε τουαλέτες συνηθίζονται πολύ τα λουλούδια, όπως ξέρετε: Ένα κομψό ταγιέρ με ζακέττα ή μπολε-ρό συμπληρώνεται συχνά μ' ένα ζιλέ ά-πό λευκή οργαντίνη στο άνοιγμα του λαιμού. Αλλά τα φρέσκα λουλούδια κο-λμειούν πολύ το πρόσωπο. Συχνά κά-νονν άσσορτί μ' αυτά το μπουκέτο του καπέλλου.

3. Με τα θραδινά ταγιέρ, ταιριάζει ένα ζιλέ από σατέν ή μετάξι μάτ πολύ ελαφροστό, κομμομένο με κουμπιά που μοιάζουν σαν κοσμήματα.

Το ζιλέ είναι από θαμπό μετάξι μπλέ-πάλ με ροζ λουλουδάκια κεντητά. Ένας φίδγκος μεταξωτός βιολέ, κεντημένος κι' αυτός, φαίνεται σαν να σφίγγει τοις μίσχους του μπουκέτου.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ

Τρία παιδιά σ' ένα δωμάτιο

«Ας υποθέσω ότι στο σπίτι που νοι-κιάσατε για την έξοχή ή σε κανένα έξο-χικό σπίτι συγγενούς σας όπου φιλοξε-νείσθε, υπάρχει μόνο ένα δωμάτιο δια-θέσιμο για σας και τα παιδιά σας. Άν έχετε τρία παιδιά: 2 αγοράκια 6—8 χρόνων κι' ένα κοριτσάκι 2 ή 3 χρόνων, μπορείτε κάλλιστα να τα εγκαταστήσετε σ' ένα δωμάτιο όπως σας δείχνει η ει-κόνα μας.

Θα παραγγείλετε σ' ένα μαγαζάκι το κρεββάτι με την διπλή «κοκέττα» σαν των βαποριών που βλέπετε δεξιά. Κα-μωμένο από λευκό ξύλο, λακέ ή βερνικω-

Το κρεββάτι

βλέπετε τον καναπέ-κρεββάτι της μι-κρούλας, επίσης από λευκό ξύλο. Το έ-να του πλευρό «διπλώνει» ούτως ώστε να χρησιμοποιείται την ημέρα ως κανα-πέ. Ένα παραβάν από κρετόν σε ξύλι-νο κάδρο, αρκεί να χωρίσει το κοριτσά-κι από τους αδελφούς του και να το ά-πομονώσει σε μια γωνία αποκλειστικώς οικη της.

Το μεγάλο κρεββάτι των γονέων θα τοποθετηθί εμπρός, απέναντι στο παρ-άθυρο και θα χωρίζεται κι' εκείνο από το υπόλοιπο δωμάτιο μ' ένα φαρδύ και ψηλό παραβάν.

Έτσι όλη η οικογένεια βρίσκεται σ' ένα δωμάτιο, άνετα, κομψά και πρακτι-κά συγχρόνως.

—□□—

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

Συνηθίζονται πολύ...

...κανονιέ με πολύ χαμηλά πόρ σάν του 1900 γαρνιρισμένα με γκρό-γκραίν, λουλούδια ή βουαλέτες.

...άπογευματινά φορέματα που συμ-πληρώνονται είτε με μια βέστα ή όποια τους δίνει την εμφάνιση ταγιέρ είτε με κοντά μπολερό που αφήνουν να διαφαί-νεται μια ζώνη φανταζι.

...μαντώ μονόχρωμα σε φορέματα έμ-πειμέ για να τονίζεται ακόμη περισσό-τερο η αντίθεσις.

...ταγιέρ από σαντούγκ, από τουάλ, από λεπτοτάτη φανελλίτσα, των οποίων ή κοινή φύση είναι συχνά με ριέττες και ή ζακέττα έχει μυτερά εσθέρ με γιανκά ή χωρίς γιανκά, και μεγάλες τσέπες πλακέ.

...πλισσέ φούστες με κοντές βέστες.

...λευκά φορέματα, με σκούρα άξεσ-σουά: γάντια, τσάντα, καπέλλο, ζώνη, παπούτσια κ.λ.π.

...μεγάλες καπέλιν από πρίν-ντ-Ιταλί με χαμηλή καλότητα, τριγωνισμένη από μια γιγλάντα άνεμώνας σε χρωματισμούς ντεγκραντέ.

...για το άπογευμα, πολλά φορέματα από συρά έμπειμέ με όλα τα λουλούδια των άγρών.

...πελώρια κοσμήματα που μοιάζουν παλαιά έποχής.

—□□—

ΥΓΙΕΙΝΗ

Θαλάσσια λουτρά

1ον

Όπως είπαμε για τα ιαματικά λου-τρά, έτσι και για τα θαλάσσια πρέπει να συμβουλευέσθε τον κουράντε γιατρό σας, γιατί σε πολλά άτομα αντί να τους κά-νουν καλό, τους κάνουν άπεναντίας πο-λύ κακό. Πρέπει λοιπόν και για το ζή-

τημα αυτό να μάθετε την επιστημονική αλήθεια και μάλιστα στην έποχή αυτή, που γίνεται τόσο μεγάλη κατάχρησή των.

Είναι γεγονός άναμφισβήτητο ότι ή θάλασσα δεν είναι ωφέλιμη για όλους τους οργανισμούς. Είναι όμως γενικώς ωφέλιμη και για τα παιδιά και για τους νέους. Τα παιδιά στη θάλασσα ά-ναπτύσσονται και περνούν την όψη της υγείας και της ζωηρότητας. Ο ύπνος των έξ άλλου είναι κανονικώτερος και περισσότερος, όπως χρειάζεται στην μι-κρή ηλικία. Έδώ όμως χρειάζεται να σημειωθί και μια εξαίρεση. Πολλές φο-ρές τα παιδιά, ακόμα δε κι' οι μεγά-λοι καμιά φορά, τις πρώτες ήμέρες της παραμονής των σε παραθαλάσσιο μέρος, παθαίνουν πεπτικές διαταραχές, διάρροια κ.τ.λ. Άν λοιπόν οι διαταραχές αυτές διαρκέσουν τις πρώτες ήμέρες όφειλται στην άλλαγή του κλίματος, άν όμως συ-νεχίζονται πέραν των 20 ήμερών, αυτό σημαίνει ότι δεν σήκωνε τα άτομα αυτά το παραθαλάσσιο κλίμα και συνεπώς πρέ-πει να το εγκαταλείψουν το ταχύτερον, πηγαίνοντας σε θου-νό. Μη άμελήτε την μικρολεπτομέρεια αυ-τή, γιατί διατρέχει μεγάλο κίνδυνο ή υ-γεία σας. Από τους ήλικιωμένους όμως ά-ναμφισβητήτως είναι όλίγοι εκείνοι που ώ-φελούνται από τα θα-λάσσια λουτρά και την παραμονή σε πα-ραθαλάσσιο μέρος. Μό-νον ο άέρας του θου-νού είναι ευεργετικός από πάσης άπόψεως σ' αυτούς. Γι' αυτό, όσοι ήλικιωμένοι μένουν το καλοκαίρι σε πα-ραθαλάσσια μέρη, κι' ιδιαιτε-ρώς όσοι υποφέρουν από γε-νικές διαταραχές, πρέπει ν' άπομακρύνονται το θράδυ άπ' τη θάλασσα, γιατί τη νύ-κτα ή υγρασία της θάλασσας είνε πολύ άνθυγιεινή και έ-πιδεινώνει ιδιαιτερώς την κατάντασή των.

Η παραμονή επίσης επί μακρόν σε παραθαλάσσιο μέ-ρος είναι άκόμη επιβλα-βής και εις όλους άνεξαρτί-τως ήλικίας τους πάσχοντα από όξείες δερματικές παθή-σεις κι' ιδίως από έκζέμα-τα. Επίσης άπαγορεύονται άπολύτως τα θαλάσσια λου-τρά στους δερματοπαθείς.

Στο έπόμενο και τελευταίο άρθρο: Κανονισμός και ύγιεινή των θαλασσιών λουτρών.

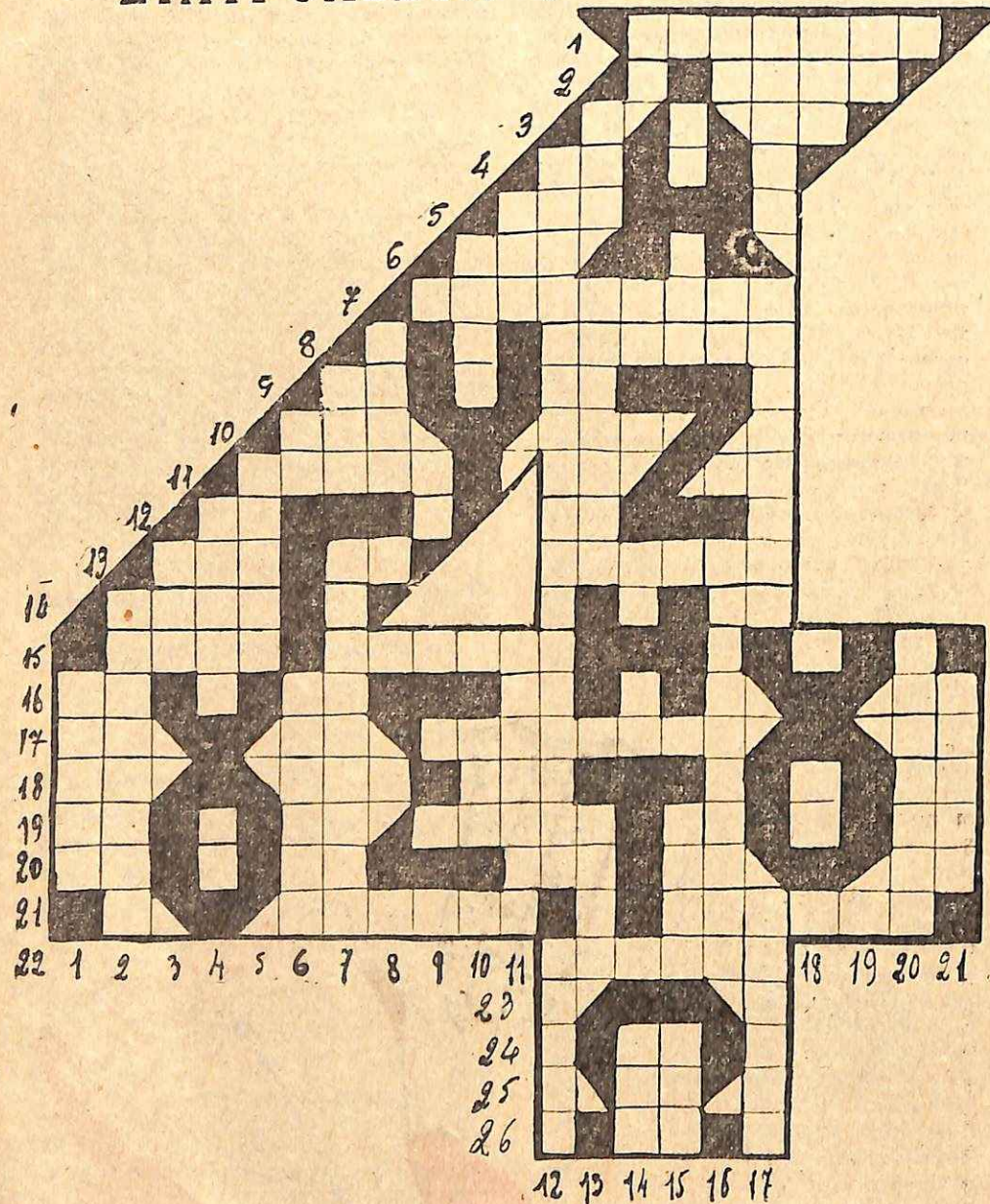
Δερματολόγος Ίατρος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Τα τρία μοντέρνα και χαριτωμένα ζιλέ που πε-ριγράφουμε στο σχετικό μας άρθράκι.

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 4^Η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

26) Κτητική αντωνυμία.

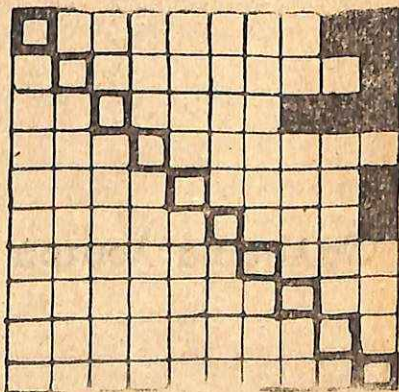
ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Θεραπευτικόν ὄργανον (αἰτ.).
- 2) Ὁ ἥρωϊς τοῦ Μουσαίου.
- 3) Νεοϊδρυθεῖσα ὀργάνωσις.
- 4) Ὅχι ἀρετή. — Ἡ τελευταία σὺλ-λαβὴ Ἀθηναϊκοῦ κινήματογράφου.
- 5) Συντροφιά.
- 6) Βυζαντινὴ νότα. — Τὸ κακὸν πνεῦ-μα τῶν Χριστιανῶν (κλῆτ.).
- 7) Συμπλεκτικὸς σύνδεσμος. — Ὁ-ραῖος νεανίας οἰνοχόος τῶν θεῶν.
- 8) Ἱστορικὴ νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
- 9) Βυζαντινὴ νότα.
- 10) Ὑδωρ. — Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
- 11) Ποδοσφαιρικὴ ὁμάς. — Ὅχι προ-φορικῶς.
- 12) Χιτὼν τοῦ ὀφθαλμοῦ (πληθ.). — Παλαιὸν ὄνομα Κορίνθου.
- 13) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Δέ-ρω. — Ἀπαντᾷται τακτικὰ εἰς τὰ τηλε-γραφήματα.
- 14) Καλῶς. — Ἀναφορικὴ ἀντων. — Βυζαντινὴ νότα. — Ἠλεκτρικὴ μονάς ἀντίστασεως. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία.
- 15) Αἰγυπτιακὴ θεότης. — Μισὸ ἔ-δαφος. — Τραγοῦδι. — Κατ' εὐθεῖαν ἐμ-πρός.
- 16) Ἀρθρον (οὐδέτ. πληθ.). — Πρό-θεσις. — Λέγονται καὶ χωρικὰ ὕδατα.
- 17) Τὴν λαμβάνει κάθε κυνηγός. — Νῆσος τῆς Δυτικῆς Μεσογείου. — Ἐστὶ ὀνομάζεται τμήμα τοῦ σώματος.
- 18) Σκῆρος. — Ἱρλανδὸς συγγραφεύς.
- 19) Κλωστή.
- 20) Ἐλαβε μέρος εἰς τὴν Ἀργοναυ-τικὴν ἐκστρατεῖαν.
- 21) Μέχρι τελευταίας... αἵματος.

Ἀποστολεὺς: Κ. Δούκας.

Διαγωνόλεξον

Σήμερα, προσφέρουμε στοὺς ἀναγνώ-στας μας ἓνα νέο εἶδος παιχνιδιοῦ, ποὺ τὸ ἐδαπτίσαμε διαγωνόλεξον. Τὸ ἐπενό-ησε ἡ ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Θεσσα-

λονίκη, δις Ἐρατὼ Π. Κοντοῦ. Οἱ ἀνα-γνώσται μας, ἂς προσπαθῶσιν, ἂν θέ-λουν νὰ τὴν μιμηθῶν. Θὰ δεχθῶμε εὐ-

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Γυμναστικὸν προῶνγμα.
- 2) Ἐκεῖ θὰ καταλήξωμε ὅλοι.
- 3) Πρόθεσις.
- 4) Ἀρθρον (πληθ.).
- 5) Συγγρόνως.
- 6) Ἑννέα (Γαλλικά).
- 7) Οἱ σύγγραφοι μάγοι (πληθ.).
- 8) Καῦμοι (πληθ.).
- 9) Οἱ ἀριθμοὶ 21 καὶ 32.
- 10) Αἰτιολογικὸς σύνδεσμος. — Γλυκὺ.
- 11) Πολεμικὸς ὕμνος. — Νότα. — Ὁ-ρωτικὸν (ἀρχ.).
- 12) Εἰκοσι-ένα (21). — 207.
- 13) Ἐποχὴ τοῦ ἔτους. — Νότα (Βυ-ζαντ.). — Σχισμὰ τοῦ ἐδάφους (πληθ.).
- 14) Ὁ Προμηθεὺς τοῦ Γερμανικοῦ Πανθίου. — Ἀνθή.

- 15) Μερικά. — Ἐκεῖνος ποὺ γίνεται ὅμα τῆς θαλάσσης (κλῆτ.).
- 16) Νότα. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία. — 110. — Γαλλικὴ ἐπαρχία.
- 17) Δυνητικὸν μόριον. — Ψυχὴ (Γαλ.). — Ἡ... τοῦ Πλάτωνος. — Νότα.
- 18) 24. — Ἀρθρον. — ΩΠΕ. — Ὑπο-θετικόν.
- 19) Ἐποχὴ (συνηρ. τύπος). — Δύο γράμματα τῆς λέξεως «ΠΙΛΔΟΣ». — Ἀ-ναφορικὴ ἀντων. — Ἀρθρον (πληθ.). — Νότα.
- 20) Ἀρνησις (ξεν.). — Ὁμοτικὸν (ἀρχ.). — 76. — Ἐκτὴ. — Καθώς.
- 21) Τὸ μὴ κακονικῶς διατυπωθέν. — Ἡρόδην...
- 22) Συνέλαβα.
- 24) Νότα Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς.
- 25) Παρακλεισματικὸν μόριον.

Μεταξύ μας

Ἀντὼν νη Φιντικία κη ν. Ἡ «Στερνὴ ἄνοιξη» δὲν δημοσιεύθηκε ἀκό-μη, γιατί ἡ σειρά τῆς ἐρχεται ὅσο ἀ-πὸ 2—3 φύλλα. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν «Στερνὸ πόθον», θὰ τὸν δημοσιεύσωμε στὸ ἐπόμενο φύλλο, ἀφοῦ εἶχε ἐγκριθῇ πέ-ρυσσι. Ἀπορροῦμε μάλιστα πὺς παρέπεσε γιατί πρώτη φορὰ συμβαίνει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Γ ε ὁ ρ γ ι ο ν Κ ι τ σ ὁ π ο υ λ ο ν. Ἐγκρίνονται οἱ «Τρεῖς αὐγές» καὶ θὰ δημοσιευθῶν. Δὲν εἴμαστε τῆς γνώ-μης νὰ ἀσπᾶσθε τὴν πέννα σας, γιατί ἐχετε κάποιο ταλέντο. Πρέπει ὅμως νὰ ἐργασθῆτε μὲ προσοχή, μὲ ἐπιμέλεια γιὰ νὰ τὸ ὁλοκληρώσετε.

Ἡ λ. Ι. Μ. π. Κατώτερο ἀπὸ προηγού-νά σας τὸ «Ἡμερολόγιο ἐνὸς φθιπικοῦ». Στείλτε μας κάτι πρὸς πρωτότυπο.

Μ α ρ ί κ α Μ. π. Ὅχι δημοσιεύσιμο τὸ τελευταῖόν σας. Κοινοτοπίες.

Γ ε ρ ᾶ σ. Ρ α υ τ ὁ π ο υ λ ο ν. Ὅχι δημοσιεύσιμη ἡ «Τρελλὴ» δυστυχῶς. Χωρὶς ἐνδιαφέρον, χωρὶς πλοκή. Γράφε-τε μόνο ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ χαρτιοῦ.

Γ ε ὁ ρ γ ι ο ν Γ. Ἐχει μερικὰ σημεῖα καλὰ, πρὸ πάντων ἀπὸ τὴ μέση καὶ κά-τω, ἀλλὰ στὸ σύνολο ἔχει πολλές κοινο-τοπίες καὶ φλυαρίες, ποὺ τὸ κάνουν νὰ μὴν εἶναι δημοσιεύσιμο.

Μίμη ν Φί λ ο ν. Ἐγκρίνεται ἡ «Ι-στορία» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά τῆς. Τὸ ἄλλο κατώτερο.

Κ ὠ σ τ α ν Φ α ρ δ. Πολὺ στρουφὸν καὶ ἐξεζητημένο τὸ «Χωρὶς νὰ εἶναι παρα-μύθιον». Στείλτε μας κάτι ἀπλούστερο.

Γ ι ᾶ ν ν η ν Χ ο ρ ο μ ο β ῖ τ η ν. Καὶ

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΙΟ-ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΟΣ 1919

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΡΡΗ 11 ἀριθ. Τηλεφ. 28517 Ἐκδότης:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ Διευθυντής: ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ Φαδιέρου 12

Ἀρχισυντάκτης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ (Νικαίας 17)

Καλλιτ. Συνεργάτης: ΓΕΡΑΣΙ-ΜΟΣ ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτησίᾳ ἐσωτερικοῦ δρ. 250

Ἐξάμηνος » 125

Ἐτησίᾳ ἐξωτερικοῦ Λίραι 1.10

» Ἀμερικῆς Δολλάρια 6

Τιμὴ Φύλλου Δραχμαὶ 5

Ὑπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Παπούτα 22)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ

(Πατιστοῦ 10 Σ) μὲς Ὑμήττου)

Τὰ ἀποστελλόμενα χειρόγραφα, δημοσιευόμενα καὶ μὴ, δὲν ἐπι-στρέφονται.

τὸ δικὸν σας γράμμα ὄχι στρωτό, μὲ πολ-λὰς κακότητες ἢ ἐξεζητημένους φράσεις. Δουλεύετε περισσύτερον τὸ γράμμα σας. Γ ι ᾶ ν ν η ν Β λ α χ ὁ π ο υ λ ο ν. Οἱ «Χαμένες Ἐλπίδες» ἀπᾶν. Τὸ ἄλλο ἀρκετὰ καλὸ, μὰ ἀκατάλληλον γιὰ τὸ πε-

Οἶκος ΒΑΖΑΙΟΥ

Γουναρικῶν καὶ γυναικείων φορε-

μάτων, Ταγιέρ, νυφικῶν.

Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς Κας Αὔρας.

Ἐπιδιορθώσεις καὶ φύλοξις

ΓΟΥΝΑΡΙΚΩΝ

Οἱ πελάται τοῦ Οἴκου Βαζαίου δά

μείνουν εὐχαριστημένοι ἀπὸ ἐκτέ-

λεσιν καὶ ἀπὸ τιμᾶς.

Εὐαγγελιστρίας 5

Τηλ. 29-159

χαρίστως τὰ διαγωνόλεξά τους. Ἐν τῷ μεταξύ, ἂς προσπαθῶσιν νὰ λύσων τὸ νέον αὐτὸ σταυρολεξικὸν πρόβλημα. Πρό-κειται νὰ γεμίσων τὰ τετραγώνια, ποὺ πάνε διαγωνίως καὶ ποὺ εἶναι στὸ σχεδι-άγραμμά μας παχύτερα, μὲ τὸ ὄνομα ἐνὸς μεγάλου στρατηλάτου, καὶ κατόπιν νὰ τοποθετήσων ὀριζοντίως τὰ ὀνόματα τῶν δύο στρατηγῶν του. Καθέτως, στὸ σύστημα αὐτὸ δὲν ὑπάρχουν.

Λύσεις προηγούμενων

ΕΝΑΣ ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ

Ὁ Κώστας διαίρεσε διὰ τοῦ 2 τὸν ἀ-ριθμὸν 327 καὶ ἐσυνέχισε μέχρι τοῦ 1, πα-ραμελώντας τὸ ὑπόλοιπον τῆς διαιρέσε-ως. Ἐπολλαπλασίασε ἐπὶ 52 καὶ οὕτω καθεστῆς. Κατόπιν πρόσθεσε ὅλους τοὺς ἀ-ριθμοὺς τῆς δεξιᾶς στήλης, ποὺ βρῖσκον-ται ἀπέναντι ἐνὸς περιττοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀριστερᾶς στήλης.

Η ΣΚΟΠΟΒΟΛΗ

1ον Τρία: 1, 2 καὶ 3 — 2 καὶ 5 — 3 καὶ 4.

2ον Τρία: 1, 2, 34 — 4, 4, 5, 2, 3, 5.

3ον 15.

ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ

Στὸ καλάθι ὑπάρχουν 48 καρύδια.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥΣ

Ὁ κῶδος: 6 χιλιόγραμμα, ἡ πυραμὶς, 3 χιλιόγραμμα, ἡ σφαῖρα, 2 χιλιόγραμμα.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 565

Ὅριζοντίως:

- 1) Πέτρα. — Ρόμι. 2) Ἀφῆ. — Καί. — Εἰς. 3) Ρα. — ὁ Ἀράρης. — Νι. 4) Ἐπί. — Ἀρά. 5) Νόνος. — Σανίς. 6) Σί. — Τό. 7) Ἀκόμη. — Πείνα. 8) Ἰνα. — Ἀπό. 9) Κῶ. — Ἀγόρι. — ΣΤ. 10) Ἀρα. — Ὀκᾶ. — Ὀπή. 11) Σά-χης. — Σωτήρ.

Καθέτως:

- 1) Παρών. — Ἀρχάς. 2) Ἐφα. — Ὄρα. 3) Τῆ. — Ἐνιοι. — Ἀγ. 4) Ἀ-πό. — Μνᾶ. 5) Ἀχρίς. — Ἠάρος. 6) ΛΑ. — ΟΚ. 7) Ριπᾶς. — Παρᾶς. 8) Ἦρα. — Ἐπί. 9) Μέ. — Ἀντίο. — ΟΤ. 10) Ἄν. — Ἰον. — Σιωπή. 11) Ἰσιος. — Ἀστήρ.

Ἀποστολεὺς: Μ. Χ. Λ.

ριοδικό μας.

Γι' αυτόν τον Τσουκοδύρη. Πρωτόλει τα ποιήματά σας. Ύστερον πολύ στο μέτρο και στην τεχνική του στίχου γενικά. Διαβάστε μια στιχογραφική.

Διονύσιον Κροχάν. Συμπαθητικό το διηγημά σας, όχι όμως και δημοσιεύσιμο. Σε πολλά σημεία το γράφημα γίνεται φλύαρο και σχολαστικό (όπως στις περιγραφές της φύσης) σε άλλα πάλι επαναλαμβάνει χίλις και πενήντα κοινότητες. Φυσικά, δεν του λείπουν και ωρισμένα σημεία αρκετά καλά. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε.

Πέτρον Κλαδάκη. Η «ωραία παλαιά» δεν μας ικανοποίησε. Καλογραμμένη είναι, αλλά το θέμα της μάς πέφτει βαρύ. Νίκον Κρίνην. Ένας-δύο στίχοι σας καλούτσικοι, στο σύνολο όμως το ποίημά σας θέλει πολύ δούλεμα. Μη βιάζεστε να δημοσιεύσετε και δουλεύετε περισσότερα αυτά που γράφετε. Δημήτριον Γερμανίτην. Τα σταυρόλεξα σας εδόθησαν στον αρμόδιο συντάκτη. Ευχαριστούμε.

Γ. Πολύ κοινότοπο το «Έλα». Χίλις και πενήντα πράγματα. Στείλτε μας κάτι πιο πρωτότυπο, γιατί το γράφημά σας είναι αρκετά στρωτό. Έμμανουήλ Σοφίον. Δουλεύετε περισσότερο το γράφημά σας που δεν είναι στρωτό και κάπου-κάπου μάλιστα πολύ στριγνό. Κυττάξτε λ. γ. αυτή τη φράση: «Ερχονται στιγμές που στη σκιά των όνείρων μου δροβάνοιχα κι' έκστατικά ξεπροβένουν τα δύο σου πλάνα μάτια ανοιγοκλείνοντας στις φευγαλέες διαδόχες κάποιες στοχαστικές στίχους χρυσές του ίδιου διαβάξω την αγάπη». «Ελληνες διαβάστε: Ξενόπουλο, Μελιά, Κόκκινο, Παπαντωνίου, Ποταμιάνο κ.λπ. Εόνους: Μωρουά, Κεσέλ, Μωριάς, Βίκου Μπάου, Τσάιχ, Μπουρζέ κ.λπ. Ν. Ζ. Έχει κάποια αυθόρμητη συγκίνηση το ποίημά σας, ύστερεί όμως στην τεχνική του στίχου, πρό πάντων το τρίτο τετράστιχο και ο τελευταίος στίχος (10ος). Επίσης η ρίμα του δου και του δου στίχου ανεπιτυχής. Γιατί τόσο απειλιότα: «Ολοι μας υποφέρομε. Έσείς που είσθε νέος πρέπει να κάνετε κουράγιο και όχι να απογοητεύεσθε έτσι. Κωστήν Λουμπάκη. Το «Σαν μετανοήσας» καλό προς το τέλος μόνο. Οι πρώτες φράσεις έως τη μέση πολύ σχολιοποιούνται και στρωτά γραμμένες. Το ποίημα εντελώς άτεχνο και πρωτόλειο. Δεν μπορούμε δυστυχώς να σας αποκαλύψουμε το όνομα του συνεργάτου μας. Σοφίαν Πιλάφιτη. Έγκρίνεται η «Βαρκούλα» και θα δημοσιευθεί με τη σειρά της. Ο επί των σταυρόλεξων συντάκτης μας έχει πολλά εγκρομμένα (μιας στέλλουν άπειρα σταυρόλεξα) αλλά δημοσιεύει κάθε φορά εκείνο που θα προτιμήσει είτε για το πρωτότυπο σχήμα του, είτε για τις επιτυχημένες λέξεις κ.λπ. Α. ΔΑΜ. Δυστυχώς κανένα δεν είναι δημοσιεύσιμο. Πρωτόλειο ακόμη και παιδιαστικά. Το ύφος σας δεν έχει απύλλα από ωρισμένες καθαρωνιστικές και σχολαστικές εκφράσεις που θυμίζουν μαθητικές εκθέσεις. Σχετικά καλλίτερα τα «Περσμένα», αλλά κι' αυτά γεμάτα κοινότητες. Μη βιάζεστε να δημοσιεύσετε. Είστε τόσο μικρός ακόμη. Διαβάστε προς

το παρόν. Νίον Θερδάντην. Τα θέματά σας δεν είναι άσχημα, αλλά ύστερείτε πολύ στην τεχνική του στίχου, πρό πάντων στο μέτρο. Άλλοι στίχοι σας είναι δεκαπεντασύλλαβοι, άλλοι δεκαεξασύλλαβοι, άλλοι δωδεκάσυσλλαβοι, άλλοι δεκαπεντασύλλαβοι. Διαβάστε μια στιχογραφική. Σταύρον Κουφάλην. Το «Θυμώσαι» πολύ άφελος. Το «Σαν πεθάνω» καλλίτερο, αλλά πολύ επηρεασμένο από ποιητές παλαιότερας εποχής. Στείλτε μας κάτι πιο σύγχρονο, πιο πρωτότυπο. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Αλέξ. Μπενάκη. Παιδιαστικό, χωρίς ποιητική πνοή. Διαβάστε ποίηση. Χ. 13. Δυστυχώς φράσεις καλές, αλλά στο σύνολο το γράφημά σας δεν είναι στρωτό. Και το θέμα κοινότοπο. «Όσον αφορά το μυθιστόρημα, ή «Εβδομάς» δημοσιεύει μυθιστορήματα μόνον ανεγνωρισμένων συγγραφέων. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Νίκον Γόρδιον. Τα σταυρόλεξα σας ελήφθησαν και εδόθησαν στον αρμόδιο συντάκτη. Ευχαριστούμε. Μ. Χ. Κ. Έγκρίνεται οι «Θλιμμένες Νότες» και θα δημοσιευθούν με τη σειρά τους. Το άλλο ανεπιτυχές. Π. Καρβουντζήν. Η επιστολή σας ελήφθη υπ' όψιν. Σπύρον Θαλλήτην. Έγκρίνεται το «Ζητώντας» και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του. Δέσπω Παναγιωτίδου. Έγκρίνονται οι «Τρεις Θεές» και θα δημοσιευθούν με τη σειρά τους. Ρωμαιο. Όχι δημοσιεύσιμο το πεζό σας, δυστυχώς. Κοινό θέμα, μετριώτατα γραμμένο. Μην βιάζεστε να δημοσιεύσετε. Διαβάστε προς το παρόν. Μη γράφετε από τις δύο πλευρές του χαρτί. Άνδρέαν Κοκόλιν. Βρήτε κανένα θέμα πιο πρωτότυπο, γιατί το γράφημά σας είναι στρωτό. Αυτό που μάς στείλατε είναι σε χίλις και πενήντα θέμα. Άντινέαν. Δεν τα βρήκαμε στα «Εγκρομμένα» το πεζό σας και τώρα που το διαδίδουμε δεν μάς φαίνεται καλό για δημοσίευση. Ασφαλώς ή «διόρθωσις» που σας είχαμε συμβουλεύσει δεν επέτυχε. Προτιμούμε να μάς στείλετε κάτι άλλο. Βαλτίνο. Όστε το «Χαμένο Όνειρο» δεν μάς ικανοποίησε. Κοινότητες και γράφημα όχι στρωτό. Όσον αφορά το Ιταλικό, πως τα τα δημοσιεύαμε; Στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση; Έπρεπε να τα καταλαβαίνετε και μόνοι σας ότι δεν μάς ήταν δυνατόν τέτοιον πράγμα. Έμεις μεταφράζουμε από τα Ιταλικά μόνον τα καλλίτερα διηγήματα των αριστοτεχνών της Ιταλικής φιλολογίας. Μέσα σε 30—40 Ιταλικά διηγήματα διαλέγουμε κάθε εβδομάδα 2—3. Α. Φ. Παπαδόπουλον. Το ποίημά σας ύστερεί πολύ στο μέτρο. Διαβάστε μια στιχογραφική. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Μαρίαν Μ. Φλύαρο με συχνές επαναλήψεις των ίδιων σχεδόν εκφράσεων και χωρίς γενικότερο ενδιαφέρον.

ΜΑΤΣ ΠΥΓΜΑΧΙΑΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 7)

—Δεν πρόρεσα πλέον να κρατηθώ. Τού λέω, επί τέλους, τί θέλετε κύριε; Μου λέει θα τον είχα νόνι. Τού λέω, να τον είχα χίλιες φορές! «Όχι, μου ξαναλέει, θα το δες! Παράτα με χάμω, τού ξαναλέω. Πρόσεχε πως μιλάς μου λέει, γιατί ο Χρήστος, είναι εξάδερφός μου. Τού λέω, να τον δρώσω! Πρόσεχε πως μιλάς; μου λέει, γιατί κι' εγώ είμαι πυγμαχός! Να σε δρώσω κι' εμένα τού λέω. Αυτό ήταν κι' πτασμαδοκίμα. Δεν ξέρω πως δρώθηκα εδώ!...

Καλείται ο δεύτερος: —Τί συνέβη; —Ήταν εξάδερφός μου κι' πρόεδρε. —Ποιός; —Ο Χρήστος. —Και λοιπόν; —Δεν μπορώ κι' πρόεδρε. Τον αγαπάω! Αμα και τον βλέπω απάνω στο οίγκι με πιάει το μεράκι. Γιατί κι' εγώ είμαι μποξέρης και ξέρω τί πασιπιά να τρώς γροθιά. Τον εμπάνισα τον κύριο που έμεινε πλάι μου, τον μυρστήρη. Ήταν βλντς του Βλάσου.

Διαμαρτύρεται ο άλλος: —Ούτε κατ' όψιν τον ξέρω. Στρέφεται με ύφος εμβριθές: —Αστ' αυτά. Τις έβρισε έμεις σή- τες τις μηχανές. Έκαστος πλάι μου κι' πρόεδρε και έκανε τον κορμό. Γι' αυτό του μπήκα! Να έμνη το θάρρος της γνώ- μης σου κύριε! «Όχι, να πεις, να μάς την φέρεις από σπάντα! Έξω φρενών ο άλλος:

—Έγώ; —Έσύ! —Κύριε ελίσσον! —Όρίστε κι' πρόεδρε πάλι τον κορμό πάλι να πασιπιά!

Άλλο ο κ. πρόεδρος άρτεται και δίνει τέλος εις τις άτυπυλσεις. Έπιβάλλει πρόστιμο στο άξεδερφάκι τού πρώτα θλήτου. Άλλο δέν τελεώνεται. Η περιγραφή τού αγώνος έκέντησε τόσο πολύ την περιέργεια τού κ. πτασμαδοκίμου ώστε ακούει στον κ. Πέδρινα:

—Το μάς πως πήγε; —Δέν ξέρω κι' πτασμαδοκίμα. —Ποιός νίκησε έν τέλει; —Νονίξω ο Χρήστος. Άλλά την ώρα που τελεείωσε ή γρονθοπατινάδα κι' έφίλιοντο οι δυο πυγμαχοί έγινε το δικό μας το έπεισόδιο. —Έφίληθησαν είλας; —Μάλιστα.

Απορεί ο πτασμαδοκίμος. Γιατί δέν ξέρει ότι οι μποξέρ ύστερα άπ' την άγρίαν γρονθοπατινάδα άνταλλάσσουν θερμό φίλημα σαν έρωτευμένοι. Έτσι είναι. Μόνον που οι έρωτευμένοι άνταλλάσσουν πρώτα τα φίλήματα κι' ύστερα τις γροθιές. Ένώ οι μποξέρ πρώτα τις γροθιές κι' ύστερα τα αιλήματα. Καί φαίνεται πως είναι πιά έν τάξι. Έτσι... ΜΙΜ. ΨΑΘ.

ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ίατρος Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Είδικευθείς έν Παρισίοις

Έξέτισσε δι' άκρίνων Ραϊντγκεν

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 6

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΟΡΑΣ

Άτυχον κορίτσι. Με συγκίνησε το γράμμα σας, μικρή μου φίλη. Όμολογώ ότι κι' εγώ βρίσκω άχαροκρήστο αυτό που έκανε. Άν άπαντήση στο γράμμα σας και δικαιολογήση την διαγωγή του, —άν μπορέ ποτέ να υπάρξει καμιά δικαιολογία για ένα τέτοιο φέρο- σιμο!—θα ήθελα να μου ξαναγράψετε, άν δέν σ' είναι δύσκολο, γιατί από καλή- κον δικαιοσύνης πρέπει κανείς ν' ακούση και την άποψη τού άλλου προτού τον καταδικάση. Άν όμως δέν σας άπαντήση, τότε άποδεικνύεται ένας άσυνείδητος άν- δρας και το μόνο που σας μένει είναι να ξεριζώσετε από την καρδιά σας την ά- γάπη αυτή για έναν άνδρα που δέν την άξιζει. Θα πονέσετε στην αρχή λίγο, μα δέν θ' άργήσετε να τον ξεχάσετε. Πρέ- πει να σας βοηθήση σ' αυτό και ή περι- φρόνησις που θα νοιώσετε έναντίον του ύστερα άπ' όλα αυτά.

Έλλην Α., Έντα 50 α. Βεδαιό- τα, ή χρονία δυσκολιότης συντελεί πολύ στον μαρκασμό και στην ξηρότητα της έ- πιδερμίδος σας. Κάθε πρωί, μετά το πλύ- σιμο, να αλείφετε ελαφρώς το πρόσωπό σας με κρέμα λιπαρά Χαρέμ. Θα την βρήτε στού Λήτου (Σταδίου 13). Επί- σης και τρεις φορές την εβδομάδα, τα βράδυα, αλλά μετά 10 λεπτά—να την σκουπίζετε. Πρό της πούδρας μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην έξής λοσιόν να περνάτε το πρόσωπό σας:

Fau de fleurs d' oranger	125 gr.
Tinct de benjoin	10 "
Clycerine	5 "

Και δυο φορές την εβδομάδα κτυπημέ- νο άσπράδι αυγού. Να το άφαιρήτε μετά 10 λεπτά.

Βέροθαν. Δυστυχώς ο κ. Λαδάς ά- πουσιάζει. Θα επιστρέψη στις 5 Αυγού- στου. Πάντως, άν έχετε ανάγκη, θα σας εξυπηρετήση ο βοηθός του, όστις βρίσκειται στο Ίατρείον 10—1 και 5 1) 2—8.

Άν ή συχον. Ήσυχαστε. Ο κ. Λα- δάς επέστρεψεν άπό το ταξίδι του και δέχεται όπως πάντοτε, Σόλωνος 40, 11 —1 και 5 1) 2—8, έκτός της Κυριακής.

Τα κτικωτάτην Άναγνώ- στριαν, Πάτρας. Δυστυχώς οι ά- παντήσεις δίδονται κατ' άπόλυτον σειράν λήψεως. Συνεπώς άς μη ζητούν οι άνα- γνώστριές μας άπάντησιν στο άμέσως έ- πομένον φύλλον κ. τ. λ. Αυτό δέν είναι δυνατόν να γίνει. Προσπαθούμε όσον το δυνατόν το ταχύτερον να καταχωρούνται οι άπαντήσεις. Ο κ. Λαδάς επέστρεψε άπό το ταξίδι του, όποτε γράψτε του άπ' ευθείας, έσωκλείοντας και γραμματόσημο για την άπάντησιν του, γράφοντάς του συγχρόνως και την νέαν σας διεύθυνση. Θα σας άπαντήση λεπτομερώς στο πρώ- τον έρώτημα Για την πάχυνση ποδών και χειρών δέν γίνεται τίποτα. Τις βλε- φαρίδες να τις αλείφετε κάθε βράδυ έ- λαφρά με λάδι της βαζελίνης. Μαλακών- νουν και δέν σπάνε. Μην πιστεύετε ότι πράγματι ύπάρχει φάρμακο που τις με- γαλώνει. Μόνον ρεζιλάμες είναι αυτά.

Άπηλ π: σμ έν ην Κυρίαν. Πώς θέλετε να μην άποζητηνθή και ρυτιδώση

Αυγούστου να πάτε και θα σας εξετάση δωρεάν. Πήτε του το ψευδώνυμόν σας. Δέχεται: Σόλωνος 40, 11 — 1 και 5 1) 2 —8.

Άλεξ. Δ: α μ α ν τ. Η όδοντόκρεμα μπιριγιάντ ύπάρχει. Ο άντιπρόσωπός της είναι Σταδίου 13 ο φαρμακοποιός Λήτος. Η τιμή της είναι 18 ή 20 δρχ. Είναι ά- λήθεια ότι ύπάρχει έλλειψις της στην ά- γορά λόγω της μεγάλης ζήτησεως.

Δεπτην ΰ πα ρ ξ ι ν. Την έλξη θα σας την άφαιρήση ο κ. Λαδάς σε μίαν και μόνον επίσκεψιν, και χωρίς κανένα πόνο. Με την ευκαιρία αυτή τού λέτε και για άλλο ζήτημά σας. Πάντως

Μπορεί κανείς βρεχμένος να εκτίθεται εις τον ήλιον;

Μην έκτίθεσθε ποτέ βρεγμένοι εις τον ήλιον. Αυτό είναι μία παλαιά σοφία.

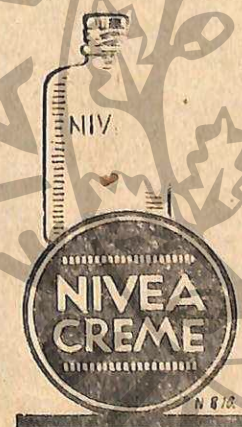
Στεγνώσατε καλά και κατόπιν κάνετε έντριθην με NIVEA, κρέμα ή λάδι.

Και τα δύο αυτά προϊόντα έχουν το μεγάλο προτέρημα να άπορροφώνται γρή- γορα και από το υγρό ακόμη δέρμα.

Η προφυλακτική ύλη, την οποίαν πε- ριέχουν, φθάνει μέχρι των σπουδαίων κάτω στιβάδων τού δέρματος. Όσον περισσότε- ρον άπορροφάται από το δέρμα ή προστα- τευτική αυτή ύλη και όσον περισσότερο βαθύτερον είσδύει εις αυτό, τόσο ασφα- λεστέρα είναι ή προφυλακτική ενέργεια.

Παρά την βεβαίαν προφυλακτικήν ένερ- γειάν των, ή κρέμα NIVEA και το λάδι NIVEA δέν περιέχουν θλαβεράς χημικάς ούσιαις. Η κρέμα NIVEA προστατεύει το δέρμα από τού να μαραινείται και ξηραί- νεται, το διατηρεί δέ, χωρίς εις την περιε- χομένην EUCERIT, δελουδένιο και νεα- νικό. Η κρέμα NIVEA έχει μία πολύ με- γάλη προστατευτική ενέργεια.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία και μυροπωλεία. Το μικρό κντίον 8.50, το μεσαίον 15, το μεγάλο 30.

κάνετε την κούραν ποῦ μοῦ γράφετε. Ἐπίσης, κάνετε καὶ μερικὲς δυναμωτικὲς ἐνέσεις. Ὅταν παρῶντες, ἡ καταστάσις θὰ βελτιωθῇ σημαντικῶς. Ὑπάρχουν καὶ εἰδικὰ καταπονήα. Πάντως τὸν χ. Λαῶ θὰ τὸν βοηθῇ μετὰ τίς 5 Αὐγούστου καὶ ὁ ἴδιος θὰ ᾄς καταποσίη λεπτομερῶς.

Δέν εἶνα Κρητικὸ ποῦλα. Νὰ πῇ-
τε στὸν μπαμπά σας, ἐφ' ὅσον εἶναι γι-
ατρός, νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν καλὴν παρα-
σκευὴ τῶν κάτωθι: καταποσιῶν. Ἰδίως
δὲ νὰ μὴ παραλειφθῇ ἀπὸ αὐτὰ τὸ
Extrait galea. Αὐτὰ τὰ χάπια θὰ
τὰ πάρετε συνεχῶς. Ἐνὰ τὸ μετῆμερι:
καὶ ἕνα τὸ βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ.

Extrait mou N. Yomique	0,01
Thosphate de chaux	0,10
Arseniate de soude	0,01
Extrait galega	0,20
pour 1 pilule No 60	

Ἡ κουρα αὐτὴ εἶναι: γιὰ 1 μῆνα. Με-
τὰ 10 ἡμέρες ἀνάπαυση νὰ κάνετε 15 ἐν-
δοφλεβίους ἐνέσεις Glyconate de Cal-
cium 10 c. c. Ἐπιπροσθέτως καθημερι-
νὰ νὰ κάνετε μὲ ἀμυγδαλόλαδο ἕνα
μυστὰς στὸ στήθος μὲ κατεύθυνση πάν-
τοτε ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Μετὰ
τὸ μυστὰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ διαρκῇ 5
λεπτά γιὰ τὸν κόνη μαστῶ, νὰ κάνετε καί
μερικὰ ἐλαφρά τραβήγματα τοῦ στήθους
πρὸς τὰ ἔξω. Ἐπίσης κάνετε καὶ γυ-
μναστικὰς ἀσκήσεις πούγραφε ὁ κ. Αα-
δὰς πρὸ ἡμερῶν τοῦ ὑπ' ἀρ. 556 φύλλον
γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ στήθους. Μετὰ
πρῶτον κουραρὰ ξαναγράφετε μου.

Ἐρμείδον ἡν Α. Εἰσὶς πολλὸν παράξενος τύπος. Ὑπογράφετε μὲ γυναικίῳ ψευδωνυμῷ καὶ ζητᾶτε συμβουλὴν γιὰ τὸ μεγάλῳμα τῶν βλεφαρίδων σας, ἐνθ' εἰσὶς ἄνδρας. Λέτε ὅτι μοῦ γράψατε ἐπιεικηνμένως καὶ δὲν σᾶς ἀπήντησα. Αὐτὸ δὲν συμβαίνει ποτέ. Ἐκτὸς ἂν αὐτὸ πρὸ λέτε ἐπιτήρητες γιὰ νᾶχετε σύντομα ἀπάντησιν. Διὰ μὲν τὴν λιπαρότητα τῆς κεφαλῆς σας, ποῦ εἶναι καὶ ἡ αἰτία τῆς παρατηρουμένης τριχοπτώσεως, νὰ κάνετε καθὲς βράδυ ἐλαφρὰ φοριζόν μὲ τὸ κάτωθι φάρμακον:

Liquide ammoniacal	5	gr.
Chlorhydrosulfate de quinine	1	»
Teinture de romarin	35	»
Rhum	65	»
Alcool à 60°	65	»

Νὰ μὴ χρησιμοποιεῖτε πολὺ φάρμακο γιὰ τὴν λοσίον, ἀλλ' ἀκριβῶς ὅσο χρειάζεται γιὰ τὴν ὑγγραση τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς. Λούσιμα μόνον μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα, μὲ καλὸ κατραμποκτύπον. Αὐτὴ ἡ θεραπεία θὰ διαρκέσῃ τακτικῶς ἐπὶ 75 ἡμέρας, κατόπιν δὲ νὰ μοῦ ξαναγράψετε. Γιὰ τὶς βλεφαρίδες κάνετε μιὰ ἐλαφρὰ ἐπάλειψη κάθε βράδυ μὲ τὴν κάτω ἀλοιφή:

Tube Dulcis à l'oxyde d'orange (1 : 100
Tube.

Βιολόγταν. Γιὰ τὰς ἀσκήσεις, γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θώρακος καὶ γενικῶς τοῦ στήθους, γράφει λεπτομερῶς ὁ κ. Λαζάρ στὴν ἐιδικὴν στήλην του, τῶν γυναικείων σελίδων, στὸ ὑπ' ἀρ. 556 φύλλο τῆς «Ἐβδομάδος». Συνεπῶς, ὡς τακτικὴ ἀναγνώστρια, θὰ τῶχετε καὶ ρίξτε μιὰ ματιὰ σ' αὐτό. Δὲν εἶναι εὐκόλο μέ σα σὲ τρεῖς λέξεις νὰ πᾶς γράφει ἀντικεινῶς γιὰ ἕνα τέτοιο ζήτημα. Γι' αὐτὸ

ἀλλοστε τὰ γράζει ὁ κ. Αὐδᾶς λεπτομε-
ρῶς καὶ ἐκλαϊκευτικὰ τὰ ζητήματα αὐ-
τὰ τῆς ὑγιεινῆς. Μοῦ φαίνεται παράξενο
ὅτι πῶς μετὰ ὀλίγας ἐβδομάδας ἀπὸ τῆς
δημοσιεύσεως τοῦ σχετικοῦ ἀρθρου μοῦ
ζητοῦσε πληροφορίας ἐπάνω στοῦ ζήτημα
αὐτό. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι ἂν καὶ ἐ-

πανελλήμενους — καθώς μου γράφετε:—
σας έχωμε εξυπηρετήσει. ἐν τούτοις δὲν
μὲς παρακολουθεῖτε τακτικά. Γιὰ ν' ἀ-
ποκτήσετε μαλακὸ καὶ λεῖο δέρμα τοῦ
σώματός νὰ κάνετε μερικὰ λουτρά ἀμι-
λουχ. Δηλ. νὰ διαλυθεῖ 250 γρ. ἀμύλο
μέσα σὲ μιὰ λεκάνη κρύο νερὸ καὶ νὰ
τὸ δουλεύετε καλὰ μέχρις ὅτου γίνητε τε-
λεία νερόκολλα κ'. Ὑστερα νὰ τὸ ρίξετε
μέσα στὸ νερὸ τοῦ λουτροῦ σας, ποῦ τὸ
ἔχετε προηγουμένως ετοιμάσει σὴν θερ-
μοκρασίᾳ ποῦ συνηρίζετε νὰ τὸ παίρνετε.
Ἐντοπίεις καθημερινῶς ἐπίσης τοῦ στή-
θους μὲ κατεύθυνση ἐκ τῶν κάτω πρὸς
τὸ ἄνω μὲ τὸ ξιφὶ φάρμακο. Τὸ σπυτι-
δὲν κάνει κακὸ. Τοῦναντίον ἐπιβάλλεται
σὲ σας, γιατί περιορίζει τὴν χαλάρωσιν.

Eau - de - vfe blanche	60	gr.
Eau dist. d' Hamamelis ve-		
(ritable	60	"
Alun	15	"

X. Ψ. Ω., Ἄθῆνας. Νὰ περάσετε ἀπὸ τὸν κ. Λαδᾶ γιὰ νὰ σᾶς ἐξετάσῃ. Δέγεται: Σόλωνος 40, 11—1 καὶ 5 1)2

—8. Ἡ ἐξέτασις θὰ γίνῃ δωρεάν, φέ-
ναι νὰ τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμό σας. Τὸ
ἀμυγδαλόλαδο καὶ τὸ ἀγγουρόνερο δὲν
καθαρίζει τίς φαιδίες. Ἀπειναντίας τὸ
πρώτον αἰς προκαλεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίδραση
πῶν ἡλιακῶν ακτίνων. Ἀλλὰ πῶς θὰ
μεταχειρισθῇτε, ἔστω καὶ ἂν κἀνὰ καλὴ
στὴν περίπτωσιν αὐτῇ τὸ ἀμυγδαλόλαδο,
ἐφ' ὅσον ἔχετε λιπαρὸ δέρμα; Πάντως ὁ
κ. Λαδὰς θὰ σᾶς συμβουλεύσῃ μετὰ τὴν ἐ-
ξέτασίν του λεπτομερώς καὶ ὁ ἄπαλλα-
γῆτε ριζικὰ καὶ γρήγορα.

Μαίρη ν Σαγιάνου. Σᾶς ἀ-
πήντησε ὁ κ. Λαδᾶς στήν διεύθυνση τοῦ
τοῦ δώσατε, στὸν Πειραιᾶ.

Φ. Τ. Σὰς ἐγχαρά και τότε ὅτι μόνον μετὰ Θεραπεία τριῶν και πλέον μηνῶν θα ἔχετε συγκεκριμένα ἀποτελέσματα. Ἐξακολουθήστε τὴν τακτικὴ πρὸς τότε σὰς ἐγχαρά, με τὴν διαφορά ἀλλάξετε τὸ σῶμα καὶ τὸ εἶδος:

Eau de cologne	100	gr.
Glycerin	15	"
Teint. de cantharides	2	"
Teint de jaborandi	50	"
Teint de panama	10	"

Γιὰ τὶς συντίξεις τῶν ματιῶν ἐλαφρὰ εἰς
πάληψις καθὼς βράδῃ καὶ ἡμέρᾳ βαλεῖντες.
Ν' ἀνοίξετε ἀπὸ τὸ ἐπάνω βλέφαρον καὶ
γὰ τελειώσετε στὸ κάτω. Πολὺ ἐλαφρὰ.

ΛΟΡΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
ΙΑΤΡΟΥ

Τῷ α λ α ί π ω ρ ο ν Ν έ ο ν, Θ ε σ -
ν ι κ η ν. Ἀφ'οὗ, ὅπως γράφετε, ἡ θερα-
πεία σᾶς ωφέλησε ἀν' ὅτι· σὲ πολλὰ πρῶ-
γματα, πάντως σὲ κάτι, τότε, νομίζω ὅ-
τι πρέπει νάχετε λίγην ὑπομονήν καὶ ἀ-
σφαλῶς θὰ ὑποχωρήσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία,
ἐφ' ὅσον, μάλιστα, ἀρχισε κιόλας νὰ δι-
δῇ σημεῖα ὑποχωρήσεως. Τὸ σπου-
δαῖο ἦτο νὰ ἀρχίσῃ, ἀφ'οὗ αὐτὸ ἔγινε, ἀ-
σφαλῶς σὺν τῷ χρόνῳ ὅλα θὰ ἐξαλει-
φθοῦν, ἀρκεῖ νάχετε λίγη ὑπομονήν, γιατί
αὐτὰ τὰ πράγματα, ὅσο ἀπλά κι' ἀν' σᾶς
φαίνονται καμμιὰ φορὰ, στὴν πραγματι-
κότητα, ἡμῶς, δὲν εἶναι καὶ τόσο, ὥστε
συνεχίζετε τὴν θεραπείαν, προσθέσατε
καὶ λίγη Φυτίνη Σίμπα εἰς διακία, κά-
θε μῆνα ἕνε. σωληνάριο. Ἐπίσης τῶπτε
ὅσο μπορείτε καλλίτερα καὶ νὰ εἰσθε βέ-
βαιοι· ὅτι θὰ ἀποκτήσετε αὐτὸ πού τόσο
ἐπιθυμεῖτε.

Δ. Ι. Δ. Τὴν ἀπάντησιν στὸ γράμμα σας θὰ τὴν βρῶτε στὸ ἐρχόμενο φύλλο καὶ στὴν στήλην τῆς διδοῦς Δόρας, γιατί αὐτὴ ἢ στήλη ἀσχολεῖται μὲ ἀπὸ τὰ εἶδη.

Ἄ γ ν ω σ τ ο ν Ἀ ν α γ ν ώ σ τ η ν.
 Ἀφού οἱ ἐνέσεις σᾶς ὤφελθαν ἀρ-
 καῖά, ὅπως τοῦλάχιστον γράψετε,
 νομίζω ὅτι πρέπει νά τίς ἐξακολου-
 θήσετε. Εἶναι ἄλλωστε καί οἱ μόνες ποῖ
 ἐνδείκνυνται στήν προκειμένη περίπτω-
 ση. Ἐκτός ὅμως τῶν ἐνέσεων σεῖς ἔχετε
 ἀνάγκη καί μιᾶς κάπως τακτικώτερης
 ἀπό τούς ἄλλους ζωῇ. Πρέπει δηλ. νά
 νά ἀναπαυθεῖς ὅσες ὥρες μορεῖτε πε-
 ρισσότερο, νά ἀποφεύγετε τοὺς κλειστοῦς
 χώρους, τὸ κάπνισμα—5—6 τσιγάρα τὴν
 ἡμέρα — νά τρώτε ὅσο μορεῖτε πιό
 καλὰ, δηλ. ὅχι πολλὰ καὶ κακὰ, ἀλλὰ λί-
 γα καὶ καλὰ. Ὅσο γιὰ θαλάσσια μπάνια,
 οὔτε νά τὰ σκεφθῆτε. Ὅταν σᾶς εἶναι
 δυνατό νά ἀναπαυθῆτε, τὸ καλλίτερον
 εἶναι ἡ ἐξοχὴ καὶ μάλιστα τὸ βουνό. Ὅ-
 ταν δὲ ἔλθῃ ὁ χειμῶνας, τότε πάρτε
 μπουρνούλια. Τέλος, γιὰ νά ἀποφεύγετε
 τὰ συχνὰ κρυολογήματα, ἀκολουθήσατε
 τὴν ἐξῆς τακτικὴν: Κάθε βράδυ καὶ ἐπὶ
 μίαν ἐβδομάδα τρίβετε ὅλο σας τὸ σῶμα
 μὲ οἰνόπνευμα κοινόν. Τὴν δευτέραν ἐβδο-
 μάδα θὰ τρίβεσθε διὰ μέρες μὲ οἰνόπνευ-
 μα καὶ ἕνα νερό καὶ τὴν τρίτην ἐβδομάδα
 μὲ μισό οἰνόπνευμα καὶ μισό νερό. Αὐτὸ
 ὅλ τὸ συνεχίστατε ἐπ' ἀρκετὸ χρονικὸ δι-
 ἀστημα.

Ἐπαμεινώνιδαν, Πειραιᾷ.
 «Ὅσα μοῦ γράψατε εἶναι τόσο υπερδεμέ-
 να καὶ ἀκατάστατα, ὥστε νὰ διεκρινάται
 κανεὶς, γιατί ὅλη αὐτὴ τὴ ἀποκριὰ πολυ-
 λογία. Ἄλλοτε τὸν ἐκθειάζατε, λέγοντας
 ὅτι ἔχει μνητὴ τεραστία καὶ ἄλλοτε δὲν
 ξέρω καὶ ἐγὼ τί. Πῶς νὰ βγάλω λοιπὸν
 συμπέρασμα καὶ νὰ ἀναλάβω μιὰ τέτοι-
 αν εὐδύνην, ἀφοῦ ἀπὸ αὐτὸ πρόκειται νὰ
 ἐξακριβθῇ ἡ σταδιοδρομία ἐνὸς ἀνθρώ-
 που; Γράφετε ὅτι ὁ τύφος δὲν τοῦ ἀφῆκε
 κανένα δυσάρεστο ἀπὸ τὰ συνηθισμένα
 ποῦ ἀφῆκε. Φρονῶ ὅτι μπορεῖ νὰ ἀκολου-
 θήσῃ μιὰν ἐπιστήμη, τὸ καλλίτεστο δὲ
 εἶναι νὰ μὴν ἐπεμβαίνει κανένας ἄλλος,
 γιατί πολλές φορὲς ἡ ἐπέμβασις ἀντὶ κα-
 λὸ κἀμνει κακὸ. Ἀφῆστε, λοιπὸν, αὐτὸν
 μόνον νὰ ἐκλέξῃ, ἀναμετρῶντας τὰς δι-
 νάμεις του. Ἐχεται δὲ ὅπ' ὄψιν σας ὅτι

ἡ Νομικὴ ἀπαιτεῖ μηνιασιν καὶ τὸ κυ-
ριώτερον ὅλων εὐστροφίαν πνεύματος.

Ξένην Νο 1. Πολλά παράξενα ψευδώνυμα μου έφυγαν ως τώρα, άλλα σαν τὸ δικό σας έπολογώ πῶς δὲν εἶδα ἄλλο. Τί θέλετε, ἀρά γε, νὰ πῆτε μὲ τὴν λέξιν Ξένη Νο 1; Δὲν ἐπιμένω νὰ μὴ θῶ, γιατί ἴσως μοῦ πῆτε ὅτι ἀδικαιώμα μου εἶναι νὰ μεταχειρισθῶ ὅτι, δήποτε θέλω». Ἀς εἶναι. Ζητάτε, λοιπόν, τὴ συμβουλὴ μου γιὰ τὴν ὑγεία σας, πού τώρα τελευταῖα γιὰ πολλοὺς καὶ διαφορὰς λόγους ἐκλονίσθη καὶ εἶναι κρίμα μιά νέα ὑπαρξίς, πού δὲν ἐγνώρισε καλὰ-καλὰ ἀκόμα τὸν κόρμου, νὰ χαλῇ, ἐπειδὴ τὸ θέλησε κάποιος. Μοῦ γράφετε ὅτι δὲν ἔχετε διάθεση νὰ κοιμηθῆτε, ὅτι ἡ ὑρεξί σας ὀλιγώστεψε καὶ ὅτι οἱ δυνάμεις σας ἀρχίζουν νὰ σὰς ἐγκαταλείπουν, Μοῦ φαίνεται ὅτι σ' ὅλα αὐτὰ, σ'αἰετὶ λίγα καὶ ἡ φαντασία σας... καλὸν δὲ θὰ ἦτο ἡ ἔξογὴ πού κάμνετε νῆταν κοντὰ στὴ θάλασσα, γιατί τὰ θαλάσσια κινάνα θὰ σὰς ὠφελοῦσαν ἐξαιρετικὰ. Ἐπίσης, ἐφ' ὅ-

σον σᾶς εἶναι δυνατό, κάμετε μερικὲς ἐ-
νέσεις. Κάλπτισιμ. Γκλουκονάτ τῶν 10
κ. ἐλ. Ήν ἔλψω 20. Θὰ κάνετε μία τὴν
ἡμέρα ἐνδοφθιβίως. Ἐπίσης πάρτε καὶ
20 γρ. Βαλεριάνα, καὶ ἀπ' αὐτὴν παίρ-
νετε 60 σταγόνες τὴν ἡμέρα, 30 πρῶτῃ
καὶ 30 τὸ βράδυ. Ὅταν δὲ σᾶς ἔλθῃ
βολικὸ πέραστέ ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου τίς
ὥρες πού βρίσκεισθε καὶ εἶμαι πρόθυμος
νὰ σᾶς ἐξετάσω. Δὲν πρόκειται νὰ ἐπι-
βαρυνθῇ με τίποτα.

Ἀ γ η σ ί λ α ο ν . Μόλις διαβάθη κα-
νεῖς τὸ γράμμα σας, καταλαβαίνει: ἀμέ-
σως ὅτι πρόκειται περὶ ἀνθρώπου ποὺ ἄ-
θελά του παρυσούρηθ' ἀπὸ ἑνα ἐπιπόλαιου
διάδοχου καὶ ὅσα ἔγραψα εὐ συγγραφεὺς
τὰ πῆρε ὅλα τοῖς μετροητοῖς. Βοήθηκατε,
λοιπόν, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ἔχετε, ἄλλα μὲν
σὲ μικροτέραν, ἄλλα δὲ σὲ μεγαλειτέραν
δόσιν. Τί τὰ θέλετε... Αὐτὰ συμβαίνουν
ὅταν πατάει κανεὶς σὲ ξένα οἰκόπεδα.
Νομίζει ἐκ πρώτης ὕψεως ὅτι θὰ γίνῃ
σοφός, καὶ ὅταν τύχῃ καὶ συναντηθῇ με-
σιονήποτε ἀορίζει νὰ δίδῃ συμβουλὲς

ΚΑΜΕΤΕ ΝΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ
ΣΑΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΚΗΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΑΧΕΩΣ ΕΞΑΛΕΙΦΟΝΤΑΙ

Χρησιμοποιήσατε την "ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ", Διαφέρει από κάθε
άλλην οδοντόκρεμα. Ή ἐνέρ-
γεια της είναι διαφορετική. Ή
σύνθεσής της μοναδική. Είναι
οικονομική. Διαρκεί δύο φορές
περισσότερον από τις ΚΟΙΝΕΣ

ὀδοντόκρεμες, διότι χρησιμο-
ποιείτε τὸ ἥμισυ τῆς ποσότη-
τος ἀπὸ οἰανδήποτε ἄλλην. Μὴ
λησμονεῖτε, ὅτι, ἐν καὶ ἡμισυ
ἐκατοστόμετρον "ΚΟΛΥΝΟΣ",
ἐπὶ ἑνὸς φηκτρας ἀρκεῖ.

Ἐτιμήθη εἰς τὴν X καὶ XI Διεθνή Ἐκθεσιν Θεσσαλονίκης μὲ Μέγα Βραβεῖον ἐκτὸς Συναγωνισμού.

Μὲ ΚΟΛΥΝΟΣ· καὶ σεῖς θὰ ἀποκτήσετε λαμπρὸ χαμόγελο.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

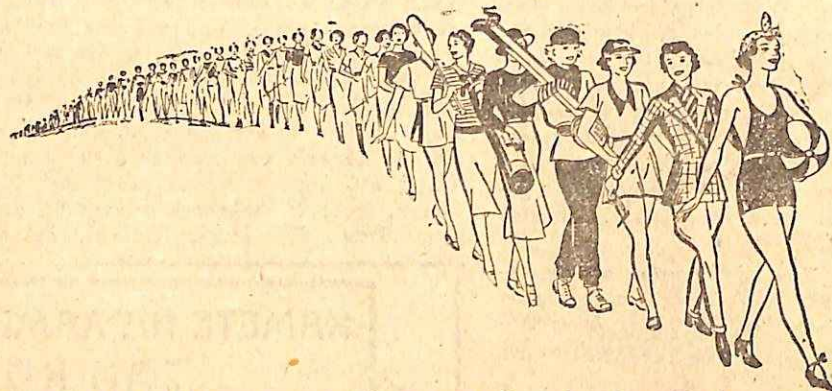
και να συζητή τα πάντα. "Ας αφήσω, όμως, τη φιλολογία κατά μέρος κι' ας ελθω στο θέμα που σας ενδιαφέρει. Τα πράγματα δεν είναι όπως τα νομίζετε. Είναι πολύ απλούστερα. Για όλη αυτή την ιστορία δεν φταίει ο οργανισμός, γιατί αυτός απολύτως καμμιαν ανωμαλία δεν παρουσιάζει. Η ανωμαλία που βρίσκετε σε σας είναι στην νοσηρά σας φαντασία. Ούχι δε και άλλοιμονον αν συνεχίσετε αυτήν την τακτική μέχρι τέλους. Θα μετανοιώσετε και θ'είναι τότε

αργά. Πάρτε τώρα από το φαρμακείο ένα κουτί ενέσεις Φεστοβερν Σέρινγκ των 5 m.g. και κάμετέ τις, όταν δε τελειώσουν τις επαναλαμβάνετε και τότε κάμετε 6,τι και εις το προηγούμενον σημείωμα σας έγραφα. "Αν τυχόν και παρουσιασθή αποτυχία, μη νομίζετε ότι απέτυχε η θεραπεία. Χρειάζεται επιμονή. Η αποτυχία θα οφείλεται στον ψυχικό κλονισμό που παθαίνουν αυτές τις στιγμές όλοι οι πρωτόπαιροι.

Εύγενοιον. Δεν υπάρχει κανένας

απολύτως λόγος να μην κάμετε θαλάσσια μπάνια, αρκεί να γίνονται με μέτρο. Δηλ. να μη μένετε μέσα στο νερό ώρες ολόκληρες, 10 λεπτά έως 15 είνε αρκετά, μετά λίγη ήλιοθεραπεία. Μην περιμένετε, λοιπόν, να τελειώσουν οι ενέσεις. Κάμετε και τώρα τα μπάνια, άσχετα αν σας αδυνατίσουν λίγο, πρόκειται όμως να σας ωφελήσουν σ' όλα τ' άλλα ζητήματα. "Ωστε αρχίσατε, έχοντας πάντα στο νου σας και το «πάν μέτρον άριστον».

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ

Εάν θέλετε να έχετε χείλη υγιή και ωραία, χρησιμοποιείτε παν του και πάντοτε το Rouge χείλεων MICHEL. Είνε ο μοναδικός σύντροφος κάθε Κυρίας και Δεσποινίδος στην θάλασσα, στο βουνό, στις εκδρομές, στο θέατρον και στις διάφορες συγκεντρώσεις.

Με την χρῆσιν διαφόρων άλλων Rouge χείλεων θα παρατηρήσετε ότι πολλά έξ αὐτῶν ἀφίνουν εις τὰ χείλη ἓνα παχὺ στρώμα καὶ γυαλίζουν ὅπως ἡ ριπολίνη, ὅταν δὲ στεγνώσουν ραγίζουν κατὰ τρόπον ὥστε νὰ παρουσιάζουν τὰ χείλη φέροντα κάτι, σάν μικρὰ λέπια.

Τὸ Rouge χείλεων MICHEL θὰ σὰς δώσῃ τὴν χαράν, τὴν υγείαν καὶ τὴν ὀμορφίαν.

Τὸ Rouge χείλεων MICHEL δὲν ἐπιδέχεται μετρίοτητα.

Ὅδηγίαι χρήσεως καὶ πληρ. οφορίαὶ δίδονται εἰς τὰ Κ)ματα Ἀρωμάτων καὶ Καλλυντικῶν.

ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Καταστήματα τῆς Ἑλλάδος.

τοῦ γούστου
τῆς καλαισθησίας
τῆς πρωτοτυπίας
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
GRAND LUXE

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 11^{ΟΝ}
ΑΡΙΘ. 566

Σ'ΑΥΤΟ
ΤΟ
ΦΥΛΛΟ

Η **ΜΑΝΤΡΑ** ΤΟΥ **ΑΤΤΙΚ**
ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ